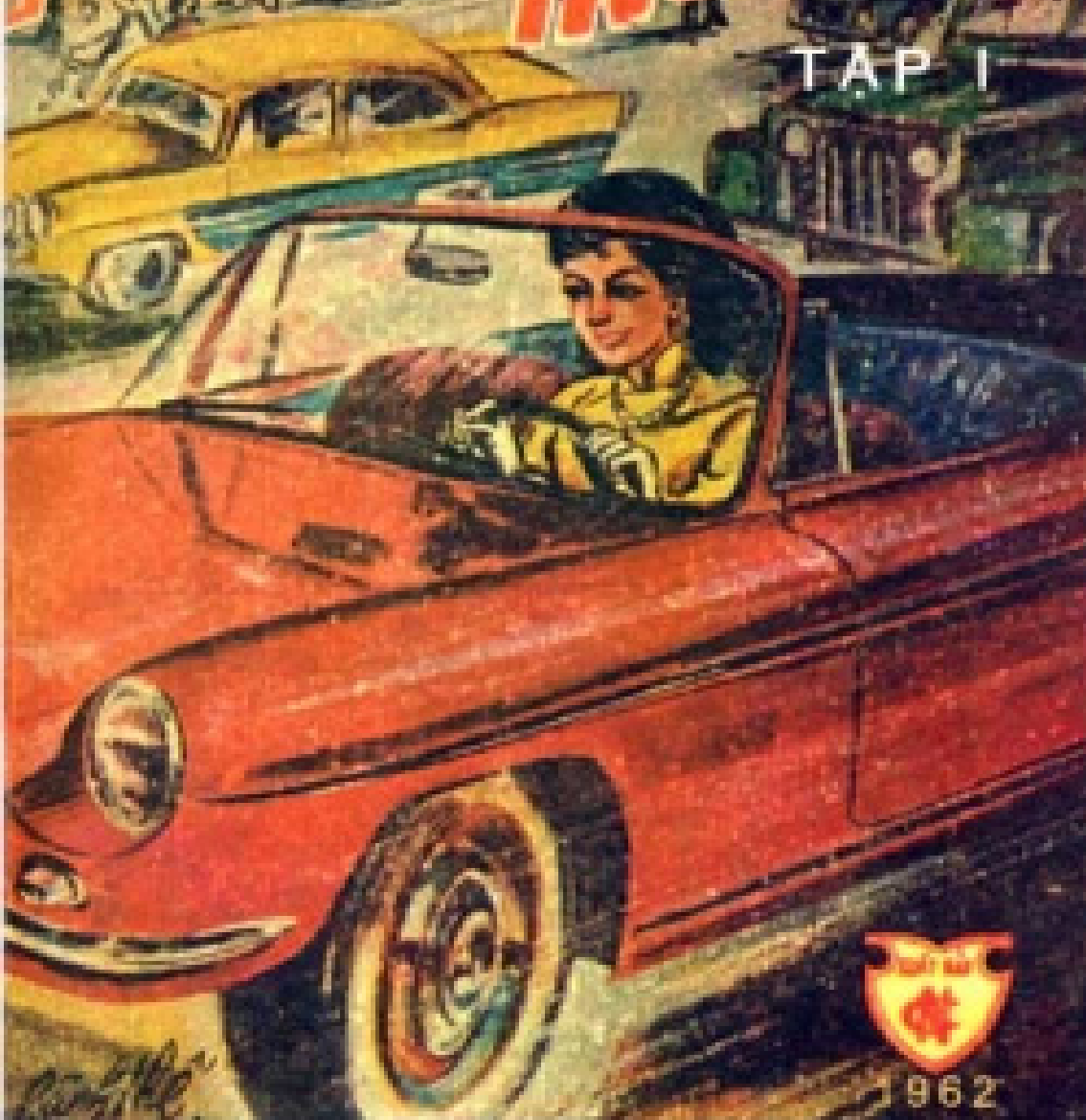

BÌNH NGUYỄN LỘC

Nhện Chờ mọi ai?

TẬP I

1962

NHẬN CHỜ MỖI AI ? TẬP 1

BÌNH NGUYỄN LỘC

@TIEULUN 2024

Bày sách vở la liệt trên mặt bàn, Liên có vẻ là một nữ sinh siêng học lắm. Nhưng từ nãy đến giờ, nàng chưa thấy mặt dòng chữ nào cả. Nàng bận xem Thanh, cô chủ nhà trọ, trang điểm, xem mê như xem một phim trình thám.

Thanh ngồi trước bàn phấn đặt ở góc buồng, đưa lưng ra phía bàn học của Liên. Mặc dầu là gái, Liên vẫn nhìn say sưa cái ót của Thanh, phoi ra tròn vẹn vì cô chủ nhà uốn tóc ngắn.

Ồi chao, sao mà cái ót và cái lưng cô chủ nhà nó no, nó nỡn, nó trắng như bông bưởi ! Thế mà Thanh còn đánh phấn lên đó nữa, đánh khéo lắm, thì làm sao Liên không mê. Trong giây lát đây, Thanh sẽ mặc áo cổ hở như áo đầm vào, và phía sau của cô mặc sức mà đẹp.

Nhiều người nói Thanh đã về chiều rồi. Một vũ nữ mà về chiều thì giải nghệ để lấy chồng là khôn ngoan lắm. Nên chi Thanh đã chịu làm vợ của một người không giàu có, và nhà túng thiếu luôn đến đời cô ta phải nhận nấu cơm tháng cho nữ sinh.

Nhưng Liên chỉ mơ ước được cái “về chiều” mê hồn ấy thôi.

Họ cứ cho rằng nàng đẹp ngây thơ, rằng nàng thơm mùi trinh nữ. Nhưng nàng tin rằng nếu một anh con trai mà đứng trước hai người, Thanh và nàng, thì anh con trai đó sẽ bối rối vì Thanh.

Về khuya, khi tẩy lớp hoá trang ra, mặt Thanh trông ghê tởm lạ. Nhưng khi cô ta trang điểm xong, sao mà cô ta trẻ như con gái, da thịt cứ nghe như là mát rượi.

Cô ta thạo hoá trang lắm. Liên thấy đôi môi trinh nữ của nàng không sao quyến rũ bằng môi trái tim vẽ của cô chủ nhà đứng tuổi ấy, và cặp lông nheo giả của cô chủ sao mà làm cho đôi mắt cô ta linh động hơn lên ?

Cô chủ nhà thuộc lòng không biết bao nhiêu là hiệu nước hoa mắc tiền, không biết bao nhiêu là hiệu son phấn danh tiếng. Còn nói gì chọn màu son, màu áo thì tài tình không chỗ chê.

Nàng ngồi đó, há miệng, trố mắt mà nhìn cô vũ nữ giải nghệ y như là một con bé nhà quê nhìn cô ký ở tỉnh về làng.

Khi mà ông cự cai tổng Hạ tri huyện Hạ ở Bình Dương, cha của nàng, gọi nàng cho vợ chồng Thanh, thì ông không biết gì về dĩ vãng của Thanh cả.

Thấy cô con gái nhà nghèo cùng xóm ấy về xứ sau một thời gian đi vắng, sang trọng, ăn nói lễ phép, lại có chồng ra vẻ học thức, ông tín nhiệm ngay và gọi Liên cho cô vì ông không quen ai ở Sài Gòn cả. Đó là lúc mà tỉnh Bình Dương chưa có trường trung học như bây giờ.

Thanh nhận ngay sự gọi gắm vì cô ta đang túng tiền và muốn xoay nghề mới. Nghề cuộc-chê của đôi vợ chồng ấy coi mỗi tới ngày tàn.

Vào ở nhà Thanh mấy hôm là Liên biết cô chủ nhà thuộc hạng người gì trong xã hội. Tuy nhiên cô gái tỉnh không báo cáo rõ tình trạng cho cha mẹ nàng biết vì nàng có tánh làm dáng và muốn ở nán lại ít lâu để học những tiểu xảo của người đàn bà sành làm đẹp này.

Thanh không dẫu nghề, nhưng Liên thất vọng. Ông cụ cai tổng làm ăn thua lỗ, chỉ vừa đủ tiền đài thọ cơm tháng và học phí của con thôi. Liên không làm sao mua sắm được những xa xỉ phẩm mà Thanh dùng mỗi ngày.

Nàng thèm mà không toại nguyện, vì thế cái thèm cứ càng ngày càng to thêm. Lắm lúc nàng sợ hãi cái thèm ấy, nhưng như là đã ghiền nhìn cô chủ gọt móng tay, ghiền ngắm dáng điệu sang trọng của cô nên nàng không tính đến việc rời cái nơi có thể nguy hiểm này nữa.

Thấy vẻ mặt đói khát của Liên trong gương, Thanh không day lại, cười hỏi :

– Em nhỏ thích như vậy lắm hả ?

Liên mắc cỡ day qua nơi khác, nhưng chợt nhận rằng Thanh đã bắt gặp nàng nhìn cô ta rồi, có trốn, chối cũng vô ích. Nàng trở lại và cũng cười mà đáp :

– Chị đẹp ghê !

– Em kìa mới đẹp chứ.

– Em mà đẹp gì !

– Chị cứ mong hảo được trẻ lại như em, mà biết bao giờ... ! Chị dùng son phấn, chị dùng đồ giả để bù vào những nét tàn phai nơi chị thôi.

– Nhưng đồ giả sao mà trông chiếm lòng hơn đồ thật chị à.

– À, em đã may áo mới chưa như đã thỏa thuận với chị ? Để chị đưa đi dạ hội...

Liên buồn dàu dàu :

– Em không có tiền.

– Cứ về xin ông huyện bà huyện đi em. Vui lắm, em không đi thì uống.

– Vui làm sao chị ?

– Chỉ có những dịp ấy ta mới mong chen vào xã hội sang trọng quyền quý được. Ngày thường, xã hội ấy rất chú trọng đến địa vị, đến sản nghiệp của những người mà họ giao thiệp. Nhưng vào dịp này họ chỉ còn biết đến sự sang trọng bên ngoài và sắc đẹp thôi.

– Nhưng có gì vui ?

– Ta sẽ gặp nhiều mối quen lớn mới, tìm được nhiều người bạn mới. Nhiều cuộc tình duyên khởi nguồn vào dịp đó.

– Thôi chị ơi, em đành chết thành con ma nhà quê thôi.

– Chỉ phải may áo mới thôi và đi uốn tóc thôi. Còn son phấn, nước hoa, lấy của chị mà dùng, tốn có năm trăm thôi.

– Nhưng em cũng không có.

Câu chuyện vừa tới đó thì hai người nghe tiếng giày ngoài thêm.

– Anh Hổ !

Thanh đứng lên mặc áo và nói thế. Liên cúi xuống học bài, nhưng chữ nơi trang sách nhảy múa cuồn cuộn dưới mắt nàng.

Hổ đã vào tới buồng. Thấy vợ mặc áo, anh ta hỏi :

– Em sửa soạn đi đâu đó ?

– Đi xi-nê.

Hổ đưa tay lên xem đồng hồ rồi kêu trời :

– Trời, đờn bà luôn luôn như vậy. Chín giờ rồi, mau lên.

– Em đâu có coi thời sự mà phải đi đúng giờ.

– Vì vậy mới đạp lên giày người ta, mới án không cho người ta xem phim thời sự, anh ghét ai đi trễ lắm.

Vợ chồng Hồ hay cãi nhau mỗi lần một trong hai người túng tiền. Liên thấy những căn đắng ấy hay hay nên nàng theo dõi câu chuyện và nhìn cặp vợ chồng sang trọng này trao đổi những lời không âu yếm chút nào.

Hồ rất đẹp trai và ăn mặc vừa sang vừa hợp thời trang. Tuy nhiên mặt anh ta càng nhìn kỹ càng nhận được rõ những nét hiểm ác ẩn kín nơi đó.

Anh ta vừa nói vừa thò tay vào cả hai túi quần và móc ra hai xấp giấy bạc năm trăm. Một tay anh ta cầm năm ghim bạc rồi vút lên nệm mà rằng :

– Em cất giùm anh. Anh phải đi có việc gấp.

– Chà hôm nay phát tài dữ. Nhưng em còn phải đi gấp hơn anh vì đã hơn chín giờ rồi mà em thì rất “ghét ai đi trễ lắm”.

Nghe vợ mĩa mai, Hồ bật cười rồi đi lượm bạc trở lại :

– Chìa khóa đâu ? – Anh ta hỏi.

– Dưới nệm. Thôi em đi.

Trong lúc Hồ lật nệm lên để tìm xâu chìa khóa thì Thanh lấy xác rồi ra đi.

Hở mở tủ cất tiền, khép tủ, khoá cẩn thận nhưng quên rút chìa khoá ra. Anh ta có vẻ vội vàng lắm, nhưng khi anh ta sắp xây lưng đi thì chợt thấy Liên nên đứng lại hỏi mấy câu :

– À em, còn mấy em kia đâu hết rồi !

– Dạ, mấy chị ấy cũng đi xem chiếu bóng, tối nay là tối thứ bảy mà anh.

– À, anh quên. Chị bếp chắc đi về rồi ?

– Dạ.

– Vậy anh gọi nhà cho em. Khuya chị sẽ về, còn anh, chắc tới chiều mai mới xong công việc ở tỉnh. Anh phải đi xe đêm ngay bây giờ đây.

– Được, anh cứ đi lo công việc.

Liên vừa nói vừa liếc nhìn sâu chìa khóa còn tồn teng nơi tủ. Nàng rất muốn lưu ý người chủ nhà, nhưng không hiểu sao lại thôi. Mấy lần nàng toan mở miệng, mấy lần nàng cố cầm giữ cho lời nói khỏi vọt ra. Mãi cho đến khi Hở ra buồng ngoài, nàng vẫn còn muốn kêu vói theo.

Sự chèo kéo bên trong lòng nàng, giữa chất thiện căn bản của một cô gái con nhà tử tế và sự tham lam do nhu cầu xúi giục, làm cho cô gái khổ sở vô ngần.

Khi nghe tiếng cánh cửa ngoài khép lại, nàng thở ra nhẹ nhõm. Thế là thoát, thoát áp lực của thiện căn. Giờ thì không còn ai ngăn cản nàng nữa cả. Hắn vội lắm, không thể nào nhớ được sự bỏ quên này trước khi hắn lên xe. Còn nàng thì không thể bỏ nhà, ngồi xe rượt theo hắn.

Sự quyến rũ mạnh không kém sự quyến rũ của trái cấm đối với bà E-và tự nghìn xưa. Liên lắng tai nghe ngóng. Tiếng giày của Hồ xa dần, xa dần, rồi không còn nghe nữa. Nàng ngồi đó mà nhìn trùng trùng vào xâu chìa khóa, tự hỏi lòng nàng có nên hay không...

Nàng chỉ có đứng lên, bước bốn bước, phát ra một cử chỉ nhỏ thì số tiền Hồ vừa cất đã về nàng và biết đâu còn được thứ khác nữa. Khi này nàng thấy tai Thanh không đeo đôi bông gấn hột xoàn mọi khi. Có thể Thanh đã cảm thấy rồi, mà cũng có thể cô ta cất món nữ trang đó trong tủ vì lẽ gì đó.

Nàng sẽ phi tang bằng cách vứt xâu chìa khóa vào thùng rác. Nếu Hồ đi thừa, thật không có bằng cứ gì buộc tội nàng cả. Tủ đã được nàng khoá lại cẩn thận, mà rất hữu lý rằng chủ nhà đã khoá lúc ra đi. Không có dấu cạy tủ. Hồ lại đi ngay thì không thể bỏ quên chìa khoá trên bàn hay trên giường. Còn bỏ quên trên lỗ khoá thì thật là vô lý, khó tin.

Lát nữa, nàng sẽ khoá cửa đi gọi tiền ngay cho một người bà con tin cậy, ngày mai nhà chức trách có xét rương nàng cũng chẳng tìm thấy gì khả nghi.

Liên đứng lên, nhưng không bước. Giây lát, nàng lại ngồi trở xuống, rồi đứng lên. Lần này, nàng bước tới hai bước, rồi lại lùi và ngồi xuống nữa.

Sự lo nghĩ lộ ra trên mặt nàng như là nàng đang võ óc vì bài toán khó nào : một chiếc áo đẹp, một đôi giày đẹp, một lọ nước hoa Chanel số 5, đó là sự cần dùng cấp bách để dự cuộc tiếp tân mà Thanh đã hứa đưa nàng vào, và sau đó còn nhiều sự cần dùng nữa. Nào là mỗi tuần đi làm lại mớ tóc, nào là mua một mái tóc giả thật dài, nào là...nào là...

Bây giờ nàng lại đứng lên, mặt cương quyết lạ. Nàng đi lại tủ, mạnh bạo như sợ phải do dự nữa. Nắm lấy chiếc chìa khóa, nàng vặn một tua, kéo cánh tủ ra và thò tay vào trong tủ...

Hồ nện mạnh gót giày lên gạch via hè. Nhưng đi được một đôi đường, anh ta quay trở lại, đi nhẹ gót và bước mau. Đến trước nhà y, y lần lại cửa, nhẹ như con mèo rình mồi, rồi khom lưng, y dòm qua lỗ khoá.

Y theo dõi những phản ứng của Liên, không bỏ sót nét nào cả. Chùng y thấy cô nữ sinh chiến bại với nội tâm cô, đi mở tủ, thì y cười một cái cười sung sướng một cách tàn nhẫn vô cùng trước cái khổ của người khác.

Y thò tay vào túi quần lấy ra một chìa khoá cửa riêng của y, rồi như nhớ ra là có lẽ Liên chưa khoá cửa bên trong, y nắm hột xoài và vặn nhẹ nhẹ.

Cửa quả chưa khóa. Cánh cửa trôi nhẹ dưới sức đẩy của y. Hồ rón rén bước vào, và từ cửa y nhảy lẹ vào buồng trong có hai bước là tới nơi.

Bấy giờ Liên vừa lấy mười ghim bạc ra khỏi tủ, chưa kịp đóng cửa vì nàng còn định lục lại nữa. Tay nàng run như đuôi thằn lằn đứt vì đây là lần đầu tiên mà nàng phạm tội ác.

Nghe tiếng động, tiếng giày nện mạnh trên gạch, nàng day lại thì Hồ đã hiện ra nơi khung cửa buồng.

Liên rụng rời, đứng chết sững mà nhìn Hồ như bị trời trông, hai bàn tay buông mười ghim bạc rồi lạch bạch xuống gạch.

Hồ làm bộ chưng hửng kêu :

– Trời ơi ! Em Liên ! Sao em tê thế ?

Rồi giả đồ như tuyệt vọng và đau khổ lắm, y ngồi phệt xuống giường, ôm mặt mà thở dài. Y đóng kịch tài tình lắm, và giây lát sau y lại nghẹn ngào mà rằng :

– Dọc đường anh nhớ sức lại đã bỏ quên chìa khóa, anh vội vàng trở về để...để...trời ơi...để chứng kiến sự đại dột của một đứa em dễ mền...trời ơi !

Trong khi người chủ nhà trọ đóng kịch thì cô nữ sinh bị bắt quả tang đã ăn cắp tiền, vẫn tái mặt đứng chết trân ra đó. Sự sợ hãi thái quá ngưng chặn ngay cơn run rẩy của nàng, và làm cho nàng toát mồ hôi lạnh đầm dề.

Hồ khỏ tâm giây lâu rồi ngẩng lên, nhìn Liên bằng đôi mắt thương xót và nói :

– Giờ, anh còn lòng nào để nhẫn tâm hại một đứa em gái dễ mến như em. Danh giá ông huyện, bà huyện, tương lai rục rờ của em, những cái ấy anh phải cứu vãn cho lương tâm anh được an ổn....Như vậy, anh sẵn lòng tha thứ cho em lần này nhưng ...

Bấy giờ Liên đã bớt sợ, không phải nhờ thái độ khoan hồng của Hồ đâu. Cơn kinh khủng nào cũng dịu dần khi nguồn kinh khủng không được tăng cường và nhút là khi nguồn kinh khủng không tác hại ngay lập tức. Cái thời gian trôi qua, giúp cho kẻ sợ trấn tĩnh lại, ý thức được về tình thế, đo lường được mức nguy nan, và chỉ còn sợ vừa chừng, sợ tương xứng với cái nguy thôi.

Và khi bớt sợ, khi ý thức trở lại, cô gái ấy đâm ra hồ thẹn. Da mặt của Liên đã chiếm lại màu thường nhật, và hơn thế, đã ửng hồng vì mắc cỡ.

Hồ nhìn sững Liên mà vẻ đẹp ngây thơ bỗng quyến rũ lạ lùng trong cái bền lên thẹn thò, trong sự hạ mình xuống nhỏ nhoi của nàng.

Ngay từ ngày Liên vào ở trọ, hấn đã chú ý đến sắc đẹp của cô nữ sinh này. Nhưng thấy Liên đoan trang nét hạnh, hấn không hề dám ló mòi. Tuy vậy, hấn không chịu thua trước khi đánh trận, và luôn luôn tìm mưu kế cho Liên vào tròng.

Hắn bền chí theo dõi nếp sống của Liên, quan sát cả đến đời sống bên trong của nàng và biết được những ước mong thầm kín của cô gái con nhà khá giả mà không tiền này.

Vì thế mới có tấn kịch bỏ quên chìa khóa đêm nay. Hắn nghiên cứu các điều kiện cần thiết rất tỉ mỉ : phải chọn một tối nào mà vợ hắn và các nữ sinh khác đều đi ra ngoài (hắn biết trước chương trình của họ), còn Liên thì ở nhà càn hay. Cuộc điếm trang của vợ hắn giúp hắn đạt được mục đích đó. Nếu để Thanh đi lâu rồi hắn mới về nhà thì sự ham muốn của Liên sẽ dịu bớt phần nào đi rồi.

– ... tha thứ em lần này, nhưng anh chỉ ngại một điều thôi. Em bị bẻ mặt với anh, và em dễ đâm oán ghét anh lắm. Anh kinh nghiệm nhiều về cuộc đời và sành tâm lý kỳ quặc của con người nên anh dám quả quyết rằng em sẽ phản ứng như vậy.

Oán ghét anh, em sẽ nói xấu anh, chẳng hạn như đồn đãi rằng anh không đứng đắn với em để hạ anh trước phòng khi lỡ anh tiết lộ sự thật thì không còn ai tin anh nữa cả...

– Thừa anh, em dám đâu như vậy, anh tha thứ sự đại dột điên cuồng của em tức là cứu em...

– Không, anh đã kinh nghiệm về lòng người, em à. Quả thật giờ đây em cảm ơn anh, nhưng mai một em sẽ nghĩ khác, em sẽ đề phòng, em sẽ hộ thân bằng lá bùa, bằng chiến lược hại anh trước. Tiên hạ thủ vi cường mà !

– Em xin thề...

– Thề vô ích. Em chỉ nên cho anh một bảo đảm thôi.

– Em còn biết bảo đảm bằng gì nữa mới vừa lòng anh !

– Em phải làm tờ nhận tội cho anh cất giữ. Nếu mai kia một nọ mà em sanh tâm rêu rao xấu cho anh thì anh sẽ có tài liệu để tự minh oan. Bằng như em có thái độ đứng đắn sau vụ đáng tiếc này thì ngày kia anh sẽ hủy tờ nhận tội trước mặt em.

Là gái thơ, không mấy may hiểu biết về cuộc đời, không triệt thấu ý nghĩa của câu tục ngữ “Bút sa gà chết”, Liên mừng rỡ vô cùng khi nghe đề nghị của Hồ. Nàng không dè mà được thoát nạn bằng một giá rẻ đến như vậy. Nàng nói :

– Nếu anh thương em đại độ mà chỉ đòi hỏi điều ấy thì em cảm ơn anh không biết bao nhiêu.

– Có đáng gì cái vật ấy đâu mà em phải cảm ơn. Thôi em lấy giấy ra anh đọc cho mà viết.

Liên xé giấy tập vở kê một cái rột, khiến Hồ buồn cười quá. Hắn nói :

– Em làm một văn tự quan trọng mà viết như học trò gởi thư cho nhau sao được. Em có giấy viết thư tốt không ?

– Dạ không.

– Để anh cho.

Hắn ra buồng ngoài, mở hộp tủ bàn viết, rút một tờ velin màu ngà rồi đem vào trong đặt trước mặt Liên :

– Này em viết đi.

Hắn đứng khom người sát Liên, chống tay lên bàn viết rồi đọc :

TỜ NHẬN TỘI

Tôi ký tên dưới đây là...

Liên nghe ân nhân của nàng sức nức mùi nước hoa, thứ nước hoa hương vị dữ dội, nó làm nàng ngây ngất rất khó chịu.

Từ thuở giờ, các bạn đồng song của nàng thường bảo nhau rằng Hồ rất lưu manh :

- Cái thằng tướng đó đều giả số dách đa nghen.
- Cái tù mặt điểm chấy của nó, ai mà làm được.
- Như vậy nó mới dám lấy vũ nữ làm vợ.

Nàng không có ý kiến gì về Hồ, nghe sao hay vậy thôi. Nhưng giờ thì nàng đã có ý nghĩ rõ rệt về ông chủ nhà trọ. Ông ta không lưu manh lắm như bọn đồng trọ với nàng đã nói, bằng có là ông ta đã biết khoan hồng.

Hồ đọc tiếp, chậm rãi như thầy giáo đọc ám tả, giọng đều đều :

...là Huỳnh thị Liên, con của cựu cai tổng hàm tri huyện Huỳnh văn Hạ tại Bình Dương, ở trọ tại nhà ông Trần Bạch Hồ, môi giới thương mại, số 919 đường Võ Tánh Sài Gòn, hiện là một nữ sinh lớp đệ tứ của tư thực Nổ Thần.

Làm tờ này nhận rằng đêm 3 tháng hai dương lịch năm 1961 thừa dịp cả nhà mà tôi ở trọ đi vắng, và thừa dịp chủ nhà trọ bỏ quên chìa khoá ở nhà, tôi đã trong một phút lỡ làm lợi dụng chìa khoá ấy để mở tủ đánh cắp một số tiền là...

Mặc dầu chỉ viết lên giấy thôi, giấy này sẽ thành tài liệu mật, không ai đọc được cả, Liên cũng nghe ngượng và ngượng tay khi phải hạ bút để biên mấy chữ : ĐÁNH CẮP MỘT SỐ TIỀN.

Chỉ bấy giờ nàng mới nghe chua xót trong lòng, và tủi thân quá, nàng rung rung nước mắt. Hồ tỏ vẻ bị xúc động nghẹn ngào nói :

– Em, anh có muốn thế đâu, có thích nghe em thú tội đâu, chẳng qua là một biện pháp đề phòng chánh đáng. Nhưng anh long trọng hứa với em là ngoài HAI ĐỨA TA ra không người thứ ba nào được biết tài liệu này cả, cả vợ anh nữa.

Hắn nhấn mạnh ba tiếng HAI ĐỨA TA, cho nó một nghĩa âm mưu, từng đảng, thân mật. Và thân mật hắn xoa đầu Liên như xoa tóc một đứa em dại.

Hắn lại đọc :

....một số tiền là năm chục ngàn đồng. Ông chủ nhà trọ là Trần Bạch Hồ trở về nhà bất thành lĩnh và bắt gặp quả tang tôi đang lấy tiền ở tủ ra.

Không nỡ bỏ danh dự gia đình tôi, bề gãy tương lai của tôi, ông Hồ sẵn lòng tha thứ tôi sau vài lời khiển trách và yêu cầu tôi làm tờ nhận tội này để ông cầm bằng hầu tự mình oan về sau, nếu tôi vì xấu hổ, vì sợ ông tiết lộ chuyện xấu của tôi mà phản trắc, đi nói xấu ông trước.

Tôi không bị áp lực nào của ai hết khi viết tờ nhận tội này, trừ lời yêu cầu hợp lý và chính đáng của ông Trần Bạch Hồ thôi.

Sài Gòn, ngày 3-2-61, lúc 10 giờ đêm

Ký tên : HUYNH THỊ LIÊN

Hồ đọc lại rất kỹ văn kiện mà hắn tự tay chậm cho ráo mực rồi vừa xếp tư tài liệu ấy vào túi, hắn vừa nói :

– Anh thương em còn nhỏ dại, mới không làm rùm lên. Em chớ nên buồn làm chi, cứ xem như chuyện này không xảy ra bao giờ.

Nói đoạn hắn thò tay vào túi quần lấy ra một lọ nước hoa vuông đặt lên bàn trước mặt Liên và nói :

– Chanel số 5, mùi sang trọng lắm. Anh mua để biếu chị, nhưng hồi nãy lại vội vàng nên quên mất. Anh xin tặng em nhỏ để xí xoá vụ này.

Nhìn thẳng vào mắt Liên một cách vừa trêu mến âu yếm, vừa xót thương một cách tài tình, Hồ nói bằng giọng đả đót mà đòn bà thường dùng để nói với các bé nhỏ :

-...nghiep em nhỏ của anh quá, em nhỏ thích làm dáng mà thiếu phương tiện ! Phải anh biết thế ! Thôi cũng chẳng muộn đâu, từ đây, anh sẽ lo cho em nhỏ, xem em nhỏ như em ruột chị Thanh vậy.

Hắn không nói : ”Xem em nhỏ như chính em của anh” vì nói thế, hắn sẽ kẹt về sau.

Liên cảm động đến ứa lệ. Nàng nghe nhẹ nhõm cả người. Khi nãy mặc dầu thoát nạn, sự bẽ bàng đối với Hồ vẫn đè nặng lòng nàng. Giờ cử chỉ và lời lẽ mến thương của Hồ làm cho nàng tin cậy nơi hắn. Nhờ thương mến một đứa em nhỏ dại mà hắn sẽ quên hẳn lỗi của nàng, và nhứt là hiện giờ hắn đã coi đó là một cái dại nhứt thời, không phải là cái lỗi đáng kể thì không cười chê gì nàng mà nàng phải xấu hổ với hắn.

Tuy cảm giác khoan khoái xâm chiếm tâm trí nàng, Liên vẫn cảm thấy oải người khi Hồ chào rồi ra đi. Những xúc động dữ dội và liên tiếp làm cho nàng mệt mỏi mà không hay, giờ đây bình thần trở lại, nàng mới nghe mỗi.

Cô nữ sinh vô phước này uể oải xếp sách vở rồi bước lại giường của Thanh mà nằm choài ra đó, xoắn tay xoắn chơn như đuối sức và cần để sự thoải mái của cơ thể giúp cho khí lực trở về.

Liên nằm đó, hổ thảm với mình và kinh ngạc thấy sao nàng đã có một phút điên dại như thế. Từ thuở giờ nàng chưa hề làm điều gì ám muội cho lương tâm phải quở trách nặng nề. Thì có sao bỗng nhiên không kèn không trống, con ác quỷ hiện đến xui giục nàng dễ dàng quá như vậy không rõ.

Thật là hú vía. Nếu chủ nhà mà ác thì còn gì là tấm tiếng của cha mẹ nàng, còn gì mối tình chớm nở giữa nàng và Văn.

Liên không nghĩ đến cái hại cho tương lai xa của nàng mà chỉ hú vía cho tương lại gần sát một bên nàng mà thôi.

Anh Văn ấy là sinh viên đại học. Hai người mới quen biết nhau độ một tháng nay thôi, và cảm mến nhau lắm ! Trục giác của con gái báo cho nàng biết rằng Văn đã yêu nàng, nhưng chưa dám nói ra điều cần phải nói, và nàng, nàng cũng nghe yêu người trai dễ mến ấy.

Thật là hú vía. Nếu chủ nhà làm rùm lên, đi thưa đi gởi thì thật là chết. Nàng không còn biết chui vào đâu để trốn khi mà báo đăng tên nàng trên trang nhứt với đầy đủ chi tiết về vụ đánh cắp đêm nay.

Còn mặt mũi nào ngó mặt chị em, mặt mũi nào về xứ để nhìn cha mẹ khóc, mặt mũi nào mà hội kiến với Văn.

Thật là hú vía ! Phước nhà nàng còn to lắm, mặc dầu cha mẹ nàng đã suy sụp từ hai năm rồi.

Liên vừa nghĩ miên man tới đó thì nghe tiếng cười nói líu lo ngoài thêm. Nàng biết bạn đi xi-nê đã về nên ngồi dậy đi mở cửa.

Thanh cũng về tới một lượt với bọn kia. Cô ta hỏi :

– Em chưa ngủ à ? Gạo dũ vậy ?

Liên không đáp, nàng xấu hổ quá, tưởng chừng như ai cũng đọc được lỗi của nàng hiện ra trên mặt nàng. Nhờ nàng không vận đèn ở buồng trước nên không ai thấy được cái sượng sùng trên mặt nàng cả.

Năm nữ sinh ở trọ tại đây thì hai người ngủ ở buồng tiếp khách, trong đó có Liên. Và ba người ngủ ở nhà bếp và hành lang đưa xuống bếp.

Không biết nàng đã thao thức tới giờ nào rồi ngủ thiếp đi. Sáng ra, chị bếp kêu cửa. Cô Huệ, bạn cận giường dậy mở cửa nàng mới giật mình thức.

Tần bi kịch đêm rồi không có tiếng vang. Thấy cả nhà thản nhiên, Liên an lòng và cảm giác rằng nàng đã qua một cơn ác mộng, chỉ có thể thôi, chớ không có gì thật sự xảy ra cả.

Phải, không có gì cả. Lỗi lầm của nàng không để dấu vết lại và trăm ngàn năm sau trên đời này, không một ai biết được rằng một nữ sinh, con của một vị cự cai tổng giàu có, danh tiếng, đã có lần phạm trọng tội.

Có gì đâu, người ngoài nào ai biết đâu ! Nàng vẫn đẹp mặt như thường, cha mẹ nàng vẫn hãnh diện với làng nước như thường mà đã có được một đứa con gái công, dung, ngôn, hạnh vẹn mười, và Văn vẫn yêu nàng như thường.

Thật là không có gì cả. Lát nữa đây, nàng ra đường đi học, đờn ông con trai sẽ day lại để trầm trồ nhan sắc của nàng mà không dám hé môi vì sợ hãi vẻ mặt nghiêm trang, phúc hậu của nàng.

Không có gì cả ! Sao nàng lại đại đột kinh sợ đến thế ? Thì ra, sự xấu hổ không do mình có làm quấy hay không mà chỉ do có người nào biết và tiết lộ ra hay không. Làm quấy rồi dấu nhẹm được thì vẫn rõ ràng với làng nước như thường.

Cái triết lý kỳ dị vừa phát minh ra ấy xui Liên nhìn lại tất cả những người trong nhà. Bọn này đều vui vẻ, đẹp đẽ, bình thản. Nhưng nào ai biết đâu ?

Lát nữa đây, chúng nó sẽ ra đường, sẽ rõ ràng với khách ngoài phố, khác này cũng sẽ rõ ràng trước mặt tất cả mọi người nhưng nào ai biết đâu ?

Suy tưởng nhiều quá có hại. Bằng cứ là Liên vừa suy tưởng và tìm ra được luận điệu trên đây thì đã đâm ra nghi ngờ tất cả mọi tốt đẹp ở đời.

Nếu nàng cứ nhồi lại các bài học luân lý cổ điển đã thuộc lòng từ thuở nhỏ, nàng đã bị lương tâm cắn rứt, ngồi đứng không yên, chớ có đâu mà nguy biện đến thế này.

Buổi sáng hôm đó, Liên đi học vẫn được bạn học con trai hoan nghênh như thường bởi vì nàng đẹp nhất lớp, nhất trường. Có lẽ hôm nay họ hoan nghênh nàng hơn mọi khi vì nàng xức nước hoa Chanel số 5, lọ nước hoa do Hồ biếu.

Thanh đã ngạc nhiên khi thấy lọ nước hoa ấy và đã hỏi nàng ở đâu mà có và có từ hồi nào, và nàng đã ú ớ giây lát mới bịa được :

– Hồi hôm, chị đi rồi thì anh Văn có đến thăm em.

– À ! Cậu ấy biết nịnh đầm dữ. Vậy bà luật sư tương lai cứ bắt cậu ấy sắm áo cho.

– Ó, ai lại bắt như vậy được. Kỳ lắm.

Nói láo xong về người tặng quà, Liên đâm sợ, tự hỏi : “Nếu anh Hồ vô tình cho vợ biết sự thật thì làm sao ? ” Nhưng nàng tự trấn an ngay “Quà mua tặng vợ đem biếu người khác, đồ anh ấy dám khai ra.”

Vị giáo sư toán trẻ tuổi đã dừng chân lại cạnh nàng khá lâu, xem như có vẻ vô tình dừng bước, như ông ấy đã đứng lại trước các học sinh khác nhiều lần.

Nhưng trực giác của nàng cho Liên biết chắc rằng ông ta như đã bị nam châm hút, không đi được. Mùi Chanel số 5 sao mà như là tăng sắc đẹp của nàng lên.

Nhưng không hiểu sao nàng không nghe xúc động khi nào cả, mỗi lần ông ấy bồi rồi vì nàng đứng gần ông hay vì ông bắt gặp cái nhìn của nàng. Có lẽ việc làm thầy học đã lão hóa ông ta trước mắt nàng chăng ?

Thật là không có gì cả. Trái đất vẫn quay, nắng vẫn chói loà, mọi người vẫn vui vẻ không nghi kỵ, mặc dầu nàng đã làm một chuyện động trời đêm vừa rồi.

Tan học vào hồi mười một giờ rưỡi, Liên đi bộ về nhà với năm bạn gái cùng lớp như thường lệ. Nhưng cứ đến một ngã tư đường thì một chị bạn chia tay với toàn nhóm toán sáu người thừa thớt hàng ngũ lần lần cho đến khi Liên vào đường Lương Hữu Khánh sau nhà hộ sinh Từ Dũ thì nàng lẻ bạn mồ côi một mình.

Con phố cong queo ấy khá vắng nhà, vắng xe và vắng khách bộ hành. Liên đang đi thơ thẩn thì Hổ từ sau lưng nàng vọt xe xì-cút-tơ tới.

Hắn mặc áo thun thể thao, trông trẻ hơn mọi ngày. Chi tiết này khiến Liên ngạc nhiên vì hồi hôm hắn mặc đồ lớn, áo nỉ ngoài, nói là đi xe đêm sợ lạnh.

– Anh về hồi nào mà đã thay ...

Liên dừng bước hỏi thế khi người chủ nhà xuống xe trước mặt nàng.

– Anh về hồi mười giờ rưỡi. Công việc xong sớm hơn anh tiên liệu. Anh cứ sợ em buồn nên đón xem em ra thế nào.

– Cám ơn anh.

Hồ lại thò tay vào túi quần lấy ra một chiếc hộp giấy cứng trên in chữ vàng nổi, trông rất quý. Hắn trao hộp ấy cho Liên và nói :

– Sơn phấn của Pháp đây. À, em nè, anh lại phải đi tỉnh khác ngày mốt mới về. Chị đã biết, em khỏi cần nói có gặp anh ở dọc đường, khỏi nói lại lời nhảm của anh. Thôi anh đi nha em nhỏ, đừng có buồn nha. Anh hối hận quá đã làm em nhỏ buồn.

Hắn không nhìn Liên trước khi lên xe. Hắn cho xe vọt mau, Liên không kịp phản ứng gì cả.

Nếu hấn cụt hứng sau khi trao quà, có lẽ Liên do dự hoặc từ chối. Nhận giữa đường quà của một người đàn ông có vợ mà nàng ở chung nhà, có vẻ chùng lén quá. Đoan trang của nàng sẽ dấy nẩy lên bất nàng phải khước từ. Nhưng hấn đã khéo làm cho Liên phải chú ý đến lời căn dặn mà quên phản đối ngay. Và hấn đi liền không để Liên kịp nói gì, kịp hành động gì cả.

Chỉ bây giờ Liên mới đủ thì giờ suy nghĩ, nhưng lại nghĩ thuận lợi cho hấn. Hấn lên xe mà không nhìn nàng, xem ra hấn lo nghĩ về công việc làm ăn hơn là chú trọng đến một cô gái đẹp, thì rõ là hấn chơn thật, không ản ý. Nếu hấn tặng quà ở nhà, vợ hấn sẽ hỏi vì sao mà tặng thì có phải là hấn sẽ phải thú thật cho vợ khỏi sanh nghi : Hấn phải nói là để an ủi một con bé ăn cắp đang hối hận, đang đau buồn chẳng ? Mà hấn đã hứa giữ bí mật vụ này kia mà !

Hấn chơn thật, và nàng an lòng giữ quà này. Liên vừa đi vừa sẫm soi hộp son phấn một hồi rồi cất vào cật-táp. Nàng sẽ nói dối với Thanh rằng Văn đã tặng cả nước hoa lẫn son phấn.

Nàng nhớ Văn đã có lần bảo rằng chàng không thích phụ nữ phấn son, và sở dĩ chàng yêu nàng chỉ vì sự đơn sơ trong lối trang điểm của nàng thôi.

Chắc là Văn sẽ không bằng lòng khi nghe mùi nước hoa, khi nhìn đôi má phấn của nàng. Nhưng rồi chàng sẽ nhẫn nại chịu số phận nếu quả thật chàng yêu nhiều; rồi thì lần lần nó sẽ quen đi.

Ai là phụ nữ năm 1961 mà không điểm trang đôi chút ? Ừ, nàng sẽ hoá trang hết sức kín đáo. Thanh sành khoa ấy lắm và đã dạy nàng rành rọt từng li từng tí rồi. Nàng dùng son phấn mà Văn cứ ngỡ nàng để mặt thật thế mới tài dách, thế các mỹ viện không hồ mặt, các mỹ viện mà Thanh đã ăn cắp nghề mỗi lần một ít khi đến đó sửa tóc, sửa da mặt, gọt móng tay.

Hình dung vẻ ngờ ngợ của Văn, Liên buồn cười quá. Văn sẽ nhìn nàng, hơi lạ trước sự hoá trang của nàng. Nhưng nàng làm đom kín đáo, tế nhị quá khiến Văn tìm mãi mà không thấy gì nên lại làm thinh chứ không phản đối như đã sắp sửa. Cứ trông vẻ mặt của Văn trong tưởng tượng mà đã muốn bật cười rồi. Chàng sẽ ngạc nhiên, sẽ nghi ngờ, soi bói và sẽ tiu nghỉu khi không thấy vết phấn son.

– Hay !

Liên tự khen mình bằng tiếng ấy, nói to lên một mình và nhà Hồ đã hiện ra trước mặt nàng.

o O o

Que sera sera...

Con Huyền chuyên ca hát suốt ngày không biết mỏi mồm, vừa phụ bung canh lên, vừa làm huyền não cả nhà bằng bài hát mà năm ngoái đây còn ở trên cửa miệng mọi bạn trẻ và năm nay đã thất sủng rồi.

Cô chủ nhà ngồi lại bàn ăn trước nhất và nói lớn :

– Mời bá quan an vị.

Năm cô nữ sinh ăn cơm tháng cũng áp lại vây quanh bàn, vừa ngồi xuống vừa nói :

– Vạn tuế bệ hạ Thanh.

– Trẫm cho chư khanh bình thân.

– Nếu bữa nay mà thiếu cơm như hôm qua, kẻ hạ thần sẽ hạ bệ bệ hạ đa nhé.

– Ô, cái đó là tại hoả đầu quân, lỗi đâu ở trẫm.

Cô chủ nhà đùa giỡn như trẻ con với khách ở trọ. Cô ta trẻ tính, lại thiếu giáo dục nên mới có tác phong ấy. Người trẻ tính mà đứng đắn chỉ đùa giỡn có lúc thôi, chớ không bạ lúc nào cũng pha trò và bốn cợt.

Nếu các bậc phụ mẫu mà biết rõ nơi ở trọ của con cháu họ chắc họ lo sợ lắm.

Liễu không ăn cơm, sốt canh qua chén nạng và ăn một lát là hết sạch tô canh. Nàng cầm chiếc tô không, đưa lên, gõ vào đó kêu bon bon rồi hỏi chủ nhà :

– Canh này tên là canh gì chị chủ ?

Thanh lanh trí hiểu rằng Liễu muốn nhắc rội thêm món ăn ấy, nên đáp ngay :

– Đó là canh vét nồi.

– Không có anh Hổ ở nhà vui quá tụi bây ơi !

– Ảnh có cảm các em giỡn đâu. – Thanh vội binh chồng.

– Không cảm, nhưng ảnh nghiêm, mình cũng ngán chết.

– Ảnh nhu lắm.

Thanh cười ngát một hơi rồi nói :

– Nhu, vác cái lu mà chạy đa các em.

Riêng Liên, sự vắng mặt của Hổ thật là may mắn cho nàng. Có Hổ ngồi trước mặt, nàng không làm sao mà dấu được sự sượng sùng và Thanh cũng như bạn hữu của nàng sẽ sanh nghi chuyện khác, càng khổ hơn.

Hổ biết thế, nên đã cố ý lánh mặt. Anh ta là một con cáo già, rất sành tâm lý con người và sành lợi dụng các điểm tâm lý của họ để đắc nhơn tâm.

Không phải là anh ta sợ Liên mắc cỡ, anh ta chỉ lánh mặt cho nàng khỏi ghét anh ta vì phải bẽ bàng thôi. Anh ta không mong Liên thương yêu gì. Nhưng anh ta quyết làm cho nàng tin cậy nơi anh ta. Có không ghét anh ta, nàng mới tín nhiệm anh ta được.

Hạnh nhắc lại chuyện đi dạ hội và nài nỉ chủ nhà :

- Chị Thanh ơi, chị làm phước dắt em đi với ngenh chị !
- Không, chị chỉ dắt một mình con Liên thôi, nhưng nó lại không đi.

– Sao mày ngốc dữ vậy Liên ?

– Sao chị lại biệt đãi một mình nó thôi.

– Sao chị ác với tui tôi dữ vậy ?

Thanh đáp :

– Chị không ác, nhưng có một điều bất tiện khó nói ra.

Điều bất tiện ấy là như thế này : mấy nữ sinh kia đều không đẹp; có cô xấu xí quá chừng. Không phải trong các dạ hội, các cuộc tiếp tân, phụ nữ nào cũng đẹp cả, nhưng những người không giàu có, không danh tiếng, không là con cháu các đại gia thì phải có sắc đẹp. Đó là điều kiện tối cần.

– Sao mày ngốc dữ vậy, Liên ? – Huê lặp lại câu hỏi của cô khi nãy.

– Tao không có áo.

– Chị biểu nó ráng mà nó không ráng – Thanh nói.

– Không có áo ! Anh tao nói câu đó là câu nói của phụ nữ Âu Châu. Phụ nữ ta chỉ nói như vậy vài năm gần đây thôi. Ngày xưa ta nói : “Tôi không có vòng vàng”. Anh tao nói phụ nữ ta ngày nay trang sức bằng áo hơn là bằng nữ trang.

– Mà đúng đó tụi bây ơi. Áo làm đẹp con người, chớ vòng vàng có ích lợi gì cho nhan sắc đâu.

– Tao mà thi rớt tao mở hiệu may, mặc sức mà sắm áo.

Thanh cười xoa rồi nói :

– Em Hạnh tuy nói điên khùng mà cũng khá ngoan. Các em ngày sau nên làm cái nghề mà đến năm mươi tuổi vẫn còn làm được. Có những nghề như nghề vũ của chị đây, hăm tám là phải về hưu rồi.

– Lạ quá, chị vẫn còn đẹp.

– Chị héo mà các em không thấy đó chứ.

Ba hôm sau đó, cũng vào một bữa ăn trưa như thế này, ông chủ nhà có mặt nên cả bàn ăn đều nghiêm nghị.

Hồ có không đứng đắn ở đâu hay không thì không rõ, nhưng ở nhà, hắn đang hoảng lắm và được kính nể.

Đàng hoàng mà không phải là không vui tính. Hắn nói chuyện nhiều và rất hay, dẫn dắt cuộc đàm thoại suốt bữa ăn cho ai nấy khỏi buồn tẻ.

Riêng hôm đó, hắn như quên rằng tại bàn ăn có Liên, không bao giờ hắn ngó sơ Liên một cái, và nói gì dính líu đến nàng. Liên nghe dễ chịu lạ thường, thấy rằng hắn rộng lượng thật, quên nàng thật. Nàng càng dễ chịu vì đã dự liệu phải rất khó chịu trong bữa ăn đó, vì Hồ đã về và đã đón đường đề biếu nàng hai thước tám hàng đồ may áo.

Lần tặng quà này, hắn lại còn thờ ơ hơn hôm tặng son phấn, làm như biếu bánh cho em nhỏ, không tha thiết, không xem trọng cử chỉ của hắn, rồi vội vàng đi như Liên không đáng kể lắm.

Tại sao hắn lại chọn được đúng màu áo mà nàng thích ? Lần này món quà làm cho Liên vui mừng hơn mấy bận trước nhiều, nhưng chính lần này là lần mà nàng nghe là không ổn, cái chùng lén ấy với ông chủ nhà trọ.

Mặc dầu hấn vẫn nghiêm trang đứng đắn, mặc dầu hấn không chần chờ lại để nói thêm lời nào, để nghe tiếng cảm ơn của nàng, mặc dầu hấn có vẻ trao tặng quà một cách cho xong nợ, mặc dầu lý do biếu xén hấn đưa ra rất là hợp lẽ, Liên vẫn cứ thấy làm sao ấy !

Tất cả bản chất đoan trang của nàng đều kêu lên rằng không thể được, sự thọ lãnh quà trong những trường hợp như vậy, nhưng hấn đã đi xa rồi, Liên lại không kịp phản ứng, như hôm nọ.

Giờ mà mang quà về nhà cho Thanh biết người trao tặng để trả lại cho hấn thì Hồ sẽ bị rầy và hấn sẽ phải khai sự thật ra cho vợ hết ngộ nhận, thì nguy biết bao !

Liên buộc lòng phải tự bào chữa : mặc dầu Hồ còn trai trẻ, hấn đối xử với các nữ sinh ở trọ như một người anh, bao giờ cũng đứng đắn hết. Nhận quà của một người anh cả là thường. Còn nhận lén là vì lẽ kia. Còn Hồ sở dĩ tặng quà mãi là để xí xoá sự bề bàng của nàng mà hấn vô tình gây ra.

Liên thồn xấp lưa vào cạt-táp, không băn khoăn lâu hơn nữa vì tội lỗi có cơ để tha thứ, thì nó làm con người an tâm dễ dàng.

Giờ thì nàng đã được võ trang đầy đủ để bước vào cái thế giới “mông-đen” như người Pháp hay nói. Nàng không biết thế giới ấy ra sao nhưng rất ham xen vào vị bị Thanh tuyên truyền.

o O o

Hôm ấy, trái lệ thường, Liên đi học buổi chiều vì ông thầy dạy lý hoá bị cúm nghỉ dạy hơn một tuần lễ nay và dạy bù vào những giờ trống không.

Và y như thường lệ, Liên về nhà khi tan học. Ban đầu vầy đoàn với bạn để rồi bị bỏ rơi một mình sau mấy đoạn đường.

Nàng đang đi thơ thần thì bỗng chiếc xì-cút-tơ của Hồ lướt tới từ sau lưng nàng rồi quất ngang vào sát lề đường và ngừng lại. Hồ xuống xe nói :

- Chị Thanh biểu anh rước em đi luôn lại đây ?
- Lại đây nào anh ?
- Ủa, chớ em quên rồi sao ?
- Không, em có biết gì đâu mà quên.
- Chị Thanh không nói gì với em à ?
- Không.
- Chị ấy bảo là đã mời em ăn cơm Tây chiều nay kia mà.
- Em có nghe gì đâu.

– Trời ơi, thôi...cái bà ấy ! Bà lảng trí lăm và đã quên nói mà cứ ngỡ là có nói. Nhưng đã lỡ rồi, Thanh đang đợi em đang hiệu và bảo anh rước em thì em không nên bắt nó đợi lâu.

Liên rất mến và thích Thanh, nên nghe Thanh kêu gọi, nàng không do dự. Nàng lên xe cho Hổ chở đi, trí tưởng đến nhiều chuyện khác nên không hay là xe chạy vô Đa-kao.

Chừng Hổ ngừng lại trước một tiệm cơm Tây ở đại lộ Đinh Tiên Hoàng, Liên mới chợt nhận thấy đó là ở đâu.

Hiệu ăn vắng hoe và anh bồi bàn nằm ngủ gục ở chiếc bàn trong cùng. Đi tới ngưỡng cửa, Liên đưa mắt tìm Thanh và nàng đoán Thanh đã sau nhà vì việc cần. Nàng ngồi vào bàn với Hổ mà không hỏi đến bà chủ nhà trọ vì định ninh bà ấy sẽ trở ra giây lát đây.

– Em uống chi ? – Hổ hỏi Liên khi anh bồi bàn xáp lại.

– Nước cam vắt, mà nước lạnh chớ đừng soda.

– Ăn cơm xong lại đi xem chiếu bóng.

Liên cười mà rằng :

– Đãi to như vậy à ?

– Đại yến mà !

– Chị Thanh đi xi-nê thường lăm.

– Nó ghiền xi-nê như phụ nữ thôn quê ghiền trâu. Nó thuộc mặt và thuộc tên các tài tử Âu Mỹ hết và nói vanh vách cô đào nào để mấy lần, anh kếp nào ly dị mấy bận. Anh thì xem chiếu bóng vì cái phim và vì lối diễn xuất của diễn viên. Còn đời tư của họ, anh bắt đếm xỉa đến.

– Em cũng vậy.

– À, ra ta là hai linh hồn “to” gặp nhau.

Cả hai cùng cười. Liên cười thẳng thắn, dòn tan như một cô em gái vui chuyện với anh ruột hay anh rể.

Bỗng nàng ngó dáo dác rồi hỏi :

– Chị Thanh đâu rồi ?

– Chắc nó ra đằng sau.

– Em cũng đã ngỡ như vậy, nhưng sao lâu quá mà chị...

Hồ đứng lên, đi vào bàn trong cùng để hỏi gì anh bồi bàn không rõ. Giây lâu sau, hắn trở lại nói :

– Trời ơi, cái bà ấy ! Vợ con sao mà khổ thế này ! Thanh đã gặp người bạn trai đi xa mới về, y mời Thanh đi ăn cơm Tàu. Thanh không nỡ từ chối nên đã nhẩn bồi ở đây trao lại anh mấy lời, khổ quá !

Nghe vậy Liên lấy làm thất vọng và buồn. Không có Thanh thì bữa ăn hôm nay không có ý nghĩa nữa. Nàng nói :

– Anh đã kêu lỡ bữa ăn rồi thì ta phải ăn, nhưng thôi không đi xi-nê làm gì.

– Tùy em, anh không ép.

Từ đó đến khi bồi bưng món ăn đưa lên, Liên không hề hỏi, mặc dầu Hồ đã nói rất nhiều chuyện rất là buồn cười. Nàng chỉ ừ hử lấy lệ thôi.

Món ăn đầu là món sò huyết ngâm lạnh. Hồ giải thích :

– Các bác sĩ bảo rằng sò huyết hay làm ta mắc bệnh ban cua. Mà muốn ngừa cũng dễ, chỉ phải uống chút rượu là chắc chắn khỏi ngay, vì vi trùng ban cua tuy dữ tợn thế mà yếu lắm, rượu nhẹ thế nào cũng giết nổi nó cả. Vậy ta nên uống chút rượu em nhé.

– Ý, em không uống đâu !

Đôi thoại tới đó thì người bồi bàn đã bưng ra hai ly Mạc-Ti-Ni mà Hồ kêu hỏi nào Liên không hay.

– Anh cũng không biết uống rượu nhưng phải ráng. Rượu này nhẹ mà em.

Liên không cãi, nhưng nhứt quyết thà sẽ không uống giọt nào cả.

Nàng vừa bỏ xong con sò huyết đầu vào miệng thì nghe buồn nôn lạ kỳ. Từ thuở giờ nàng chỉ ăn sò nướng thôi, thứ sò lạnh sao mà tanh quá sức quen của nàng.

Hồ thấy thế biết ngay nên nói :

– Ấy, em nhai vội đi rồi nhấp một hớp rượu là hết ón.

Liên cũng vậy thấy là giữa hiệu ăn, một cô gái đàn ông uống rượu không bậy bằng nôn mửa nên vội vàng bụng ly Mạc-Ti-Ni mà uống.

Té ra rượu không cay, lại còn ngòn ngọt nữa là khác. Rượu có mùi của trái ô-môi ở Trà Vinh, hơi chát một chút, nhưng rất dễ ưa.

Tự nhiên cái vị tanh biến mất. Liên nghe dễ chịu quá và vui vẻ được. Nàng khen :

– Sò lạnh ngon quá !

– Ngon số dách. Máy tay nhậu ưa lắm. Những người sành ăn còn cho là ướp lạnh không ngon bằng để tự nhiên như dưới biển mới bắt lên.

– Rượu này không say chớ anh ?

– Nhẹ hơn rượu chát.

– Em uống rượu chát vẫn say.

– Say hay không thì biết ngay. Chừng nào em nghe mặt nóng bừng bừng thì đừng uống nữa.

Hỗ nói đúng và nói thật tình nên Liên an lòng. Nàng có biết đâu rằng Hỗ không gạt gẫm cho nàng say mà chỉ nhắm mục đích làm yếu đuối tinh thần của nàng bằng chất rượu thôi. Như thế, dầu cho nàng chỉ uống một hớp, tinh thần cũng yếu đi một ít rồi.

Nhưng Liên đã phải uống nhiều, vì món sò lạnh ngon quá mà lại cần rượu cho hết tanh. Gái thơ mà uống một ly Mạc-Ti-Ni thì nhiều quá.

Đến món bí-tết thì Liên đã nghe mạch máu nàng kêu bùng bùng bên thái dương và trong tai nàng. Ly rượu đã vơi hết tám phần mười và Liên tiên đoán rằng uống thêm là ngã ngay, mặc dầu nàng nghe ngon miệng khi uống rượu.

Liên buồn cười quá, rõ ràng là hai tay nàng yếu hơn lúc thường. Nàng xử dụng dao và nĩa không được vững lắm. Đồng thời tinh thần nàng nghe nhẹ lâng lâng, nàng yêu đời hơn bao giờ cả từ hai năm nay.

Nhà hàng ế khách, nhưng nấu ăn khéo, cả hai thủ tiêu đĩa thịt bò nướng của họ trong thời gian kỷ lục.

Khi Liên chế thêm dầu vào đĩa xà-lách mà bồi bung lại cho nàng thì Hỗ nói :

– Em Liên nè, nếu anh có lỗi với em, em tha thứ anh được hay không ?

Liên đang vui vẻ, nghe câu hỏi khả nghi, sợ hãi nghiêm nét mặt lại ngay. Mặc dầu chệnh choáng hơi men nàng vẫn còn lý trí để tự vệ. Nàng nhìn người thực khách đối diện bằng đôi mắt nói rõ sự sẵn sàng đương đầu của nàng.

Hồ vẫn bình thản nói tiếp :

– Hôm nay anh ăn ngủ cũng không yên vì cái lỗi ấy...

Liên đã bớt lo. Thì ra đó là lỗi đã phạm rồi. Nàng cứ ngỡ anh ta muốn ló mòi gì.

– Anh muốn cho em hay, mà cứ sợ...

Nãy giờ Liên sợ điều Hồ sắp nói ra nhưng giờ thì nàng muốn nghe và thấy Hồ nói vòng vo mãi, nàng sốt ruột :

– Thì anh cứ nói đi, nếu anh thấy cần phải nói.

Hồ do dự rất lâu rồi như là ném ra một quả bom nguyên tử :

– Cái giấy mà em làm cho anh đã mất rồi.

Quả bom không nổ vì Liên chẳng những không kinh hãi lại còn vui mừng. Tờ nhận tội mất, nghĩa là Hồ không còn khí giới nào trong tay để làm khó dễ nàng nữa.

– Ngõ gì, anh đã lỡ mất thì thôi.

– Em không lo à ?

Liên vốn cảm tức kẻ đã bắt chột nàng làm quấy (y như Hồ đã tiên đoán về tâm lý con người), nên giờ thấy thoát nguy, nàng không muốn giấu thâm ý nữa, nói thật ra cho bỏ ghét :

– Trái lại, anh cầm nó trong tay em mới lo. Lo anh làm hại. Tài liệu ấy mất rồi là em thoát nạn, em mừng lắm chứ lo gì.

Hồ cười lên ha hả, nghe cứ ngỡ hần cười thẳng thắn nhưng thật ra bằng giọng cảm tức và mỉa mai trong đó, tinh ý một chút là tế nhận được ngay :

– Anh làm hại em ? Hại cách nào ?

– Em không biết.

– Nhưng hơi thoáng thấy ?

– Dạ.

– Em thông minh đó. Thí dụ anh đưa tờ ấy cho ông huyện bà huyện thấy rồi hăm dọa nếu ông bà không đưa cho anh một số tiền lớn thì anh sẽ làm rùm lên.

Liên giựt mình. Nàng không hề nghĩ đến điều đó. Nhưng nếu như thế, cũng không còn đáng sợ nữa, vì tài liệu đã mất rồi. Nàng làm thình suy nghĩ về tai hại có thể xảy ra, nếu tờ thú tội

còn trong tay Hổ. Thì ra nàng không thoát nguy hôm nọ một cách rẻ tiền như nàng đã nghĩ. Thật là đại đột quá ! Từ đây nàng sẽ cẩn thận hơn. Đó là một bài học quý giá lượm được trên đầu đường đời nàng.

Hổ giọng run run nói :

– Em Liên ơi, anh khổ tâm vì chỗ đó. Chính thằng bạn khôn nạn của anh nó đã nghịch lục soát bóp anh trong lúc anh say rượu và đánh cắp tài liệu ấy ! Giờ nó muốn làm tiền ông huyện bà huyện và cho anh biết ý định.

Liên bỗng rụng rời. Ngồi dưới cây quạt trần chạy vù vù thế mà mồ hôi của nàng toát ra như nàng ngồi gần lò lửa.

– Nó định đòi hai trăm ngàn...

Không, Liên không cần biết tên tổng tiền định đòi bao nhiêu. Hấn mà chỉ đòi hai xu thôi, nàng vẫn khổ như thường. Tài liệu ấy mà lọt vào dưới mắt cha nàng thì nàng thật không dám về xứ nữa. Ông Cai Tổng là người nghiêm khắc hết sức đối với con cái và ông trừng trị theo lối xưa, bằng đòn bọng, bằng roi đuôi cá đuối và xát muối ớt lên lần roi.

Rượu làm cho nàng yếu tâm thần nên sự hoảng sợ của nàng được nhân lên làm hai làm ba lúc bình thường. Liên bối rối lên và hỏi Hổ, con người mà nàng đã tín nhiệm hôm nay nhờ cử chỉ tha thứ cao cả của hắn và nhờ những quà biếu mua lòng của hắn.

Nàng nhìn vị ân nhân ấy bằng đôi mắt van lơn cầu khẩn và hỏi :

– Rồi làm sao anh ? Trời ơi ! Chắc em phải chết !

Liên méo máo và lệ rung rung nơi khoé mắt nàng. Hồ thở dài mà rằng :

– Anh có bốn phận phải cứu em...

Liên vừa hy vọng sau mấy lời đó thì mấy cái lắc đầu và thở dài thứ nhì của Hồ làm cho nàng tuyệt vọng trở lại.

– ...và anh có thể cứu em được....

Cô nữ sinh lại hy vọng hơn bao giờ cả.

– ...nhưng anh khổ vì chính thế. Hiện anh đã chạy một trăm ngàn đồng rồi. Anh giấu chị, anh năn nỉ nó lấy đỡ bấy nhiêu đó rồi trả tài liệu lại cho em, nó bằng lòng.

– Anh mà cứu em lần này thì dầu phải làm tội mọi cho anh, em cũng làm.

– Anh đâu bắt em làm chuyện khổ thân như vậy. Em Liên nè...

– Dạ !

– Em với anh là người dung nước lã với nhau, chứ có bà con gì đâu, phải không em ?

– Thừa phải, vì thế em mới đội ơn lòng tốt của anh nhiều hơn là nếu ta bà con với nhau.

– Như vậy em có thấy hay không là sự hy sinh của anh lớn quá sức ?

– Dạ, em thấy ngay. Em nguyện đền đáp..

– Không, anh không phải là kẻ ơn. Cũng không mong em đền đáp. Anh cần thẳng thắn mà nói rõ với em điều sau đây...

Anh bồi bàn vẫn ngồi xa ở phía trong cùng quán, vì quán cứ vắng hoe. Thế mà Hồ còn hạ giọng xuống thấp hơn :

– Thằng khốn nạn ấy nó đưa tới hậu thơ cho anh hay là nội đêm nay, trễ lắm là đến mười hai giờ khuya, anh phải chòng tiền. Bằng không, sáu giờ sáng mai nó sẽ lên xe đi Bình Dương. Anh cần nói rõ với em là tới phút chót, anh không dám hy sinh không số tiền ấy. Tiền là núm ruột, là mồ hôi nước mắt của con người. Năm nay kiếm một trăm ngàn đồng, cháy da đi lặn chớ phải chơi sao.

Liên đã buông muống nĩa khi nghe vụ tổng tiền, đã cầm nĩa lại từ lâu, lần này lại buông xuống nữa.

– Trời ơi, như vậy chỉ còn nước đi tự vận. Em van lạy anh, cứu em phen này... Anh sẽ được phước như là cất năm bảy kiếng chùa.

– Điều đó thì chưa chắc đâu em. Cái việc thấy ngay trước mắt là anh mất tới một trăm ngàn.

– Nhưng mà...cũng tại anh đánh mất tài liệu.

– Ý em muốn nói rằng anh phải chịu gánh nặng vì lỗi của anh. Nhưng nếu anh không chịu thì sao ? Chỉ một mình em bị thiệt hại thôi.

– Nhưng anh nữ nào...

– Đành là thế, nhưng một trăm ngàn nhiều qua 1 đi.

– Em lạy anh..

– Khởi cần lạy. Chính anh mới là phải lạy em. Nói gần nói xa không qua nói thẳng. Anh cần được đền bù sự hy sinh to lớn của anh bằng...tình yêu của em.

Bấy giờ thì trái bom nguyên tử mới nổ. Nó nổ chậm vì Hồ đã gắn vào cho nó bộ máy nổ chậm để chuẩn bị tinh thần của Liên.

Bấy giờ Liên mới thật rụng rời. Thân thể nàng còn ngồi vững nhưng cả tâm trí nàng đã ngã quỵ xuống. Nàng ngồi yên như tượng rất lâu, và can đảm của nàng trở lại lần lần. Bấy giờ sự công phần, uất ức làm cho Liên nghẹn ngào, nên nàng trợn trạo một lát lâu mới quát lên được thật to :

– Đồ khốn nạn !

Cô nữ sinh chỉ hét lên được có bấy nhiêu lời đó thôi rồi kiệt sức, nàng úp mặt xuống bàn mà khóc nức nở.

Người bồi bàn ngồi đó, ngó mông ra đường như không thấy việc gì đã xảy ra. Nghề nghiệp đã giúp anh ta quen với những tấn kịch như vậy rồi, phương chi đây là hiệu ăn vắng khách thì chắc những cặp vợ chồng, những cặp tình nhân cần nơi thuận tiện để thanh toán các việc lòng vòng về tình cảm thường đến đây hơn đến nơi khác, nên hấn xem vụ này như là bao nhiêu vụ cơm bữa khác.

Hồ cũng bình thản lạ kỳ vì hấn có một trái tim thiết giáp. Hấn làm bộ bối rối, nhưng rất vụng :

– Em, em, anh van em ! chỉ vì anh yêu em mà thôi !

Trong đời hấn, hấn chỉ đóng kịch dở có mỗi một lần này thôi. Hấn đưa tay đỡ đầu Liên lên, nhưng bị nàng đánh hất thật mạnh nên hấn rút tay về và ngồi tiu nghỉu, liếc nhìn người bồi, sượng sùng với hấn. Nhưng may quá, hấn đang đọc một tờ báo cũ mèm.

Liên khóc rất lâu. Tiếng khóc vì uất ức nghe đau xót hơn tiếng khóc buồn nhiều lắm. Nhưng người khóc không phải là kẻ chịu thua. Y khóc vì công phần và để rồi nổi loạn.

– Đồ khốn nạn !

Lần này Liên đã bình tĩnh được phần nào. Nàng chửi bằng một giọng bình thường chứ không la hét nữa.

– Đồ khốn nạn ! Tôi thà chịu đòn của cha mẹ nát thân chứ không bao giờ nhận điều kiện đón mặt của ai đâu.

Lý lẽ của Liên bỗng làm cho Hồ mạnh mẽ trở lại. Từ nãy giờ hấn tợn vì đoán biết thái độ cứng rắn, sự bất cần của Liên. Hắn cười ha hả mà rằng :

– Không, ông cụ không đánh đòn em đâu, nhưng ông cụ sẽ phải tự tử. Ông cụ không đủ tiền để thỏa mãn đòi hỏi của thằng đó, và hoảng sợ quá ông cụ sẽ trốn trong cối chết.

– Trời ơi !

Đây là tiếng kêu than ngán ngùi đầy tuyệt vọng và đau đớn của một con người vụt thình lình nghe cả tinh thần mình rã rời ra trước một nguy cơ gia đình to lớn và không ngăn cản nổi.

Và Liên lại úp mặt xuống bàn mà khóc ngất. Hồ quyết xua binh tới để tiêu diệt những đám tàn quân còn sót lại có thể ngăn chặn hắn :

– Em nè, nếu em là gái bất hiếu, chỉ lo cho thân em thôi, em vẫn không yên ổn được mà hưởng cuộc đời là vì anh Văn, anh ấy không thể nào nhìn nhận em là người tình của anh nữa khi vụ này bị phanh phui ra.

Liên đã hoá ra con thú dữ trước lý luận cuối cùng của Hồ. Nếu thế thì đời nàng sẽ bị dập nát tan. Nàng ngừng lên chụp lấy con dao bàn, nhưng Hồ sống nhiều, lắm kinh nghiệm, chụp lấy tay nàng, đè xuống và nói :

– Vô ích, và không khôn ngoan chút nào. Em chỉ làm anh bị thương nhẹ là cùng. Con dao không đủ bén, anh lệ làng, em yếu đuối. Và chắc chắn là sẽ tùm lum sau cuộc mưu sát này. Việc anh đòi hỏi không bằng cớ. Người ta sẽ tin tưởng và anh sẽ khai dối là anh phụ bạc nên em tức giận, rút cuộc Văn vẫn bỏ em, vì ngờ em có nhơn tình là anh.

Liên buông dao và Hồ buông tay nàng :

– Em ! Ở ngoài, nào ai biết đâu. Em cứ vẫn tất cả : hạnh phúc gia đình, mối tình của em, tương lai rục rờ của em mà không tốn gì hết y như là không việc gì xảy ra.

Y như là không việc gì xảy ra, người ngoài nào ai biết đâu ! Đó là luận điệu suy gẫm của nàng khi nàng phạm lỗi lần đầu. Quả thật, bên ngoài nào ai biết đâu !

Luận điệu ấy là một chất ma túy hể dùng đến thì ghiền, muốn dùng mãi và kẻ xử dụng sẽ đi từ sa đoạ này đến sa đoạ khác, không cách nào leo ngược dốc được nữa.

o O o

Thanh chỉ hơi ngạc nhiên một chút thôi. Nhà cô vũ nữ giải nghệ không phải là một nhà trọ đạo đức, thì một khách trọ không về một đêm, cô ta xem là thường.

Cô chỉ hơi ngạc nhiên vì đó là lần đầu mà Liên không về. Nếu là các em khác thì cô đã không chú ý tới nữa, họ thì đi bất kể đêm ngày.

Thanh ngỡ Liên đi với Văn, và cô cười thầm : "Hừ ! Thế là cô cậu đã hết yêu bằng mối tình cao thượng nữa rồi, cái thứ ái tình cao thượng mà cô cậu cứ khoe mãi làm mình cũng đâm phục cô cậu như hai bậc siêu nhân !"

Liên đi học luôn sáng hôm sau và đúng ngọ mới về nhà. Sự bền lẫm sùng sùng của Liên khiến Thanh thương hại. Cô ta ngậm ngùi nhớ lại thời con gái của cô, cũng e thẹn như thế này nên cô vỗ vai Liên mà cười trong một cử chỉ mến thương, thông cảm.

Hồ khéo lắm. Hấn đi tuốt đến ba bốn ngày, và không ai có một ý nghĩ nhỏ nào để liên kết hai sự vắng mặt so le ấy.

Hấn ta là một tay lỗi lạc. Hấn biết không làm sao ve vãn một cô gái lành được, hơn thế cô gái lành ấy đã có người yêu là Văn.

Cho cô ấy vào tròng là một mưu hay, mà không phải ai cũng thực hành được : phải quan sát chỗ yếu của cô, gài bẫy cho kín đáo.

Khi nắm được linh hồn cô trong tay rồi, cũng vẫn phải khéo léo mãi, là vì đó là một cô gái được bảo vệ kiên cố bằng cả mười mấy năm giáo dục và cả một cuộc thừa tự thuần lương.

Vì thế mà Liên đã ngã. Không phải dễ dàng nhưng chắc chắn, không sai chạy được. Nàng đã bị đẩy từng bước. Mỗi bước nàng mỗi ngập ngừng nhưng rốt cuộc vẫn tiến tới miệng hố sâu để rơi xuống đó.

Trưa hôm ấy, nàng ngồi ăn cơm mà tâm trí u minh, nghe mơ màng như vừa qua một cơn ác mộng. Liên không hề tưởng được hậu quả của một cử chỉ nhỏ, phát ra một phút mù quáng như vậy : Vặn chìa khoá một tua, thế là đời nàng phải xoay theo một chiều như thế nào.

Rồi làm tờ nhận tội ! Nào có khó khăn gì, nào có nguy hiểm gì ? Chỉ viết vài câu là người ta tha cho, không làm rùm lên !

Có, những lúc làm các việc ấy, nàng có ý thức, nhưng không thấy được tai hại về sau. Và, chỉ khi hậu quả xảy ra nàng mới sực tỉnh.

Bên ngoài, nào ai biết đâu ! Nhưng trong lòng nàng ? Cả một cuộc tang thương đã diễn ra trong đó. Nếu biết thế, nàng đã không tiếc với người yêu của nàng là Văn. Nàng muốn để dành sự trong trắng cho hân ngày hiệp căn giao bôi, nhưng ngày ấy thì bây giờ không biết là sẽ có hay không ?

Hồ đã cho nàng thấy rõ sự thật là không chắc Văn đã chịu cưới xin nàng một khi hắn đồ ạt và được nhiều đám nhà giàu nài nỉ gả con. Cho dù như thế đi nữa, nàng vẫn yêu hắn và càng thấy tha yêu trọn vẹn còn hơn là giữ gìn để rồi thất thân với một tên khôn kiếp.

Có một điều đã làm nàng thắc mắc nhiều là rốt cuộc, Hồ không trả tở nhận tội lại cho nàng. Y nói :

– Anh đã yêu em, còn hại em làm chi mà lo. Vả lại, anh còn đòi hỏi gì nữa đâu khi anh đã được em rồi ?

Nếu nàng làm dữ, thì sợ lộ chuyện, mà lần này chuyện lại to hơn trước kia. Mà y nói cũng có lý là y đã toại nguyện rồi nàng đâu còn lo phải hy sinh gì nữa.

Tuy nhiên, Liên vẫn lo sợ vì tở nhận tội còn trong tay Hồ, nhưng không dám hành động mạnh mẽ, chính vì thế. Khí giới y còn nắm trong tay thì y vẫn còn quyền lực hại nàng. Nàng thấy chờ đợi là hơn và tự an ủi rằng hắn không còn làm gì nàng được khi mà hắn đã lạm dụng quyền lực đó.

Những ngày sau, Liên bớt thắc mắc và bớt đau khổ lần lần và Hồ đối xử với nàng rất tốt. Hắn xài tiền với nàng, mặc dầu nàng không đòi hỏi gì cả : ăn uống, đi giải trí, mua sắm này nọ cho nàng.

Nàng quen với sự nghèo túng của Văn và thấy sự tiêu phí của Hồ là lớn lao, chớ thật ra Hồ ăn xài như vậy là thường, bất kỳ với cô gái bá vợ nào.

Những lúc gần nhau, nơi nhà một người đàn bà quen riêng với Hồ, hẳn thường than :

– Anh không bao giờ được tình yêu chân thật cả. Thanh nó lấy anh chỉ vì cần có nơi nương tựa thôi. Anh mong rằng em sẽ yêu anh và chừng đó anh sẽ thôi nó để cưới em.

Lời ấy đã làm cho Liên suy nghĩ. Hay là thế ? Nàng không còn gì cao quý để dâng cho Văn nữa thì có nên ưng Văn làm chồng hay không ? nếu Văn chịu xin cưới nàng và nếu cha mẹ nàng khứng gả nàng cho Văn ?

Nhưng nàng lắng nghe lòng nàng và chỉ thấy trong ấy đầy cảm hận đối với Hồ thôi, thì không thể nào nàng lấy Hồ được cả.

Lắm lúc nằm với Hồ, Liên nghĩ nếu nàng chắc chắn được rằng để từ nhận tội trong bóp hấn thì nàng dám giết hấn để đoạt lại.

Nhưng Hồ khôn quỉ, giấu tài liệu ấy ở đâu không rõ. Nàng đã dùng kế soát được bóp phơi của hấn mà không thấy giấy đó lần nào.

Nàng thù oán Hồ, nhưng cần Hồ hơn bao giờ cả. Vì nàng đã ghiền những thói xấu mà Hồ tập cho nàng quen. Từ thuở giờ, sáng sáng như bạn hữu, nàng ăn lót dạ bằng xôi, bánh cuốn, cháo lòng bán trước nhà. Nhưng Hồ đã đưa nàng đi ăn hiệu, hai người hẹn nhau đâu đó rồi nàng đi học sớm hơn thường và Hồ chở nàng đến một hiệu sang trọng.

Nàng không đủ can đảm đi bộ nữa. Hễ ra khỏi nhà, khỏi trường thì bước ngay lên xe xích-lô. Tiền bạc đã có Hồ đài thọ.

Thật ra thì Hồ yêu Liên và muốn tính chuyện lâu dài với Liên. Liên trẻ hơn cô vũ nữ xé bóng nhiều lắm và vẻ đẹp ngây thơ rất quyến rũ đối với một người đã chung sống nhiều năm với những hạng gái nặng dĩ vãng. Thành thử hẳn cho Liên tiền riêng chớ không phải chỉ hưởng những bữa ăn, những cuộc giải trí mà thôi. Hẳn tốn tiền với Liên y như tốn tiền với Thanh và hẳn thấy sự tốn hao ấy xứng đáng với đồng tiền.

Chỉ phiền là hẳn biết rõ Liên không yêu hẳn và hẳn chưa tìm ra được mưu mẹo mua chuộc cảm tình của Liên.

Hai người chùng lén với nhau như vậy được hai tháng trời. Liên vẫn cứ phải đến các nơi hò hẹn, ban đầu vì sợ Hồ, về sau vì cần gặp Hồ để hẳn cung ứng tài chánh cho.

Đối với Văn, nàng cảm thấy kỳ lạ lắm. Những lần đầu gặp Văn nàng sượng sùng và lạnh nhạt vì mặc cảm phạm tội không cho nàng có thái độ bình thường được. Nhưng về sau, nàng chợt thấy là nàng bớt yêu Văn. Sự kém bông bột của nàng là do bớt thật tình chớ không phải chỉ vì mặc cảm phạm tội ngăn cấm.

Cái thơ mộng đầu mùa của một tâm lòng trinh nữ đã tiêu tan đâu mất. Nàng chỉ còn yêu Văn nhưng chỉ yêu vậy vậy thôi chớ không say mỗi tình đầu của nàng nữa.

Trời ơi ! Liên thường kêu than, mình đã chuộc tội bằng một giá thật mắc. Mắc vì không chỉ phải mất đời con gái mà vì mất cả tấm lòng con gái của mình. Những lúc ấy nếu có Hồ trước mặt, chắc nàng không do dự mà giết hẳn bất cứ với khí giới nào, bất kể hậu quả ra sao.

Hôm ấy hai người đang ăn mì vịt thì Hồ nói :

– Liên nè ! Anh định đi ngoại quốc vài năm, vì làm ăn không được nữa, em nghĩ sao ?

Hỏi xong, hắn quan sát Liên để bắt chọt những phản ứng kín đáo nơi nàng. Nhưng Liên bình thản lạ kỳ, lại còn có hơi hớn hờ, có lẽ vì nghe thoát nợ. Nàng không vui mừng nhiều chắc vì viễn ảnh thoát nợ bị viễn ảnh cạn nguồn viện trợ làm cho nàng thoáng thấy tương lai đen tối.

– Em nghĩ sao ?

– Em không nghĩ sao hết.

Hồ trả tiền và ra tới đường hắn nói :

– Anh nói chơi với em chứ anh yêu em quá, đâu có thể rời em được. Anh đã làm một việc trái hẳn với điều anh vừa nói thử bụng em khi này, việc ấy có tánh cách kết chặt đôi ta lại với nhau. Để rồi em sẽ thấy !

Hồ cho xe chạy về Sài Gòn, nhưng không phải là về gần nhà rồi bỏ Liên xuống đường cho nàng đi bộ như mọi khi.

Họ rẽ vào một đường vắng vẻ, tương đối tối om. Liên xem lại thì đó là đường Lê Lai.

Hồ dừng xe trước một căn nhà có vẻ nhà hoang rồi lấy chìa khóa trong túi ra để mở cửa. Nhà có hàng hiên, phía trước hàng hiên được bít kín bằng vì cây có song cửa.

Khi Hồ mở cánh cửa thật bên trong và thò tay vào mò kiểm công-tắc trên tường, anh ta nói :

– Sài Gòn chỉ có con đường này là tránh được sự tò mò. Phía trước là vách tường hoả xa, không có nhà ai đối diện để dòm ngó vào đây hết. Hai bên xóm, ai cũng cửa đóng then cài vì đường vắng lại tối nên họ sợ. Lốp vì cây bít hàng hiên ngăn người ngoài đường để mắt vào đây... !

Đèn đã cháy lên và Hồ ngừng nói. Hắn bước vào nhà và day lại Liên đang bước theo hắn :

– Em thấy thế nào ?

Ánh đèn gián tiếp của bốn bóng đèn giấu trong hộp gắn trên tường, soi mờ một bộ bàn ghế xa-lông kỳ dị Liên chưa hề thấy ở đâu cả. Vài bức tranh lập thể treo trên tường, chỉ có thể thôi, đơn giản nhưng đẹp chính vì sự đơn giản ấy.

Thấy Liên làm thỉnh, thờ ơ như bất kỳ lần nào Hồ đưa nàng đi đâu, Hồ nói :

– Nhà mới của em đó.

Liên cũng làm thỉnh tuy hơi ngạc nhiên đôi chút.

– Từ rày, em ở đây, ở nhà em, nhà ta... Rồi anh sẽ dứt khoát với Thanh.

– Không !

Liên nó cụt ngủn, giọng xẵng lè.

– Sao lại không ?

Liên không hề định ăn ở như vợ chồng với Hổ, như là có nhà riêng lần đầu trong đời người một cách đột ngột như thế này làm cho nàng sợ hãi. Sợ cái gì, nàng không biết rõ lắm như là người ta sợ khi phải đi xa, vào một thế giới lạ.

– Không !

– Liên nè, em nên biết điều một chút. Em không cự tuyệt anh, cứ bằng lòng đi với anh thì em ở nhà riêng như thế này có phải là độc lập tự do hay không.

– Còn cha mẹ em...

– Thì cứ thưa rằng là đôi chỗ ở trọ. Vả lại khỏi cần thưa hỏi gì, vì mỗi tháng em về nhà xin tiền cơm, chứ ba má có xuống xem xét gì đâu.

– Còn Văn nữa...

– À, anh Văn..Chính em cũng muốn lánh mặt anh ấy.

– Em lánh mặt anh ấy vì lẽ khác, nhưng em không định lánh luôn. Ở đây tức là phải trốn luôn anh, vì anh sẽ thắc mắc hỏi vặn cho biết là nhà của ai.

– Em Liên nè, đã lỡ rồi, em còn mong gì được Văn cưới.

– Chính anh đã chẳng nói : ”Bên ngoài có ai biết đâu ! ” hay sao ?

– Phải. Nhưng giá thử anh ấy làm mà cưới thì liệu anh ấy sẽ còn yêu em hay không sau ngày cưới ?

Liên ngồi phệt lên ghế xa-lông rồi ôm mặt mà khóc. Sự thật mà Hồ vừa trắng trợn nói ra đánh tan mọi ảo tưởng nơi nàng. Chỉ bây giờ nàng mới nhận định rõ ràng được tương lai của nàng. Nàng đã mất tất cả.

Nhưng cô gái yếu đuối tinh thần này không còn phần nộ nữa. Khi sự tuyệt vọng đã đến cực độ, cô như kiệt sức chịu bại trận luôn mà không phản kháng.

Hồ đi vặn đèn bên trong, và đợi cho Liên bớt cơn khóc, hắt nói :

– Em bước vào trong xem nhà.

Liên uể oải đứng lên và bây giờ mới thấy rằng đèn bên trong màu hồng lợt, tường cũng quét vôi màu ấy.

Buồng ngủ cũng trang hoàng đơn sơ nhưng giường tủ đều đóng theo kiểu sau cùng nhứt của Sài Gòn.

– Không có mượn người, vì em sẽ ăn cơm người ta xách đến. Nhà này anh sang, để em đứng tên, tức là nhà của em chứ không phải nhà của anh.

Hắn vừa nói vừa rút trong bóp phoi ra biên lai tiền phổ thặng đầu, trả trước, trao cho Liên xem để nàng tin. Quả thật thế, biên lai đề tên Huỳnh thị Liên.

Liên không sao đoán được thâm ý của tên lưu manh đã bề gây đời nàng. Hắn để nàng đứng tên nhà, không phải vì yêu nàng, mà để tránh rắc rối có thể xảy ra. Hắn sẽ không dính líu gì đến nhà này cả, về mặt pháp luật.

– Em có thấy là anh quyết lo cho em không ? Ngày mai, em từ giã Thanh rồi chở va-li đến đây. Đây là chìa khoá...Nếu Thanh nó có hỏi lời thôi gì, em cứ nói là nhà hết tiền, em vô Hoà Hưng ở với người dì để bà nuôi không em. Đừng làm bộ giận hờn nữa, nó sẽ lo, sẽ về trên phân trần rồi lậu sự. Cũng đừng nói là đổi chỗ trọ, nó cũng sẽ lo, sẽ về trên báo tin để hết trách nhiệm. Cứ nói là đi ở với người dì, nó em yên trí và em an thân. Nó làm biếng lắm, hề yên trí được là không còn tính chuyện đi Bình Dương để cho trên nhà hay nữa.

Liên vẫn làm thính và Hồ hiểu rằng nàng ưng thuận, mặc dầu không sốt sắng.

Hai người ở lại đó một tiếng đồng hồ nữa, rồi Hồ để Liên về nhà một mình.

o O o

Trua hôm sau, tan học Liên lên xích-lô và cho đạp về nhà Thanh. Khi gần tới nơi, nàng nhớ sức lại rằng đã có nhà riêng, và khi sáng nàng đã thức sớm để chở va-li đến nhà riêng ấy.

Nàng buồn cười quá và nhớ lại những con ngựa kéo xe, bị đổi hành trình vẫn cứ quen chân chạy trở lại, qua các nẻo cũ.

Thành ngữ “ngựa quen đường cũ” tự nhiên hiện đến liền sau ý nghĩ buồn cười về những con ngựa kéo xe, và Liên giựt mình sợ hãi cho tương lai nàng.

Nàng đã dại dột ham mê cái xa hoa tai hại mà Thanh bày ra trước mắt mỗi ngày. Kể từ ngày tuột dốc, nàng cứ dần thân vào sự xa hoa đã hưởng được, quen hưởng và cứ thích hưởng, không có can đảm trở lại đời sống đơn giản phải có của một nữ sinh.

Ý nghĩ mới này làm cho nàng cực lòng cực trí nhiều quá nên Liên vội xua nó đi.

Xe đã tới cửa nhà mới, Liên tìm chìa khoá trong cật-táp để mở cửa và khi bước vào nhà, nàng nghe như vừa trốn thoát được ai. Phải, nàng đã thoát khỏi nhà Thanh, một nơi đã biến cô gái đơn sơ từ nếp sống đến mộng lòng thành ra một cô gái ham áo đẹp; một nơi đã xui nàng phạm lỗi sau sự biến đổi đầu tiên; một nơi đã xô nàng xuống vực sâu sau khi phạm lỗi; một nơi mà ai cũng soi bói để tìm biết những lần vắng mặt của nàng.

Bây giờ thì không khí mới sẽ xoá những hình ảnh khủng khiếp của căn nhà ma quái kia, giúp nàng quên được phần nào cái dĩ vãng rất gần và rất đau thương.

Liên thay đổi y phục và nằm dài lên giường, lắng nghe cảm giác của nàng đối với chỗ ở mới này.

Lần đầu tiên trong đời nàng, nàng độc lập và nghe chói với trong sự tự do mệnh mông, không biết dùng tự do ấy để làm gì.

Liên tuy yếu đuối, nhưng không buông trôi hoàn toàn. Đã nhiều lần, nàng suy tính để vạch ra một con đường.

Nàng vẫn yêu Văn và quyết chung thủy với Văn. Nhưng nếu Văn khám phá ra được sự thật, nàng vẫn không chịu thua số mạng, nàng nghe mơ hồ rằng sẽ có cơ thoát khỏi bàn tay Hồ. Biết đâu hẳn sẽ không mất tài liệu thật, biết đâu hẳn sẽ không chết bất đắc kỳ tử vì tai nạn xe cộ hay vì cạnh tranh mỗi hàng với người khác mà bị kẻ ghen ghét ám sát, biết đâu hẳn sẽ chán nàng rồi bỏ rơi nàng, biết đâu...

Nếu thoát được hẳn, nàng sẽ làm lại cuộc đời. Lỡ đại một lần không phải là bắt buộc phải hỏng cả tương lai. Nàng sẽ đau lòng vì Văn không yêu nữa, nhưng chắc rồi cũng quên được. Nàng còn trẻ...mười chín tuổi thì tương lai còn cười đón nàng...mười chín tuổi...Trời ơi ! nhớ lại tuổi của mình, Liên ứa nước mắt rồi giây lát khóc oà.

Mười chín tuổi thôi ! Đáng lý gì... Trời ơi ! Sao ta lại ra đến thế này ? Chỉ vì một tí son, một tí phấn, một tí nước hoa, một chiếc áo. Những người bạn gái nghèo khổ và thiếu đạo đức cũng chỉ vì những cái vật ấy mà có người đến bán mình. Ta không tệ thế, nhưng cũng chỉ vì những cái nhỏ nhặt không đâu ấy xúi giục lòng tham vọng trong chốc lát mà thân chịu dày vò như thế này.

Bỗng có tiếng gõ cửa ngoài trước, Liên lau lệ để ra ngoài, định ninh rằng đó là Hồ.

Nhưng khi cánh cửa bật ra, nàng ngạc nhiên biết bao khi thấy một người đàn bà trạc độ bốn mươi, đầu đội nón lá, tay xách gào-mên, cũng đang ngạc nhiên khi thấy mặt nàng.

Người ấy cúi đầu chào nàng và hỏi :

– Thưa cô, tôi tìm nhà cô Liên.

Liên sợ hãi :

– Cô Liên nào ?

– Thưa, cô Liên vợ của thầy Hồ.

Liên khó chịu vô cùng khi nghe câu trả lời đó. Nhưng nàng cố nén, tránh lộ tâm sự ra, rồi đáp :

– Chính tôi đây, dì hỏi có chuyện gì ?

– Thưa cô, tôi đem cơm tới cho cô.

– À, ra vậy, dì xách vào nhà đi.

Liên lúi vào, nhường chỗ cho chị xách cơm, rồi khép cửa lại liền. Chị này liếc mắt xem nhà, thán phục vẻ sang trọng nơi đây rồi đi theo Liên vào trong.

– Thưa cô, để ở đâu ?

Liên làm thính mà chỉ chiếc bàn con kê sát tường đối diện với chân giường. Người đàn bà ấy nói :

– Thưa cô, tôi biết nhà không có người làm, không thùng rác, như vậy những gì ăn dư hoặc vỏ chuối, cô cứ để luôn trong gào-mên, chiều tôi mang cơm chiều tới, sẽ xách rác đi.

– Ừ.

– Thưa cô, cô thích ăn món gì đặc biệt, xin cô dặn.

– Tôi không thích gì đặc biệt hết, tùy chị.

Liên bận lo ra, và sầu quá, không còn lòng nào nghĩ về ăn uống. Sở dĩ nàng bằng lòng đến đây ở là vì không hiểu sao, nàng thấy ở riêng nơi nhà nàng, có thể dễ thoát khỏi tay Hồ hơn là ở trọ nhà Hồ.

– Thưa cô, thầy chừng nào mới về ?

Chị ấy xem chừng không muốn đi, quyết cà rà làm thân để hỏi đon hỏi ren hầu thoả tính tò mò của chị ta.

Lúc mới thấy Liên ngoài cửa, chị ta đã ngạc nhiên vì sự quá trẻ tuổi của chủ nhà. Chị ta đã đoán rằng Liên là vợ bé của Hồ, vì không lý nào mà chồng đi đặt cơm tháng mà chỉ đặt cho một người thôi.

Chị ta đề rằng Liên là một thiếu phụ không vừa gì, cái thứ chia chồng người ta ấy mà. Nhưng khi thấy gương mặt nữ sinh ấy chị ta kinh ngạc và đem lòng thương xót.

Câu hỏi của chị ta làm cho Liên giật mình. Nàng bối rối và ấp úng đáp :

– O...hơ... Tôi anh ấy mới về.

– Thưa cô, thầy chắc đi làm xa..

– Ủ...

– Thưa cô, chắc thầy mới cưới cô ?

– Ủ.

– Nhà tôi cũng ở gần đây, dãy phố này, cách đây mười hai căn, hướng Sài Gòn. Nếu cô cần gì khác nữa, cứ nói, tôi sẵn lòng giúp cô.

– Cám ơn chị.

– Thưa cô, cô cũng ở Sài Gòn hay ở tỉnh ?

– À, ơ...ở Sài Gòn...

– Thưa cô, cô còn đi học ?

Liên lại giựt mình, sợ hãi, tự hỏi sao người này lại biết rõ đến thế ?

– Sao chị biết ?

Nàng hỏi lại, giọng gần như sân si.

– Thưa cô, vì tôi thấy cặp của cô, với lại sách vở trên đầu giường cô.

– À.

Liên khó chịu trước sự dò xét, soi mói của người mang com. Chị ta khá thông minh nên suy luận mà biết được nhiều việc quá.

Liên biết rõ tánh tình hạng người này. Chị ta sẽ đem chuyện đã nghe thấy ở đây để kể lại cho những con sen và chị bếp của cả dãy phố biết và chủ nhà chung quanh đây lại sẽ biết rõ đời nàng qua cái miệng của tôi tớ họ.

Chị này cố tìm câu hỏi, nhưng không tìm ra thêm gì nên chị ta phải xin phép ra về.

Phần cơm trong gào-mên thịnh soạn hơn bất kỳ bữa ăn nào ở nhà Thanh.

Nàng nhớ Hồ đã hứa sẽ sắm tủ lạnh nay mai. Hiện giờ thì trên chiếc tủ đầu giường của nàng có đặt một đĩa to đầy trái cây ngoại quốc : bom, xá lị, nho tươi.

Liên thấy mức sống này là mức sống của những người buôn làm ăn, chớ công chức bậc cao mà còn trẻ vẫn sống khiêm tốn hơn.

Ăn cơm xong, nàng mở tủ để cất quần áo và thấy một chiếc máy thu thanh transistor còn mới nguyên để sẵn trong ấy !

Liên ăn bữa cơm ngon ấy như người ta ăn cơm nguội hai ngày, vì lòng sầu, mà cũng vì ăn cơm một mình sao mà buồn ghê. Nàng nhớ tới bữa ăn tối mà đâm sợ, vì viễn ảnh ngôi nhà đơn độc một mình; nên trọn trạo nuốt như nuốt cơm gạo lúc.

May quá, tối hôm đó Hồ đến vừa đúng lúc chị xách cơm mang gào-mên tới, để rủ Liên đi ăn hiệu. Ấy, lần nào Hồ đưa Liên đi đâu thì y như là trùng với lúc bực bội của nàng, làm cho nàng cần đi, và luôn luôn theo hẩn chớ không phản ứng gì.

Nhưng hôm nay thì hẩn đưa nàng đi ăn rồi hai người chia tay nhau liền sau bữa cơm tối ấy, chớ không theo nàng về nhà.

Hắn bận chạy theo một áp-phe mà nếu hụt thì nguy. Liên cũng là một áp-phe hắn đang chuẩn bị, nhưng chưa thể đưa nòng ra thì trường ngay nên nếu hụt cái áp-phe thuốc trụ sinh này, hắn không còn tiền đâu để cung cấp cho cả hai nhà, nhà nào cũng ăn xài để vương.

Trước đây, Hồ làm ăn mất thiệt, làm môi giới những món hàng hợp pháp. Nhưng từ hơn một năm nay, kẻ mua người bán gì cũng không cần trung gian như trước nữa nên hắn quơ bất kỳ vụ gì.

Ác một nỗi là hắn phải luôn luôn sang trọng ở mặt ngoài. Bán chiếc xe hơi rồi, hắn đi tạm xi-cút-tơ, nhưng phải che dấu sự xuống chân đó.

Hồ gửi xe một nơi rất xa để đi bộ lại Móng Trời. Đi bộ coi vậy mà xem được hơn là đi taxi hay mô-tô. Người ta sẽ ngỡ hắn không chỗ đậu xe, phải đậu thật xa, đậu đằng kia.

Đây là mớ thuốc trụ sinh nhảy dù mà một ngoại kiều hứa mua trọn gói. Người bán rất cần tìm ra một người như thế vì bán lẻ sẽ kéo dài thời gian và sẽ phải dự trữ hàng lâu quá nguy hiểm.

Hồ đi chơi mà không phải để giải trí. Hắn đã ngấy tất cả mọi thứ rồi, nhưng hắn cần có mặt thường xuyên mỗi đêm ở các tửu quán trà đình sang trọng để “CÒN ĐƯỢC Ở TRONG HÀNG NGŨ” như người Pháp thường nói.

Dầu không nhảy, vẫn tốn tiền, lắm khi còn tốn nhiều hơn là khách đi chơi đơn độc, vì hề gặp năm ba người quen thì chết chắc đi rồi.

Hồ ngồi một mình trước ly rượu mà sốt ruột. Người ấy đã trễ hẹn 45 phút rồi. Hắn nhắm tính :

– Com ăn thì tiền của các nữ sinh đủ đi chợ và mua than gạo. Chỉ có điều là Thanh tiêu pha bất kể. Mình với Thanh mỗi tháng hai người cần không dưới mười lăm ngàn đồng. Thêm vào đó bây giờ lại phải tốn cho Liên ít lắm là mười ngàn.

Mười ngàn cho Liên là một số tiền cho vay sẽ có lời. Đó là dự trữ dài hạn của anh ta, vì Hồ dự biết rằng dù cho thành công trong vụ thuốc trụ sinh, sau đó sẽ không còn vụ nào nữa. Như vậy phải có nguồn lợi nào khác hơn, và anh đã phát hiện ra được rằng Liên là một cái nguồn khó cạn từ khi anh ta không còn hy vọng gì chiếm được lòng nàng nữa.

Liên nó vẫn nhắm mắt đưa chân không hề cự nự gì cả nhưng nó lằm lằm lì lì thì biết ngay là trong thâm tâm nó có toan tính cái gì. Và trong những lúc ái ân, nó là một tượng gỗ, một con người giả chết để khỏi sống với hiện tại.

Mỗi tháng hai mươi lăm ngàn, không có không xong. Hắn mặc dầu không yêu Thanh, vẫn cần Thanh. Thanh là một quân sư đắc lực và phụ lực với hắn để chạy áp-phe cũng tài. Tiền mà Thanh xài thả cửa, phần lớn chính do Thanh làm ra. Như vậy thì tiếp tế cho Thanh không xong là chết với nó vì Thanh dữ còn hơn cạp cái nữa.

Liên thì phải nuôi dưỡng như một bà hoàng mới mong thực hiện chương trình của hấn.

Nếu hồng vụ này, chắc phải dùng Liên ngay, mà như thế thì nguy vì Liên chưa được chuẩn bị chín muồi.

Hồ đang nghĩ miên man thì người hện với hấn đã đến trước mặt hấn. Hấn mừng rỡ bắt tay :

– A, má chín, tôi ngỡ má chín không tới chớ.

– Hò, cái lầy bị anh em, nên trễ mà.

– Má chín uống gì ?

– Được, để ngộ. Cái vụ đó làm sao ?

– Thì cứ như vậy, chịu giá ấy thì họ chở tới nơi, má chín khỏi nguy hiểm dọc đường. Tôi có đem theo hai ve cho má chín thử.

– Hò, hồng được, hồng được mà. Ngộ phải cho người thử liền tại chỗ, muốn lấy ve nào thử tùy ý ngộ mà.

– Cái đó thì không được. Đông người tới rần rần, họ sợ lắm. Họ cũng không muốn ai biết nhà.

– Ông Hồ hồng biết chớ, đời bây giờ khó lắm. Mấy năm trước thuốc giả bán ra nhiều quá nên ai cũng sợ.

– Tôi bảo đảm mà !

– Ngộ hồng sợ ông Hồ. Ngộ sợ ông Hồ bị người ta gạt thôi.

Tên má chín này nói rất hữu lý. Nhưng nếu cho nó biết người có hàng bán ra thì nó còn cần quái gì người trung gian nữa. Chàng nói giọng như không cần :

– Như vậy thì thôi.

– Thôi thì thôi....

Câu đáp của người má chín làm cho hắn rụng rời. Thôi thì thôi là đối với ai kia chớ đối với hắn thì chết. Hồ ngồi thừ ra, mặt dài như mặt ngựa. Người má chín ngồi lại nói :

– Ông Hồ sợ ngộ mà ngộ không sợ ông Hồ. Ông Hồ hồng dám chỉ nhà người bán, thế mà ngộ dám chỉ nhà người mua. Tụi này sòng phẳng mà. Trung gian chỉ mối thì cứ biết công trung gian, thế có gặp ngay mặt người bán, cũng cứ cho tiền trung gian như thường. Mậu pha mà. Đó, người mua có ai đâu lạ là ông Trang Vinh, ông Hồ biết tiếng mà. Bây giờ ông Hồ đi ngay lại đó, ông Trang Vinh mua xong cứ cho tiền ngộ như thường.

Hồ nhảy nhồm lên khi nghe hai tiếng “Trang Vinh”. Phải, hắn chẳng những nghe tiếng Trang Vinh và còn biết rõ Trang Vinh nữa.

Trang Vinh buôn thuốc Bắc. Y đã cần cù lao khổ từ bốn mươi năm nay để bước lên địa vị triệu phú bây giờ. Y chưa hề hưởng thụ về cuộc đời, nên giờ đây mái tóc nhuộm hoa râu đã làm cho ý hoảng hốt.

Một ông lão trên ngũ tuần thì còn hưởng gì được trong các lạc thú ở đời. Công việc làm ăn không cho phép y đi du lịch và y cũng chẳng biết chung quanh Chợ Lớn còn có những nơi nào tốt đẹp đáng xem nữa. Y mặc xá-xẩu và đã ngấy thịt từ mấy năm nay.

Vì thế mà y rất ưa gái.

Cái tên mà người mại bản thốt ra bỗng gợi hình ảnh của một ông già lù khù mà háo sắc rất dễ gài bẫy. Con mồi Liên, Hồ định là chưa dùng được vì nó chưa sa đoạ đến thế, vì nó không thạo nghề. Nhưng giờ thì hắn đã đổi ý. Đối với người thật thà như Trang Vinh không cần một con mồi khéo léo.

Hồ vội vàng từ giả người mại bản để cho đêm yên tĩnh trong buồng ngủ của hắn giúp hắn dựng nên một chương trình hành động vững chắc.

o O o

Sáng hôm sau, Liên đi học về thì đã thấy một chiếc tủ lạnh trắng nõn đặt sẵn trong buồng của nàng. Hồ nhìn nàng cười hì hì mà rằng :

– Mua giùm...giùm em...tới tháng sẽ trả.

Liên hoảng sợ hỏi :

– Sao lại mua giùm em ?

– Chớ anh đã có tủ ở nhà anh rồi. Nhà này không phải nhà em à ?

– Nhưng mà...

– Em đừng lo. Em sẽ có tiền. Ta ăn cơm rồi sẽ hay.

Hồ có mang đến chai rượu mạnh, và hẩn uống hơi nhiều. Con người này từ thuở giờ chỉ lưu manh trong việc làm ăn. Đây là lần thứ nhứt vì túng quẩn quá, hẩn toan để chân vào một địa hạt mới mà chính hẩn cũng thấy sẽ ghê tởm, nên phải cầu cứu với rượu. Hôm nay hẩn định phải trắng trợn với Liên, chớ không thể nói quanh co hoặc che đậy sự thật bỉ ổi bằng một bức màn thêu như mấy lần trước nữa.

Vừa ăn hán vừa khơi mào :

– Tủ lạnh này là biểu hiệu lạc thú ở đời, đời này chớ không phải đời xưa, anh cần nói rõ như vậy. Em thấy thế nào khi một người không được hưởng lạc thú ở đời ?

Liên chua xót :

– Người ấy vẫn không thiệt gì, lắm khi còn được hạnh phúc. Lạc thú ở đời, giá mắc quá.

– Mắc gì mà mắc. Tủ này hiệu tốt, mà chỉ có hăm hai ngàn thôi.

– Em nói với ý khác.

– Anh hiểu rồi. Nhưng đó là tùy quan niệm về cuộc đời. Theo em thì cho anh cầm tay em, phải tốn ngàn vàng. Người khác có đánh giá cao một nụ cười đến như nụ cười của em đâu. Và em đã cho anh gì ? Thật chưa có gì. Lòng em, em còn giữ nguyên vẹn cho em, cho Văn hay cho ai khác, anh không rõ. Mà chỉ có tấm lòng mới đáng kể thôi.

– Đó là lời nói để an ủi của những kẻ đã mất tất cả, chỉ còn tấm lòng.

– Phải, nhưng họ nói đúng. Chỉ có tấm lòng mới là đáng quý. Như anh, chưa chắc gì mà anh dung bạc triệu cho em, em sẽ yêu anh.

Thấy Liên làm tỉnh, Hồ kết luận :

– Nếu chỉ có trái tim là đáng kể thì em khỏi ân hận gì hết em à. Mà giá thử không ở với anh nữa, em ở với người khác cũng chỉ thế thôi.

Liên cười lên một cách ghê rợn :

– Anh nghĩ làm sao mà nói như vậy ? Anh cũng biết rõ vì sao em phải ở với anh chứ. Ngoài sự sợ hãi anh đã nắm được linh hồn em trong tờ giấy thú tội, em có cần gì khác đâu.

– Nói thì nói như vậy, chứ nếu em phải đi ăn cơm tháng trở lại như trước sẽ nghe khổ hơn chứ.

– Phải, sẽ khổ hơn bây giờ, nhưng thà là vậy.

– Nếu khổ mà được thoát khỏi tay anh thì sướng rồi. Nhưng nếu khổ mà vẫn không thoát ?

Liên nhìn trừng trừng con người mặt đỏ gay vì rượu và bắn khoăn tự hỏi hắn muốn đi tới đâu.

Hồ cắt nghĩa :

– Như thế này, anh cần thú thật với em là anh đã sạch cả túi rồi, mà không vay mượn được của ai đồng xu nào nữa hết. Chắc chắn là anh sẽ không bao bọc em nữa nay mai đây. Em xoay sở sao được đó thì xoay, em đuổi anh ra khỏi nhà này cũng được, em muốn đi ở đâu tùy ý thích của em.

Mắt Liên sáng lên. Cái ngày mong đợi, thế là đã đến hôm nay. Nàng chỉ tiên liệu rằng Hồ sẽ chán nàng chứ không biết trước sự cạn túi của Hồ. Nhưng chán nàng, hay cạn túi gì, kết quả cũng như nhau là Hồ buông nàng ra.

– Cũng không sao, nàng đáp giọng hân hoan, em sẽ liệu.

– Nhưng anh lại không thích bị em đuổi ra khỏi nhà này vì anh còn yêu em.

Liên buông đũa vì đã ăn xong. Mà nếu ăn chưa xong, nàng vẫn buông đũa vì thất vọng.

– Như vậy, chỉ còn một con đường cho chúng ta thôi. Con đường ấy hơi gai góc đối với em, nhưng chẳng có gì đâu, chỉ tại em chưa để chân vào, thấy nó hiểm hóc đó thôi.

Em nè, nếu em kiếm được tiền...

Liên cười mai mỉa :

– Nếu tự tay em kiếm được tiền, em đã chẳng rơi vào bùn như này vậy.

– Em cứ gọi đời sống này là bùn như hoài. Phải, trước thì em không làm sao kiếm được tiền gì hết, giờ cũng vậy nếu không có anh bày vẽ.

Em nè, có một trò vui, giúp ta kiếm ít nhút cũng cả trăm ngàn, mà khoẻ ru, em lại khỏi làm điều gì mà lương tâm em cho là nhục nhã hết.

Liên không thềm hỏi tới vì nàng đã biết con người này nhiều rồi, hấn không hề làm cái gì mà không giấu sau việc làm một hậu ý vụ lợi.

Không được hỏi han, Hổ vẫn phải nói tiếp :

– Anh có một món hàng hoá, đó là thuốc trụ sinh lậu thuế. Một vị phú thương Hoa kiều muốn mua, nhưng hấn kỳ kèo bớt một thêm hai.

Nếu bây giờ mà chính tay em bán, thì chắc y mua theo cái giá mà anh đưa ra. Hấn háo sắc, ưa nịnh đầm lắm.

Liên chú ý tới đề nghị của Hổ vì nàng thấy quả không có gì chạm tự ái hoặc lương tâm của nàng.

– Nhưng mang đồ lậu đi đường, em sợ lắm.

Hổ thấy cá gần cắn câu, cười ha hả mà rằng :

– Em mang làm sao cho nổi mà mang. Lô ấy tới mười ngàn ve lận.

– Trời, rồi làm sao ?

– Em cứ mời y đến đây coi hàng.

– Nhưng trữ hàng lậu trong nhà, em cũng không dám.

– Em khỏi trữ gì hết. Em cứ mời y đến đây.

– Rồi hàng đâu..

– Y không cần có hàng. Y dễ lắm. Được gái đẹp mời đến nhà là y đến ngay.

– Nhưng khi y hỏi em hàng đâu đưaxem, em nói làm sao ?

– Em biểu y theo vào buồng. Hàng lậu mà. Có chung bày ra trước nhà được đâu.

Y vào đó xong, anh sẽ ra mặt, bắt tội y đã xâm nhập vào buồng của vợ anh.

– Đồ đều giả, đồ tôi !

– Em cứ chửi anh. Anh tội vì phải tốn tiền với em nhiều quá.

Liên ngoe nguẩy bỏ đi ra buồng ngoài, sau khi mắng Hồ hai tiếng nặng. Hồ vẫn bình thản theo nàng. Trong khi nàng đứng gần vách nhìn bức tranh lập thể, thì Hồ ngồi xuống ghế hắt hòi. Hắt tiếp, giọng lẽ nhè của người đã thấm rượu. :

– Em nên nhớ rằng tờ thú tội vẫn còn ở trong tay anh, nghĩa là anh cất nơi khác hơn là trong mình anh, nhưng muốn xử dụng lúc nào, có lúc nấy. Con người khi đến nước cùng thì cái gì cũng dám liều. Nếu anh mà làm rùm lên bây giờ thì em nguy

hơn lúc trước nhiều lắm. Người ta sẽ hỏi một cô gái như em, làm gì có tiền để sống theo cái mức sống này. Có phải chẳng em đã cướp giựt của ai ? Người ta hỏi như thế ngay vì tò thú tội lên án em là kẻ đã dám trộm cướp.

Mặc dầu hơi say, Hồ vẫn còn đủ sáng mắt, đủ lanh lẹ nên hẳn tránh được lọ bông bằng thủy tinh giả mà Liên đã chụp trên bàn cạnh đó để ném vào hẳn.

Lọ thủy tinh bể kêu một tiếng “cảng” rồi tiếp liền theo đó Liên nhảy đến mà thoi đám Hồ như một võ sĩ đánh võ Ảng-Lê trên đài.

Hai mắt nàng đỏ ngầu, tay nàng run rẩy, trông dữ tợn ghê hồn nhưng chính vì sự tức giận quá sức ấy mà nàng yếu sức đánh chẳng đau bao nhiêu.

Bị tấn công thành linh, Hồ rất ngạc nhiên trước sự phản công bất ngờ ấy, nhưng rồi hẳn trấn tĩnh kịp lúc để tự vệ. Hẳn bắt được hai tay của Liên và nắm chặt lại như hai gọng kềm.

Liên đã cuống trí, cúi xuống mà cắn mặt của Hồ. Hồ không đề phòng bị ngoạm vào máu đau điếng nên vội buông tay Liên ra.

Lần này tới phiên hẳn mất bình tĩnh và cơn giận của một tên lưu manh có học nó không dùng đòn chát nào. Đó là lượn sóng ngầm, vẫn mãnh liệt, nhưng không thấy được, hay chỉ thấy sơ sơ cái hiền lành bên ngoài thôi.

Hồ cười lên một chuỗi cười hiểm ác lạ kỳ và gương oai tát mạnh vào má Liên một vỗ như thiên lôi giáng. Tát xong hắn đếm :

– Một !

Tức là sẽ có hai, có ba, có bốn.

Liên bị đẩy ra xa vì cái tát thôi sơn ấy. Nàng choáng váng muốn té quỵ, nhưng gượng gạo một lát, nàng đứng vững được.

Tay ôm mặt, Liên chửi :

– Đồ võ phu ! Đồ khôn kiếp ! Quân đầu trộm đuôi cướp !

Hồ cứ cười, cái cười thâm độc của anh ta và đứng lên thoi vào ngực Liên một cái như vỗ sĩ dợt bao cát.

Tiếng thoi kêu cái “ành” và tiếp theo đó là một tiếng “ạch” do thân người của Liên té xuống gạch gây ra.

– Trời ơi !

Liên kêu lên một tiếng ngắn và không kịp kêu thêm nữa thì Hồ đã đá vào hông nàng kêu một cái “ành”.

Liên thở ề ề, đôi mắt trợn dọc lên, chỉ còn thấy tròn trắng thôi. Hồ đứng dậy đi vào buồng tìm ly rồi ra sau hứng một ly nước ở vòi nước tắm.

Trở ra buồng khách, hắt hóp nước trong ly rồi phun lên mặt Liên, sương sương như phun nước ỉu áo.

Giây lát sau, Liên tỉnh dậy và rên siết :

– U...u...u...Chết tôi, trời ơi !

Hồ bầy giờ mới sực nhớ lại cái cửa. Hắt bước ra khoá cửa rồi nhét chìa khoá vào túi quần. Xong đâu đấy, hắt kéo ghế lại gần Liên, rồi ngồi tréo ngoáy, cười gằn mà rằng :

– Cô dùng sức mà thắng được tôi à ! Cô muốn liều hả ? Liều thì đáng sợ thật đó. Giờ mà cô bắt kẻ xấu hổ thì thoát được tôi ngay. Bất quá thì cô bị cha mẹ đánh đòn hay nếu trốn luôn, thì chẳng lo đòn bọng gì. Bất quá là Văn không cưới cô; bất quá là những người quen biết sẽ cười chê cô vài bữa rồi thôi chứ không lẽ họ lại sống đời, dùng hết thời giờ của họ mà chế nhạo cô.

Vả lại, nếu cô mà dám bắt kẻ như vậy, chắc khỏi phiền bức vì điều gì hết, là vì thấy cô bắt kẻ tôi còn làm rùm nữa mà chi. Sở dĩ tôi hăm dọa quây lên vì biết rằng cô sợ bị đổ bể. Quyền lực của tôi chỉ được kéo dài đến cái ngày mà cô không sợ xấu hổ nữa mà thôi. Chừng ấy tôi đành bó tay vì lá bùa hết linh nghiệm nữa rồi.

Sự thật là như vậy. Nhưng giờ thì lại khác, vì tôi cần sự hoạt động của cô, chứ không hăm dọa để đòi hỏi sự thụ động cam chịu số phận như từ trước đến giờ.

Lúc trước thì linh hồn của cô ở trong tay tôi. Bây giờ cả thân xác cô đều ở trong tay tôi. Tôi chỉ bóp họng cô rồi siết lại vài phút là cô chết ngay. Cướp một chiếc taxi Peugeot không khó lắm. Tôi sẽ bỏ xác cô vào thùng xe rồi lái lên đồng Chó Ngáp, bỏ cả xe lẫn cô giữa đồng, đón xe đò Bình Dương mà về Sài Gòn là không còn ai biết đâu là đâu nữa. Về gần nhà, cha mẹ chôn dễ hơn.

Vẽ xong bức tranh trinh thám đen ấy, Hồ cười ha hả trong khi Liên tiếp tục rên siết. Hồ nghiêm sắc mặt lại, cúi xuống kéo mặt Liên cho nàng day qua phía hấn rồi mỉm cười ác hiểm, hấn nói :

– Nhưng ai dại gì mà giết cô. Huy hoại một món đồ dùng được thì ngốc lắm, lại giúp cô thoát được tôi nữa. Ủ, nếu cô dám liều mà bắt kẻ, thì cô cũng dám liều mà tự tử lắm. Giết cô, tức là giúp cô tự tử dễ dàng. Ai lại dại như vậy.

Tôi để cô sống mà làm việc. Cô không làm, tôi sẽ hành hạ cô để trừng phạt cô. Đừng tưởng tôi sẽ đánh đập cô mỗi ngày như thế này. Không, rủi cô xảy ra được, cô đi thưa thì mệt lắm.

Không, tôi sẽ trói cô lại, khoá cửa bên ngoài, bí mật tự đem thực phẩm đến nuôi dưỡng mỗi ngày cho cô sống. Tôi sẽ cho thằng Mạc-ti-nít quen với tôi tới đây để yêu cô, mãi cho đến khi nào cô thọ thai với nó được sáu bảy tháng thì tôi tha cô ra. Mang một cục nợ tóc quăn trong đời cô, cô sẽ khổ bằng vạn bị đánh đập.

Ha...ha ...ha tôi sẽ làm như vậy... nếu cô cãi lời tôi.

Liên kinh sợ vô cùng. Hồ ngả người trên ghế mà cười dài và cười no rồi, hắt lại nói :

– Nói chơi chứ cô đừng vội mừng mà ngỡ chụp được kẻ hở của tôi. Chắc trong bụng cô đang tính : ”Được, mình giả đồ nghe lời nó, đợi nó đi rồi, mình sẽ trốn. Chắc nó giận, phá đám để trả thù. Nhưng thà là mang xấu vì tội ăn cắp, còn đỡ khổ hơn là có con Mạc-ti-nít.”

Cô đừng vội mừng vì tôi cũng đã tiên liệu đến điều đó. Tôi sẽ không bị gạt vì tôi chỉ nói chơi vậy thôi cho cô thấy rõ cái ác của tôi tới mức nào, chứ ai dại gì bắt cô chịu cảnh đó để rồi bị cô gạt.

Phải, tôi dám ác tới cực độ, và rất giàu tưởng tượng để nghĩ ra những trò ác hiểm, cô nên ghi tâm điều đó.

Bây giờ Liên đã thôi rên. Nàng chống tay để ngồi dậy, nhưng vừa nhô lên thì nghe tức nhói nơi ngực và nơi bụng nên lại ròi xuống nền gạch lạnh.

Hồ vội cúi xuống đỡ nàng lên. Nói rằng hắt xách nàng lên thì đúng hơn, vì Liên đã xụi lơ như một cây chết trôi. Cả thân thể lẫn tinh thần bị bầm dập vì đánh đá, vì viễn ảnh hành hạ ghê rợn của Hồ, nàng đã rã rời xác thịt và bản ngã, không còn buồn cựa quậy gì nữa hết.

Hồ đặt Liên lên vế hắt, xoa lên những nơi mà bàn tay phũ phàng của hắt vừa để lại đó dấu vết đau thương về xác thịt và về tinh thần, rồi nói nặng :

– ...nghiep em nhỏ của anh. Tại em nhỏ cần anh đau quá, nên anh giận điên đến mất trí. Thôi, tha lỗi anh nhé.

Liên chỉ cần môi, cần hận khôn cùng, nàng đã đến nước không còn sức lực để chửi hấn nữa.

– Em nhỏ nè ! Em nhỏ có học và rất thông minh thì em nhỏ nên suy nghĩ thật kỹ về mọi tình thế.

Nếu có liều thì liều từ lúc trước kia, mới có nghĩa chớ. Bị một trận đòn của cha, bị báo chí rao tên vài hôm, rồi thôi, cứ vẫn được những gì em nhỏ ngỡ là quý báu : sự trinh bạch của em nhỏ.

Giờ thì đã mất cả rồi, liều thì chẳng đại lắm hay sao ? Em nhỏ của anh mong làm lại cuộc đời mà không đồng xu dính túi thì để gì mà đạt được mục đích.

Từ hôm có ý định tổng tiền của ba em trên Bình Dương, anh đã dò xét tỉ mỉ tình hình làm ăn của ông cụ. Ông cụ nợ nần chồng chất như núi, sắp tới ngày khánh tận rồi.

Em nhỏ sẽ là con gái nhà nghèo, khó mong lấy được một tấm chồng xứng đáng. Như vậy phải chăng là em nhỏ nên cố làm ra tiền để gây dựng lại sự nghiệp của cha mẹ, rồi hưởng địa vị con gái nhà giàu để làm lại cuộc đời ?

Hồ rình đôi mắt của Liên và bắt gặp được sự chú ý của Liên. Hấn đứng lên đặt Liên xuống ghế và thì thầm :

– Anh đi, để em tự do tới sáng mai cho em suy nghĩ. Mấy lời cuối cùng của anh hồi nãy là mấy lời khôn ngoan của người kinh nghiệm, em chớ quên khi định thái độ. Anh để em tự do mà không sợ em liều. Em không bằng cứ gì để thừa kiện anh. Còn việc tự tử thì anh nghĩ em dại gì mà chết trong lúc đời còn vui vẻ chờ đón em. Người ta chỉ tự tử khi nào thật hết hy vọng ra khỏi ngõ tối. Em, tương lai em còn dài và khá hồng.

Hắn thò tay vào túi lấy chìa khoá ra mở cửa rồi đi luôn không day lại xem phản ứng Liên như thế nào.

Liên ngồi ôm ngực, ôm hông đến hết buổi nghỉ trưa rồi lấy áo dài mặc vào, không buồn trang điểm như mọi ngày. Mọi ngày cả đến những buổi đi học mà nàng cũng hoá trang cẩn thận như đi dự tiệc.

Sài Gòn có hai con đường, mà trên đó xe hơi thường chạy hết tốc lực như ngoài đồng trống : đường Lê Lai và đường Trần Quốc Toản khúc phía Lê Văn Duyệt vì hai nơi đó vắng người, nhứt là vắng cảnh sát.

Liên đứng rất lâu trên vỉa hè đầy cát, nhìn xe vùn vụt lướt qua. Đây là lần đầu tiên mà người chủ nhà đứng trước nhà cô. Cả dãy phố đều tò mò muốn được biết cô ấy là ai mà không bao giờ thấy mặt. Những lần ra vào khác của cô chớp nhoáng không ai kịp nhìn cả.

Bây giờ họ mới được thấy cái nhan sắc khuê môn bất xuất ấy và ai cũng trầm trồ dung nhan kiều diễm của Liên. Liên mấy tháng này đã đổi khác. Nàng bớt vẻ ngây thơ của ngày trước, trái lại nàng lộng lẫy ra trong khoảng thời gian biến thành đờn bà.

Nhưng ai cũng hồi hộp mà nhận thấy rằng sắp có sự không hay xảy ra.

Thật thế, đã mấy lần Liên dướm nhảy ra đường lúc những chiếc xe chạy mau lướt qua trước mặt nàng. Người đi đường không để ý đến toan tính ít lộ hình này. Nhưng kẻ rình rập té nhận được ngay nhứt là họ đã thấy vẻ u buồn kỳ lạ, và vết bầm tím nơi má Liên, dấu hiệu một cuộc xô xát vừa xảy ra trong gia đình cô.

Nhảy ra bất kỳ trước một chiếc xe nào cũng chết được cả, nhứt là những chiếc cam-nhông chở nặng. Nhưng luôn luôn có thể sống vì những tình cờ kỳ lạ trong các tai nạn xe hơi...Nếu không chết được ? Thắc mắc luôn luôn ám ảnh Liên với mấy viễn ảnh của hậu quả sự chết hụt : đau đớn không biết bao nhiêu ngày trên giường bệnh, rồi sau đó cụt một chân, đi phải chống nạng, cụt cả hai tay, ăn cơm phải có người đút, hoặc hỏng cả gương mặt v.v...

Có lẽ chính sự sợ hãi cái chết còn lẫn lộn trong những sợ hãi kia mà Liên không chịu tự thú với nàng. Bản năng sinh tồn của con người rất mạnh, và y như Hồ đã nói, phải hoàn toàn tuyệt vọng mới quyên sinh được.

Những lúc mấy chiếc cam-nhông nặng nề lù lù tiến tới là những lúc Liên rừng mình như thuở bé, lúc còn ở quê nhà, đau ốm, tay cầm tô thuốc Bắc do dự mãi không uống được.

Mấy trăm chiếc xe đã qua rồi, mà Liên vẫn còn sống nhăn.

Chiều hôm nay trời đẹp và đây là chiều thứ bảy nên thành phố có vẻ như ngày hội với những cặp vợ chồng, những cặp tình nhân son trẻ đưa nhau đi dạo phố hay đi xi-nê.

Đời dầu sao vẫn đẹp, và nếu chỉ sống trong cảnh bần cùng để ngắm tia nắng, trời xanh, chim bay, lá rụng, vẫn sướng hơn là chết.

Hình ảnh của cái chết ghê rợn quá, khiến Liên bỏ cuộc trong “mách” đầu tiên, lên xích-lô biểu đạp ra Cầu Mống.

Tự trầm chắc dễ chịu hơn ném mình vào xe. Không làm sao mà chết hụt được giữa dòng nước, nếu chịu khó xem chừng, đừng nhảy gần ghe thuyền nào cả. Họ mà có thấy nàng nhảy từ trên cầu cao xuống nước, báo động cho sở cứu cấp, hoặc tìm được một chiếc xuồng để cứu nàng thì nàng đã thừa thì giờ chết ngộp.

Người quyên sinh sẽ không đau đón gì, lúc lăn vào cũi chết, lúc hấp hối và không có vấn đề mang tật suốt đời nếu rủi ro chết hụt.

Cầu Mống là một chiếc cầu cao niên ở Sài Gòn, cái bệ dành riêng cho người đi bộ đã đuối sức, xệ xuống như môi dưới của một người buồn. Liên đứng trên ấy mà cứ lo cho nó sụp bất tử thì nguy, mặc dầu nàng đang đi tìm cái chết..

Ở đây, nhìn ra hướng sông Bến Nghé thì thấy trời cao, sông rộng và sự sống giàu sang của những hăng buôn to lớn. Nhìn vô hướng Chợ Lớn thì sự sống thân mật và cần cù của ghe thương hồ trên bến Ông Lãnh lại làm cho Liên mên yêu cuộc sống vô cùng.

Chim bay trên trời gọi Liên nhớ cảnh quê nhà, nhớ cái mảnh trời nho nhỏ thân yêu sau vườn tổ phụ; gọi nàng nhớ đến cái sân nhà mà nàng đã thuộc lòng từng gốc cây hòn sỏi; gọi nàng nhớ đến hai gương mặt thân yêu nhứt đời nàng : một người cha tuy nghiêm khắc nhưng vẫn thương con, một bà mẹ đã tiếp tục xem nàng như đứa bé mà bà cần che chở trong lòng như nó mới lên năm.

Trời ơi, chết sao mà khó khăn quá chớ không phải chơi chơi như người ta đã tưởng. Nàng muốn chết cho xong cái đời hoen ố, nhưng...

Liên về tới cửa cùng lúc với chị mang cơm tới đến. Chị này ái ngại khi trông thấy dấu bầm nơi mặt nàng. Tuy nhiên nhờ kinh nghiệm nhiều nên chị ta rất biết điều không hỏi han gì ở ngoài cửa.

Chị ta chỉ cà rà không đi, đợi xem Liên có cần tỏ tâm sự gì không. Liên mỉm cười mà rằng :

– Có những chuyện lòng không thể nói ra với ai hết, chỉ có cái chết mới giúp mình quên được tôi chị ạ. Nhưng tôi đã không dám chết thì thôi vậy.

– Thừa cô, cô cứ nói thể chớ vợ chồng xô xát với nhau là sự thường, rồi đâu cũng vào đó hết, trừ phi khi nào có người xen vô mà chắc không phải trường hợp của cô, vì cô vẫn ở yên đây.

Cái người thứ ba mà chị xách còm ám chỉ đó, không phải là một cô gái đẹp nào đã mê hoặc chồng Liên cho hắn phải ngược đãi nàng. Tuy chị này không dám nói ra, chớ ai nghe cũng hiểu rõ rằng chị muốn ám chỉ người vợ lớn bởi mấy tiếng “vì cô vẫn còn ở yên đây.”

Phải, nếu vợ lớn mà đánh ghen thì Liên đã không còn được hay không còn dám ở đây rồi.

Liên nhìn chị này mà cười, lòng chua xót như vừa uống hai viên aspirin một lượt. Nếu chỉ phải chịu cảnh làm bé, bị đánh ghen thì cái khổ ấy là thiên đường đối với cái khổ hiện tại của nàng. Không, không làm sao mà ai có thể tưởng tượng được tình trạng bi đát của nàng cả. Trường hợp của nàng có lẽ là trường hợp độc nhất trên đời, không thể an ủi bằng một cảnh tương đương nào mà người khác đã phải chịu.

“Rồi ta sẽ đi đến đâu ?”. Liên tự hỏi như vậy sau bữa ăn tối, khi nằm trên giường đọc sách mà không đọc được chữ nào.

“Trước kia mình đã làm tở thú tội mà không hỏi xem hậu quả thế nào, cứ ngỡ ký giấy là yên thân ! Rồi lúc bị họ ép tình mình lại ngu ngốc lần thứ nhì mà ngỡ rồi cũng thoát được tuy lần sau đó trả giá đắt quá, nhưng thấy không còn nợ phải trả nữa.

“Nhưng giờ đây vẫn còn. Rồi sẽ còn những gì ? Nợ này phải trả đến mấy kiếp mới xong ?

” Mình không ngu dại lắm khi thuận tình với Hồ mà không lấy tở thú tội trước. Hồ nó biện luận rất hữu lý rằng mình mà thu hồi tài liệu ấy được là phản trắc ngay. Đúng như vậy, ai lại không làm thế. Nó nói nếu nó đã chiếm được mình rồi thì nó còn đòi hỏi gì nữa được đâu. Nó đã trắng trợn thú thật rằng nó gài bẫy mình hôm cất tiền vào tủ, giả đồ bỏ quên chìa khoá, chỉ cốt để bắt quả tang mình phạm tội, để nắm linh hồn mình và để chiếm mình thôi.

“Nếu chỉ có thế thì mình trả nợ một lúc là xong, ai có ngờ được mưu sâu của nó rẽ qua con đường tội lỗi đến thế này ! ”

Lúc đầu hôm, Liên không có ghé qua nhà thuốc mặc dầu trong giây lát, nàng có thoáng nghĩ đến quyền sinh bằng độc dược. Không, đã không dám chết thì cách nào cũng không dám. Người dám tự tử dùng bất kỳ phương tiện nào sẵn có bên họ, chớ không chọn lựa khí giới, cho rằng thứ này dễ chịu hơn thứ kia.

Nhưng giờ đây trong đêm vắng, nàng lại nghĩ tới chất thuốc ngủ sẵn có trong nhà mà nàng chỉ mới dùng đôi lần, còn đủ để giết một người.

Không thể rút áo ra đi, đoạn tuyệt dễ dàng với cái chết một khi đã ve vãn nó. Ma thần vòng mà người ta nói đến, có lẽ chỉ là sức ám ảnh của cái chết thoát ly thôi. Khó chia tay với sự sống thì đã đành rồi mà cũng khó rời ý nguyện quyền sinh lắm thay !

Liên ngồi dậy. Nhưng không đi. Nàng nhìn lên tấm trải giường trắng phủ nệm và bỗng thấy chính mình đang nằm oằn oại trên đó, muốn kêu cứu mà không thốt được ra lời.

Nhà chức trách sẽ đến điều tra, tìm ra căn cước và nguồn gốc của nàng, rồi vẫn làm xấu hổ cha mẹ như thường.

Liên ngồi một lát mỗi lưng, lại nằm xuống nhoi mãi dự tính quyền sinh rồi ngủ quên luôn tới sáng, quên buồn mừng.

Hồ đến gõ cửa hồi 7 giờ sáng. Mở cửa ra thấy tên lưu manh đã làm khổ nàng, kỳ lạ thay, Liên lại mắc cỡ bẽn lẽn.

Nàng xấu hổ vì đã không dám chết, chí can cường mà nàng đã nêu ra bằng cách mắng chửi cào cấu Hồ, thế là hoàn toàn đại bại rồi.

Hồ đã khôn ngoan giả đò không nhận thấy được điều ấy, bô lô, ba la để xí xoá mặc cảm của Liên :

– Em đi ăn sáng với anh ghen. Trời, sao mà muỗi đốt mặt em sần hết như vậy nè ?

Đã thua trận, Liên không chịu đầu hàng vô điều kiện và quyết gỡ gạc phần nào hay phần nấy. Vì thế, nàng cố dẹp thù hận và giận dữ, đáp :

– Sao anh lại sốt ruột vì dầu muối cắn hơn là dầu bằm ?

– Anh xin lỗi em. Anh đến để tạ tội với em và xin em đừng nhắc chuyện buồn nữa. Em sửa soạn mau lên đăng ta đi ăn sáng rồi lo công việc kia.

Hồ nói như là Liên đã bằng lòng làm công việc ấy, mặc dầu hấn ra đi sau một trận đánh nhau với Liên chỉ vì nàng từ chối làm theo ý muốn của hấn.

Hấn biết chắc là Liên sẽ làm. Nàng đã không dám chết, không trốn đi, tức là ngầm nhận lời hợp tác với hấn rồi vậy.

Giữa hai tách cà-phê sữa, Hồ nói :

– Anh khỏi nói rõ chi tiết, nhưng chắc em đã hiểu những lời lẽ, những cử chỉ mà em phải có lúc hấn vào nhà...

– Anh núp ở đâu ?

– Bên ngoài ! Nếu anh núp ở bên trong như đã nói thì có vẻ toa rập trắng trợn quá, hấn biết ngay và phẫn uất, hấn sẽ liều. Dù sao cũng để cho hấn tưởng đôi phần rằng hấn phạm tội, có như thế hấn mới phải sợ hãi.

– Núp bên ngoài như lúc anh núp rình em mở tủ ?

Liên nhắc chuyện cũ bằng giọng mỉa mai, chua chát và khinh bỉ.

– Anh van lạy em, để dĩ vãng ngủ yên.

– Được, ta chỉ sống với hiện tại thôi. Nhưng em quyết sống thật đầy đủ. Em sẽ được chia bao nhiêu phần trăm trong vụ này ?

Hồ chung hửng khi nghe câu hỏi đó. Lạ thật, Liên đang là cô gái ngây thơ, thụ động, cam chịu số phận, bỗng nhiên biến thành một kẻ so đo, tính thiệt, tính hơn.

Hắn cười hì hì mà rằng :

– Ta sẽ liệu xài chung với nhau.

– Không được. Có làm thì phải có ăn. Trước đây anh nuôi em thì khác, bây giờ tự em làm việc thì khác rồi.

Hồ khó chịu quá, và lo sợ những nguy hiểm gì không rõ rệt vừa thoáng hiện qua sự biến thái của Liên. Nhưng hắn đầu dụi :

– Hai mươi phần trăm.

Liên cười dòn lên :

– Bộ anh là ông cha người ta sao chứ. Công của em ít lắm hay sao ?

– Công em nhiều, nhưng sự quan trọng là nghĩ ra kế. Quân sư bao giờ cũng ở trên các danh tướng.

– Đó là cái kế mọn mà ai nghĩ cũng ra. Sự hy sinh của em mới là đáng kể. Em đã hy sinh đạo đức để bước theo anh vào vũng bùn. Ngàn vàng không bù được đau khổ của em.

Vả lại nếu công việc bất thành, hấn đi thừa kiện thì chỉ có em là bị tội nặng vì chính nơi đó là nhà em. Nhà chức trách sẽ bắt em, còn anh thì sẽ trốn mất.

– Không, em sẽ khai anh chứ, em dãi gì mà chịu một mình. Nhưng anh bảo đảm là thành công. Anh đã chọn một nạn nhân không ưa lộn xộn. Như vậy hấn sẽ tính êm cho xong chuyện.

– Nếu không được năm mươi phần trăm thì thôi vậy.

Hổ làm thỉnh giây lâu rồi đề nghị :

– Năm mươi thì năm mươi. Nhưng em sẽ trả tiền cái tử lạnh ngay. Và, từ đây, anh không trả tiền phở, tiền cơm nữa.

– Được.

Liên rất mừng mà thấy Hồ nhượng bộ dễ dàng quá. Hấn mà không cho đồng xu nào thì chắc nàng cũng sẽ phải làm tay sai cho hấn vì sợ hấn.

Nhưng con cáo già Hồ biết giữ, không đẩy ai vào chân tường cả. Sẽ có ngày Liên hết sợ hấn và chừng đó cái lợi là sẽ lưu nàng ở lại và hợp tác lâu dài.

Hồ đưa Liên ra taxi, nói thêm địa chỉ Trang Vinh cho nàng nghe và chúc :

– Chúc em may mắn trong bước đầu.

o O o

Cửa hiệu của Trang Vinh ở đường Lý Thành Nguyên không có bày bán gì cả. Đó là văn phòng của nhà nhập cảng thuốc Bắc, trang trí nửa Tây nửa Tàu với mấy bàn viết thật to trên có máy điện thoại tự động và mấy chiếc ghế trường kỷ cân ắc xa cừ.

Một viên tài phú mặc áo thung ba lỗ, tay cầm điện thoại nói chuyện với khách hàng, tay khác đẩy lắc các những viên gỗ tròn của chiếc bàn toán cho vui những ngón tay ở không của hần.

Thấy Liên vào, hần hơi ngạc nhiên nhưng vẫn tiếp tục nói điện thoại. Liên đứng lâu quá mỗi chân, phải ngồi lên một chiếc ghế trường kỷ lâu đời, gối lên nước đen mun.

Nói điện thoại xong, viên tài phú mới nhìn Liên rồi hỏi :

– Cô kiếm cái gì ?

– Thăm ông chủ Trang Vinh.

Biết tánh của chủ hần, người tài phú ngỡ hiểu và không còn lầy lăm lã vì sự có mặt của cô gái ở đây nữa.

Hần vào trong lâu lăm, rồi trở ra hỏi :

– Cô quen với ông chủ làm sao ?

– Chú nói má chín Xường thì ông chủ nhớ ra tôi.

Lần này người tài phú vào trong một lát rồi trở ra mời Liên vô.

Trang Vinh đầu hót trọc, những sợi tóc bạc đâm lên trông giống như lông bàn chải đánh răng bằng ni-lông. Như người tài phú, hắn cũng mặc áo thung ba lỗ và đang nằm trên một thứ trường kỷ rộng như chiếc đi-văng.

Chiếc gối bằng sứ và đầu trọc của hắn hai thứ cọ xát nhau khiến người ta cảm giác rằng đầu hắn cứng ghê lắm.

Trang Vinh ngồi dậy rồi “à” một tiếng, đoạn đưa tay chỉ một cái đôn sứ cho Liên ngồi :

– Cú nường ngồi ló ! Cú nường là bà con của má chín hả ?

– Không phải, tôi là người có thuốc.

– Vậy hả, ai chỉ nhà tôi cho cú nường biết ?

– Má chín.

– Sao khị lại chỉ tôi ?

– Khị với tôi không đồng ý, khị đòi đưa người lại quá đông để xem thuốc. Tôi sợ lậu việc; khị chỉ ông chủ để tôi nói thẳng với ông chủ rồi cũng cho khị chút ít tiền mà.

– Hò...hò.... !

Trang Vinh vừa gật đầu vừa nói “hò...hò” mấy tiếng.

Liên hồi hộp ghê lắm, sợ cái buổi vỡ lòng của kẻ gian, tim đập thình thình như sắp bị bắt ở tù đến nơi.

Nhưng qua được vòng rào thứ nhứt, nàng bình tĩnh trở lại phần nào.

Trang Vinh nhìn nàng rất lâu rồi hỏi :

– Sao cú nường còn trẻ quá lại làm ăn thứ này ?

Hắn cứ nghi ngại mãi, do dự mãi mới hỏi ra câu đó.

– À, cái này má tôi mà, chứ không phải tôi. Má tôi không muốn đi, sợ họ để ý. Tôi còn nhỏ, không ai theo dõi làm gì. Má tôi làm áp-phe thường quá họ biết mặt.

Trang Vinh lại gật đầu. ”hò...hò...” rất bằng lòng trước lời cắt nghĩa của Liên. Hắn lại hỏi :

– Sao cú nường nói má mà không nói ba ?

– Ba tôi chết lâu rồi ông chủ à.

Ông chủ nhập cảng thuốc Bắc lại “hò ...hò...” gật gật, nhưng lần này với ý nghĩa khác. Ông ta đã chú ý đến sắc đẹp của cô con gái, và đã có những ý nghĩ riêng của ông.

Tình cảnh gia đình của cô mà ông ta vừa biết bỗng làm cho ông ta thấy một sự dễ dàng tương đối : một người goá phụ rất có thể túng bấn, hay không giàu có gì, chắc chắn ham tiền hơn là khi nhà có cây cột trụ vững chắc là người đàn ông, gia phong lại có thể dễ dãi hơn là khi còn người cha nghiêm khắc.

Tuy thế, ông vẫn đưa luận điệu của người má chín ra :

– Ngộ thì cũng phải thử, chớ nhắm mắt mua sao được.

– Nhưng tôi tin ông hơn. Nhiều người biết chỗ quá, không tốt. Và lại biết đâu ông sẽ tin má tôi và sẽ thử dễ hơn. Biết nhau cũng tốt, những lần sau, ông với tôi, ai cũng khỏi tốn tiền để cho má chín.

– Hồng được ló. Tôi hồng biết thử. Má chín biết thử.

– Vậy hả ? Nhưng thôi, tối ông cũng ra xem sao. Tôi ở đường Lê Lai số...

– Tại sao lại tôi ?

– Thì tôi không ai thấy. Tôi với má tôi ở một mình, tôi không có khách nào khác.

Nếu không có gì thì nhứt định Trang Vinh sẽ không đi vì quả đúng như thế, ông ta chỉ biết dựa vào sự bảo đảm của viên mại bản thôi.

Nhưng trường hợp này lại có cái gì. Cái đó rất là mong manh, vì Liên không có nụ cười khoẻ mắt nào để mê hoặc nhà nhập cảng này hết. Nàng chỉ thi hành mạng lệnh và chương trình của Hồ một cách không phấn khởi như là một diễn viên không thích vỡ tuồng, không để tâm hồn mình vào đó.

Cái gì mong manh ấy chỉ là sắc đẹp và tình cảnh gia đình mẹ goá con cô của Liên thôi. Hẳn thoáng có một tia hy vọng vọng hão, và nghĩ rằng dầu sao, đi Sài Gòn một chuyến cũng chẳng tốn hao gì. Vì thế mà hấn nhận lời.

Trước khi về, Liên nói :

– Phải dè quen được với ông chủ, má tôi để dành một trăm kí lô sâm Cao Ly bán cho ông chủ tốt hơn. Có bán một món rồi, tin cậy nhau, dễ nói chuyện khác hơn.

– Cô có sâm nữa sao ?

– Có mà bán rồi, sáng mai trả tiền và lấy hàng.

– Bao nhiêu một kí ?

– Bán rẻ quá mà ông chủ. Có tám trăm đồng một kí thôi.

Trang Vinh động lòng tham nói :

– Tôi mua có giá hơn.

– Mà bán rồi.

– Bán cho ai ?

– Ai biết. Người đó cũng người Trung Hoa. Bây giờ sáng mai y lại lấy sâm.

– Để tôi coi.

Trang Vinh đến thật sớm, trời vừa khuất mình. Liên chưa ăn cơm tối thì đã thấy mặt hắc rồi. Hắc định bụng nếu mua giành được một trăm kí-lô sâm này, trở về nhà lúc đầu hôm khỏi nguy hiểm vì xe chạy khuya có thể bị khám xét dọc đường.

Qua khỏi căn nhà mà Liên đã chỉ đến mười căn phố, hắc cho xe đậu rồi đi bộ lại đó.

– A, ông chủ ! Mời ông chủ vào.

Ông Trang Vinh mặc Âu phục theo lối một người mới học ăn mặc, nhưng mặt mày sáng sủa, không què kèch chút nào. Vì thế biết ngay ông ta là người thành phố, và hơn thế nữa, là người Trung Hoa lao động đã từ địa vị cùng khổ lên đến giàu có.

Chỉ có chiếc cặp da của ông là sang trọng hơn hết vì đóng bằng da nhạp căng và no phình lên.

Liên mặc y phục mỏng trông càng hấp dẫn hơn khi sáng nhiều dưới ánh sáng hồng của phòng tiếp khách nhà nàng.

– Nhà giàu quá.

Ông Trang Vinh khen, để nghe câu trả lời của Liên hầu đoán ra gia cảnh nhà này.

– Thưa ông chủ, vì làm ăn, phải như vậy, chớ thật ra cũng túng thiếu lắm.

– Vậy hả ? Sao lại có tiền trữ thuốc tây, thuốc ta ?

– Thuốc của họ, má tôi chỉ đứng bán thôi.

– Nhưng có thuốc ở đây sao ?

– Có, ở trên gác, trong buồng, ông coi lúc nào cũng được.

– Sâm còn không ?

– Còn, mai sáng sớm mới giao.

– Tôi muốn coi sâm.

– Bán rồi, ông coi làm gì. Ông coi thuốc tây thôi.

– Tôi muốn coi sâm mà. Nếu thiệt tốt, tôi mua giá lên, trả tiền liền bây giờ, lấy liền mà.

– Ông mua lên, mà bao nhiêu ?

– Cái đó tùy sâm tốt hay xấu. Xấu lắm tôi cũng mua hơn giá đó. Má cô đâu ?

– Má tôi đi khỏi. Nhưng tôi bán được.

– Má đi khỏi, khó quá mà !

Ông Trang Vinh nghe cô gái ở nhà ban đêm một mình đã không mừng lại càng bức tức. Ông không mong tán tỉnh cô gái được thì dầu cho gặp cô ta giữa đồng vắng cũng vô ích.

Ông chỉ ước gặp người mẹ để xem bà thuộc hạng nào, có ham tiền hay không. Nhưng thôi, rồi ông sẽ trở lại, giờ thì coi hàng cái đã.

– Thôi, cô cho tôi lên gác coi sâm.

– Ủ, nhưng đợi để tôi xem chừng bên ngoài cái đã, coi có gì khả nghi hay không.

Liên bước vội ra cửa, ngó đảo dác và thấy từ hướng buyn-đinh Lam Sơn một chiếc xích-lô đạp chạy tới. Người ngồi trên xe là ai nàng không thấy rõ, nhưng biết chắc rằng người ấy là Hồ vì cái ám hiệu hai điều thuốc cháy, một trên môi hấn và một trên tay hấn.

Hai người đã thoả thuận với nhau là Hồ sẽ cho xích-lô đạp qua lại trước nhà mãi, hễ thấy dạng Liên đứng nơi khung cửa ngó mông tức là nàng sắp đưa Trang Vinh vào tròng.

Hỗ chỉ phải chờ đợi mười phút, sau đó là xông vào nhà đứng lúc rồi.

Liên đứng đó hơi lâu một chút cho chắc ý rằng Hỗ thấy nàng đoạn đi mau vào trong, vừa đi vừa nói :

– Ông chủ vào đây.

Khi Trang Vinh ôm cặp bước đến cửa buồng thì Liên đã tới đầu giường nàng. Trang Vinh không thấy gác đầu cả, ngạc nhiên mà nhìn Liên, lặng thinh hỏi nàng bằng mắt. Nhưng ông ta còn ngạc nhiên hơn khi bỗng thấy Liên lão đảo như say rượu. Nàng ôm mặt mà kêu :

– Trời ơi, sao mà tôi chóng mặt như vậy !

Rồi nàng ngã đại trên giường, nằm sổng soài trên ấy. Liên đóng kịch rất dở vì thiếu tập dượt, và nhút là vì nàng chỉ làm một cách máy móc những gì Hỗ khiến nàng làm.

Tuy nhiên Trang Vinh vẫn hoảng hốt lên và xen vào sự bối rối của y, sự hồi hộp kỳ lạ của một người đèn ông háo sắc trước cảnh một cô gái đẹp bệnh hoạn thành linh trong một căn nhà vắng, cần được giúp đỡ.

– Làm sao ? ...hò...cô hai làm sao ?

– U...hur...ư ...chóng mặt lắm ông chủ ơi !

– Tôi đi kêu thầy thuốc nha ?

– Khởi, một lát hết ông chủ à !

Trang Vinh biết rõ rằng ông không cứu giúp gì được, và lại con bệnh cũng chẳng hề cầu cứu đến ông, nhưng không hiểu sao ông cứ đứng đó, đáng lý ra ông phải đi ra buồng ngoài.

Chẳng những vậy mà thôi, ông còn bước gần lại giường, miệng hỏi, giọng dịu ngọt :

– Cô hai làm sao ? Cần tôi đỡ dậy hay không ?

– Cám ơn ông chủ, ông chủ khởi nhọc công.

– Đỡ dậy chớ, nằm lại cho ngay ngắn, nằm đầu giường cần lắm.

– Ừ...hừ...ừ...cám ơn ông chủ.

Lần này Liên không có nói tiếng “khởi” nữa nên ông chủ hiệu buôn thuốc bắc dạn chơn hơn, và y đã bước đến sát đầu giường.

– Cô hai làm sao ?

Hắn không biết hỏi câu gì khác hơn câu đó và tim hắn đập mạnh nhút trong lồng ngực, mạnh hơn cả những lúc kinh sợ hồi còn bé.

– Làm sao ? Đỡ cô hai dậy nha ?

– U'...hư...ư...cám ơn.

– Có cần không cô hai.

– U'...hư...ư...cần lắm.

Hắn vẫn còn sợ hãi và sau mấy giây gom góp can đảm, hắn cúi xuống đưa tay đỡ Liên dậy.

– Em ơi !

Trang Vinh giựt mình, chưa kịp nghĩ gì thì Hồ đã bước đến đầu giường, nhẹ như con mèo vì hắn đi giày đế cao su sống.

– À, Hồ quát, à ra bây làm như vậy !

Bấy giờ hắn đã bước qua khỏi nơi đó, tức là vào phía bên trong, tức là nhìn ngay mặt Trang Vinh đang tái lét.

Trang Vinh hoảng sợ quá nên rụng rời tay chơn không kịp đứng ngay dậy, không kịp lấy lại hai tay đang đỡ Liên, thành ra Hồ đưa máy ảnh lên chụp cảnh này dễ dàng.

Khi ánh đèn phơ-lát (flash) tắt, Trang Vinh mới lấy tay lại, đứng ngay ngắn nhưng vẫn chưa hoàn hồn. Hồ hét :

– Thì ra con đàn bà khôn nạn, mày đợi tao đi vắng để rước đàn ông vào buồng !

Vừa hét hấn vừa hằm hằm bước tới tát cho Liên một cái vào má đối diện với mà bị tát hôm kia.

– Nhưng...

Hấn quát lên tiếng “nhưng” rất to và rất có vẻ tuồng, vừa quát vừa day lại nhìn Trang Vinh bằng đôi mắt đỏ ngầu, không phải vì giận mà vì chai 33 hấn đã uống khi nãy.

– ...nhưng phải trị thằng này trước cái đã. À, thằng già dê này, tao phải giết mày mới được.

Hồ vừa nói, vừa thò tay vào túi quần rút con dao bấm, bấm nút một cái, lưỡi dao bắn ra sáng giới.

Trang Vinh hết cả hồn vía, đưa cặp da ra đỡ. Hồ bước tới một bước, hấn lùi lại một bước và hai người rượt nhau chầm chậm quanh giường. Khi đã đánh một vòng và lùi trở ra tới đầu giường ngoài, Trang Vinh có ý muốn vọt thoát ra cửa buồng. Nhưng Hồ đã lanh lẹ nhảy tới thộp ngực hấn và kề mũi dao sát cổ hấn.

Hấn la :

– Ý ô ! đừng có đâm ngộ, ngộ oan ức lắm mà ! Ngộ đi mua sâm Cao Ly mà !

– Ừ, thằng già dê, mày đi mua sâm Cao Ly đừng uống cho bỏ khỏe rồi vào đâu làm ngứa hử ?

– Không mà, cô này mời tôi tới bán sâm Cao Ly mà...

– Hừ, nói khó tin dữ. Nhà tôi làm gì có trữ sâm Cao Ly bao giờ đâu.

– Oan ngộ quá trời mà ! Ông chủ ơi, tha cho ngộ, lỡ mà ngộ chết cũng khó cho ông chủ chứ.

Hồ phá lên cười ha hả :

– Tao thủ tiêu xác mày không khó lắm, đừng có dọa tao mất công. Mà lỡ thủ tiêu không kịp, tao cũng chỉ ở tù vài năm là cùng. Tao ghen, tao không đành được, giết mày thì được giảm tội, mày biết chứ ?

– Oan cho ngộ quá mà ông chủ ơi, tội nghiệp cho ngộ mà.

– Tao không sợ lời hăm dọa của mày, nhưng thôi cũng tha chết mày một phen. Hiền ơi, đi mời trưởng toà mau lên, còn thằng Cẩn thì chặn cửa ngoài trước kéo nó sảy.

Hồ chỉ làm bộ kêu như vậy thôi, chứ ngoài trước không có ma nào hết. Hắn dùng danh từ xưa là trưởng toà, chứ không dùng tiếng thừa phát lại vì biết Trang Vinh không sành Việt ngữ mới. Và lại tiếng “Toà” làm cho hắn sợ dữ hơn.

Bấy giờ Trang Vinh đã hoàn hồn, hắn nói :

– Trưởng Toà làm gì. Ngộ bị nị xô vô buồng này mà !

– Rõ ràng là thằng nói ngược. Vậy chớ tẩm hình mây ầm vợ tao mà tao chụp hồi nãy đó không đủ bỏ tù mây hả ?

Nhớ lại vụ chụp hình, Trang Vinh tái mặt. Hồ đoạ thêm :

– Tao sẽ cho báo Tàu đăng hình mây lên, cho vợ con mây biết rõ những lúc mây vắng nhà, mây đi đâu. Cho khách hàng của mây biết mây có phải người hăn hòi hay không.

Nghe những lời ấy, Trang Vinh càng hoảng hơn. Nếu nhựt trình Tàu mà đăng hình ông đang đỡ Liên thì ông không còn mong làm ăn gì được, không còn mong sống yên ổn được trong tổ ấm của ông nữa.

– Ông chủ nghĩ lại mà, ngộ oan mà !

– Không biết, mây phá gia cang tao, mây làm cho hạnh phúc gia đình tao tan nát thì tao phải đưa nó và mây ra toà. Nếu không, tiền đâu tao nuôi một con vợ hư. Tao phải bỏ mà không được, vì còn dính hôn thú.

– Tội nghiệp mà, ông chủ ơi ! Hay là để ngộ chịu thiệt hại cho ông chủ, ngộ đưa ông chủ vài chục ngàn, cho bà chủ về xứ. Ngộ oan mà, bà chủ cũng oan ức quá mà !

– Hừ, mây tưởng vợ tao nó dại, thò tay lãnh mấy chục ngàn à. Tao mà không bằng cớ, không đưa mây ra toà thì phải nuôi nó trọn đời. Nếu không, cũng phải vài trăm ngàn nó mới chịu cho. Cấn à, thằng Hiền mời trưởng toà tới chưa, sao mà chậm như rùa vậy ?

– Thôi ông chủ nè, ngộ có sẵn một trăm ngàn, đem theo để mua sâm, ông chủ lấy hết đi, còn một trăm ngàn nữa mai ngộ giao cho.

Hồ chau mày làm thinh. Thấy cá ăn câu, sợ nó đổi ý, Trang Vinh vội vã mở cặp ra, trút bạc như trút giấy. Những ghim giấy năm trăm đổ xuống giường rồi chài bài ra làm cho Hồ chóá mắt.

– Tôi nghiệp ghen ông chủ. Mai ngộ giao số tiền còn lại.

– Thôi, tao cũng để phước đức lại cho con cháu, tao tha mày một phen, nhưng phải ra khỏi nhà tao lập tức, không tao nổi điên lên thì chết bây giờ.

Trang Vinh mừng như bắt được vàng, vội xách cật-táp mà chạy. Hồ gọi vói theo :

– Mai khỏi cản trở lại, tao không ham tiền đâu.

Hắn đợi cho Trang Vinh đi xa rồi đóng cửa lại. Anh ta trở vô buồng, chống nạnh ưỡn ngực nhìn Liên và cười lớn nói :

– Em coi, vỡ tuồng anh soạn, rò-xét mê hay không ?

Thấy Liên vẫn bình thản đếm bạc, anh ta bước tới xoa má nàng rồi hỏi :

– Xin lỗi cái tát khi nãy, đóng kịch phải như vậy. Nhưng sao em cất hết bạc ? Đã thoả thuận chia hai kia mà ?

– Thì cát đó, chớ ai lấy đi đâu.

– Không được, mạnh ai nấy bỏ túi phần nấy, vì ta phải dọn nhà đi tức thì bây giờ.

Liên ngạc nhiên trở mắt nhìn Hồ :

-Sao lại dọn nhà, mà dọn nửa đêm ?

– Vì ngày mai rất có thể Trang Vinh đi thừa. Cha nó lú, chú nó khôn. Nó mất tiền oan mạng như vậy ắt tìm bạn thân mà tỏ tâm sự, rồi thì thế nào cũng có một thằng quân sư nó dạy khôn dạy khéo.

Ta đi ngay để xóa dấu vết, ngăn nhà chức trách theo đuổi ta.

– Nhưng làm sao tìm được nhà.

– Anh đã lo liệu đủ cả, đã thuê một căn nhà phía bên kia kho xe lửa này, đường Phạm Ngũ Lão. Nhà cửa ở bên cũng được cái ưu thế của nhà cửa bên này là phía trước nhà là vách tường, đỡ lo kẻ tò mò dòm ngó.

– Nhưng vô ích, anh đã đưa tên em cho chủ nhà này.

– Anh nói em tên là H. thị Liên. Biên lại tiền nhà biên là thế.

– Rồi làm sao mà anh khai gia đình cho được ?

– Anh lấy thuốc tẩy dấu huyền thành chữ Liên trong biên lai tiền nhà, như vậy biên lai lại mang tên Liên, đúng với thẻ căn cước của em và khai gia đình người mượn nhà quả tên là Liên. Thôi, em ở nhà, ai gọi cửa đừng mở, anh đi kêu xe cam-nhông quen biểu nó lại dọn nhà ngay.

o O o

Cầm năm vạn bạc trong tay, Liên không ăn xài thả cửa như đã tính. Bây giờ chỉ tiêu trong nhà, Hồ để cho nàng lo, nên xuất tiền nhiều quá làm cho nàng ngập.

Nhưng lý do chánh đáng của sự tiết kiệm của Liên là một ý chí cương quyết gom một số vốn để thoát thân. Nàng thường nghe người ta nói : "Có tiền mua tiên cũng được". Như thế nàng sẽ dùng mãnh lực đồng tiền dành dụm để chuộc lại tài liệu kia ! Hoặc nếu Hồ mà ngoan cố thì...nàng sẽ thuê người hạ sát hắn.

Ừ, sao lại không dám hạ sát hắn. Sự căm hận của nàng to lớn vô cùng nên chính nàng đã mấy lần toan giết hắn kia mà !

Mía mai và chua xót thay, chỉ vì nhu cầu vật chất mà nàng cần tiền nên mới sa chon. Bây giờ làm được tiền, nàng lại phải hà tiện, và quyết hà tiện cho được mới nghe. Nếu trước kia, an phận được trong sự khiêm tốn, túng thiếu, thì băng trình vẫn còn nguyên vẹn !

Dầu sao, nàng cũng nghe cuộc đời đã bình lặng trở lại. Giờ chắc chắn không còn sóng gió nào làm cho nàng khiếp đảm nữa. Bất quá, hắn sẽ tái diễn cái trò này vài lần rồi thôi, vì thiếu con thịt để săn. Nàng sẽ là trái chanh bị vắt khô cạn nước không còn khai thác được nữa và hắn sẽ buông tha nàng. Chừng đó, số vốn của nàng đã khá đủ để làm lại cuộc đời.

Chỉ lo rủi ro gặp phải con thít bản lãnh cao cường thì rầy rà. Con thít ấy mà làm dữ để thoát thân, không nói làm gì, nhưng nếu hấn trả đũa thì Hồ ở tù mà nàng cũng bị tội tù đày.

Chùng đó lại còn lùm xùm ra xấu hổ hơn là mang tội ăn cắp tiền. Nhưng ôi thôi, không còn lui bước được nữa rồi.

Từ khi quyết định tiện tặn thì Liên cũng đã quyết học hành. Đồ đạc và tiền tài là hai cái chìa khoá mở cửa ngục cho nàng. Liên nghĩ thế.

Nàng đi học mà tới lớp rất trễ, cốt tránh Văn đón đường. Có về, nàng lỏn cựa sau. Mỗi lần nghĩ tới Văn, nàng không còn nghe rung động sâu xa mãi tận những tế bào của nàng nữa, mà chỉ nghe man mác buồn, tiếc thương một mối tình cũ.

Tuy nhiên, mặc dầu Sài Gòn to lớn, nàng cũng không thể trốn biệt được, và trưa hôm đó, ở tiệm uốn tóc ra, nàng chạm ngay mặt Văn.

Người thanh niên này mới yêu lần đầu nên tình yêu còn pha đủ các chất hờn giận của trai gái mới lớn lên.

Trong mấy giây phút đầu, chàng bối rối, nhưng con thính nộ nổi liền theo đó. Chàng muốn thộp ngực Liên như bắt kẻ gian đã thoát khỏi tay chàng hôm rày. Nhưng chàng giữ lại được, sừng sộ hỏi :

– Liên, Liên đi theo ai hôm rày ?

Liên cũng sợ hãi lắm khi bị bạn bắt gặp thành lĩnh. Nhưng mấy tháng nay nàng đã sống, và đã trải qua nhiều xúc động nên tập bình tĩnh mau lẹ được. Nàng còn đủ thản nhiên để tức giận được trước lời lẽ thô lỗ của Văn. Nàng phản đối bằng hai tiếng mà đồng bào miền Bắc thường dùng và miền Nam không có tiếng tương đương để thay thế.

– Ô hay ! Cái ông này !

Văn hiểu rõ nghĩa của hai tiếng “ô hay” ấy nên chàng giựt mình, dè dặt, rồi bỗng chua xót một niềm tủi hổ vô biên.

“Ô hay !”. Phải, chàng đã có quyền gì đâu ! Tình yêu mà nàng đã trao cho chàng không trọn vẹn, nàng có quyền lấy lại bất cứ giờ phút nào. Hai người đã có gì với nhau đâu, sao mà chàng dám xằng xả thốt ra câu mắng nhiếc nặng nề ấy giữa công chúng !

– Liên ! Liên làm như vậy cũng như là giết anh.

Liên còn tức sự sỉ nhục vừa ném lên đầu nàng nơi công cộng nên bỏ đi luôn. Văn vội vã chạy theo bạn, giọng van lơn cầu khẩn :

– Liên ơi, tha lỗi cho anh. Anh đã mất trí, không còn phân biệt phải trái được rồi. Nếu Liên không cho anh hỏi vài lời thì anh tự tử mất.

Sợ hấn tuyệt vọng rồi đâm liều, và cũng vì thương bạn, nên không nỡ tàn nhẫn quá. Liên đi thêm một đôi đường cho tới chỗ vắng người rồi dừng bước lại.

– Anh thật thô bỉ như một anh phu gạo.

– Anh xin lỗi em, nhưng em cũng nên biết giùm anh, biết nỗi đau khổ của anh từ mấy tháng nay, em đi biệt mà không có một lời giã từ anh...

Liên cảm động đỏ cả mắt cả mũi. Lệ của nàng đã rung rung và chỉ đợi nàng nháy mắt một cái là rơi xuống ! Liên mang kiếng màu. Không ai thấy được mấy giọt lệ nơi khoé mắt nàng cả, và nàng cố tránh nháy mắt kéo lệ rơi xuống mà Văn thấy được. Nàng muốn tỏ ra lạnh nhạt với Văn, thế còn hơn là để hấn hy vọng đeo đuổi chờ đợi mãi rồi khổ thêm cho hấn.

– Nếu em giã từ anh, anh sẽ cố nài, rắc rối lắm. Em dứt đột ngột như vậy là ngờ anh sẽ giận được em và khỏi khổ.

– Nhưng nào anh có giận được em. Phải, quả anh có giận em đó, giận nhiều lắm, nhưng rồi đâu vào đấy cả, vì anh yêu em còn nhiều hơn là giận em.

– Anh nên quên em đi là hơn.

– Trời ơi, sao em nói được một lời như vậy ? Liên không nhớ lần ta mới gặp nhau, cả hai đều nghe rõ là ta đã gặp người bạn đời ta sao ? Liên không nhớ những ngày ta mong chờ nhau, hăm bốn tiếng đồng hồ của mùa nghỉ hè, dài như là một thế kỷ ?

– Nhưng lòng em đã thay đổi rồi...

– Trời ơi ! Hay là Liên giận hờn sơ sót gì của anh. Xin Liên cứ nói ra để anh nhận tội...

Liên không cảm được nước mắt nữa, nên vội quay đi.

– En có quyền tự do muốn yêu ai tùy em. Em đã hết yêu anh rồi, anh đừng theo quấy rầy em nữa.

Liên vừa nói vừa chạy, không đủ can đảm nghe tiếng nấc của Văn. Lên taxi rồi, xe đã rút chạy, mà nàng như thấy được sau lưng người yêu ngày nào của nàng đứng nhìn theo nàng qua màn lệ.

Về tới nhà, Liên nằm vật xuống giường rồi để cho nước mắt cảm giữ từ nãy giờ tự do tuôn trào ra. Nàng không yêu Văn bằng thứ tình yêu gấn bó của người trinh nữ trước đây nữa, cái đó thì đành rồi. Nhưng không vì thế mà nàng hết yêu hẳn người bạn cũ, và nhút là dừng dưng được trước đau khổ của chàng, không ngậm ngùi thương cho mối tình đẹp đã mất.

Chiều hôm nay tiếng chuông lễ thể xác đã đánh lên, chánh thức rao đi bốn phương tám hướng sự chết thật sự của tình yêu đầu của Liên, sự chết của cả một đời nữ sinh “áo trắng đơn sơ mộng trắng trong”

Nàng đã dứt khoát với cuộc đời cũ rồi, đã chặt gãy cây cầu, không muốn và cũng khó mong trở qua bờ cũ nữa.

Không có biên giới giữa tuổi này và tuổi khác, giữa đoạn này và đoạn khác trong đời người, nên con người qua khỏi mỗi khúc đường mà không hay biết, không cần nghĩ gì hết.

Nhưng nếu có những cây trụ đánh dấu mỗi bước đi như cảnh gặp gỡ khi xé này, con người bỗng giựt mình dừng bước ngo ngoái lại đoạn đường vừa qua.

Liên ngo ngoái lại đoạn đường ấy : chỉ có mấy tháng ngắn ngủi thôi, thế mà bao tang thương đã qua đó. Từ một cô gái trắng trong, nàng đã bước xuống đến nấc thang kẻ chót của cái thang phẩm giá con người.

Nấc thang cuối cùng là nấc thang của hạng gái buôn phần bán hương, nàng chưa bước xuống tới đó nhưng chỉ mới thoáng thấy cái nhầy nhụa của nó, nàng đã rùng mình rồi.

Khi Hồ đến thăm nàng thì bắt gặp Liên đang vá một chiếc áo trong. Là một kẻ đã lăn lóc nhiều trong mọi nếp sống, Hồ biết quan sát tinh tế và chú ý đến chi tiết kỳ dị đó : một cô gái vì thích tiêu xài nên bán cả linh hồn cho hắn, và giờ làm ra tiền để dàng lại vá từng chiếc áo rách là nghĩa làm sao ?

Hắn hỏi Liên, nhưng không mong nàng trả lời thành thật :

– Tại sao em lại vá áo ?

– Em khổ hạnh để cho tiêu tội ác.

Hồ bật cười quên mất thắc mắc khi nãy của hắn.

– Như vậy em nên ăn chay niệm Phật thì nó mau tiêu hơn. Em nè, lời tục thường nói : ”Đạp gai lấy gai mà lể”. Em đã phạm tội ác thì không có gì rửa tội có hiệu quả bằng làm tội ác khác. Anh đã...

– Anh muốn bắt em qua đủ mười cửa ngục dưới Diêm Đình hả ?

– Qua một cửa hay qua mười cửa cũng thế thôi. Cốt tránh khỏi phải qua cửa nào hết mà đã trót dấn thân vào rồi thì lùi cũng chẳng khỏi tội. Em nè, anh vừa tìm ra được một con thịt.

– Nếu em không đồng lõa với anh nữa thì anh sẽ làm gì em, anh nói em nghe thử để xem em dám dứt khoát với anh hay không.

Em tin rằng trước khi đâm ra khốn nạn như vậy, anh đã có lúc lương thiện và lần đầu mà anh có hành động lưu manh, anh đã đau xót lắm và không muốn tái phạm nữa nếu không bị đồng tiền thúc giục. Em thì bây giờ em đã hết cần tiền rồi.

– Nhưng em cần được yên thân. Anh đã tới hồi vận đen, túng quẫn lắm rồi thì anh hay làm liều. Giờ mà anh vào tù thì hết lo sợ và hết lo tiền để sống. Em mà bỏ anh đi, anh đi tự thú vụ chú chết Trang Vinh ngay để được vào tù và để hại em.

Liên châu mày. Đây là khí giới thứ nhì mà Hồ nắm trong tay sau tờ thú tội của nàng. Thứ khí giới này hai đứa cùng nắm với nhau, duy chỉ có điều là Hồ nắm đằng cán còn nàng thì nắm đằng lưỡi.

Thì ra tình thế đã biến khác nữa rồi. Làm tở thú tội thì mắc nợ đến hủy cả tương lai. Còn mắc nợ thứ nhì là cái nợ từng đảng thì cứ phải đi sâu vào đường bất lương.

Sự làm thình của Liên nói rõ lên cho Hồ nghe rằng nàng đã đầu hàng, nên hắn bắt đầu trình bày kế hoạch của cuộc đi săn mồi của hắn :

– Con thịt này là một kẻ đáng ghét. Trang Vinh thì em không thương hắn vì hắn là ngoại kiều. Nhưng kẻ này, mặc dầu là đồng bào của ta, em cũng chẳng xót thương được.

Hắn rất dê, nội cái vụ đó đủ cho em ghét hắn rồi. Dê và rất khôn nạn về vụ gái. Hắn đã đổ tiền ra để mua gái : gái thơ xinh đẹp mà con nhà nghèo, hắn mua đến hai ba muôn trong một tuần. Còn vợ trẻ của ai túng thiếu thì tám chín nghìn là giá thường của hắn.

Thứ người như vậy thì trừng phạt bằng tội nào cũng còn nhẹ cả.

– Còn thứ người như anh, mua con gái người ta mà không xuất ra đồng xu nào, thì trừng trị bằng gì ?

– Bằng gì tùy em. Khi nào em đủ bản lãnh trừng trị anh thì chừng đó anh sẽ đền tội. Giờ thì anh bận chạy gạo, không thềm nhớ đến điều đó cho một trí.

Em nên nghe hết lý lịch của hắn. Hắn đã hại cháu vợ hắn, và không biết bao nhiêu vợ con của người khác. Đối với người giúp việc của hắn, (hắn là một nhà thầu khoán lớn) hắn rì mọ bóc lột người ta dữ lắm. Đồng tiền của hắn là đồng tiền cướp giật phần nào thì ta có cướp bớt lại chút ít, cũng chỉ là công bằng thôi.

Nhưng hắn là tay có sạn trong đầu, chứ không phải thật thà như Trang Vinh dễ đoạ nạt như vậy đâu, thì khó lòng mà cho hắn vào trông bằng mưu kế cũ được.

Anh nghĩ nát trí mới tìm ra mẹo này là... anh bẹo em cho hắn thấy, và giới thiệu em là tình nhân của anh. Anh sẽ để hở cho hắn thoáng hiểu rằng anh đang túng, sẵn lòng nhường em lại cho bất kỳ ai nếu nhận được một số tiền.

Khi hắn bằng lòng điều kiện ấy rồi, anh sẽ đòi hỏi một số tiền thật lớn cho hắn sợ mà rút lui.

– Ủa, sao lại làm cho hắn rút lui ?

– Ấy thế mới cao trí. Nếu anh đòi ít, rốt cuộc hắn vẫn không chịu lòi tiền, vì qua một đêm suy nghĩ, con cáo già ấy sẽ thấy rằng chịu như vậy là mất tiền toi; vì thà là em bán mình, tuy cũng hèn nhưng được sự an ủi là có tiền, chứ em lại đại gì mà để cho anh bán em anh ăn. Anh mà có nhường em, em cũng chẳng thèm theo hắn. Và muốn đạt mục đích hắn lại phải đến thương lượng riêng với em để mà mua chuộc em. Chừng hắn nhận định được lẽ đó rồi thì thế nào hắn cũng tìm em mà đề nghị với em một số tiền.

– Như vậy sẽ không còn vấn đề chia hai ?

– Sao lại không còn ?

– Vì anh sẽ có công gì trong vụ ông thương lượng với em ?.

– A..ha ...ha...anh ngỡ em thông minh lắm chứ. Em nhỏ ơi, em nhỏ còn non lắm, làm sao mong đương đầu với anh, mong thoát khỏi anh được. Em nhỏ nên biết rằng, anh mà giấu tên hẩn, em nhỏ có tìm ra hẩn được hay không chứ ?

– Vậy công đưa địa chỉ, anh tính bao nhiêu ?

– Nào chỉ có phải là địa chỉ không mà thôi đâu. Em biết tên hẩn, biết nhà hẩn, rồi em sẽ hành động ra sao ? Em giả đồ đi học về ngang qua đó để hẩn thấy rồi si tình à ? Ảo vọng, dầu có si tình bao nhiêu, tía hẩn cũng không dám ló mòi. Rờ tới con gái nhà lành thì nó mắng cho mà ê mặt.

– Vậy chứ anh làm sao ?

– Cốt là cho nó quen với em cái đã. Mà cũng không thể làm bộ xin một chân nữ thư ký để được nhận. Bởi vì nó biết rõ tâm lý của những cô nữ thư ký lắm. Những cô ấy đều sợ mất chỗ làm, nhưng chỉ có một số ít chịu ngã, phần lớn đành chịu đói, tát cho nó một tát tai và ra đi. Cô nào chịu ngã tức là chỉ cần chỗ làm và đồng lương thôi, nó khỏi mua chuộc gì hết.

Quả thật Liên thấy mình còn non lắm. Sau khi nghe mấy điểm bí quyết nhà nghề của Hồ, nàng chú ý đến sự giải thích của hắn như một cô học trò chăm chú vì đó là những tiết lộ mới lạ về lòng người mà nàng vừa được biết. Hồ lại tiếp :

– Điều thứ nhứt là cho hắn quen với em.

Điều thứ nhì là cho hắn biết rằng em đã hư. Nếu em là một nữ sinh trong trắng, thì như anh đã nói, tía hắn cũng chẳng dám mong ước : hắn chỉ dám mua con gái nhà nghèo và dốt nát thôi.

Điều thứ ba là cho hắn biết, mặc dầu em hư mà còn đường vì em còn đi học, lại là con của một gia đình rân rạt. Như thế mới tăng giá trị em lên, và hắn mới thêm khát dữ.

Điều thứ tư là em là một cô gái ăn xài to, rất cần tiền mà anh cung cấp không phí. Em đã thấy rõ rồi chứ ?

– Đã rõ, nhưng hắn đã mua con gái có hai muôn, hắn đại gì mua em nhiều hơn vì em đã hư rồi ?

– Ấy cái mới tài. Con người thì y như là nghệ thuật, tức là vô giá. Cũng thời hai bức tranh bằng khổ với nhau, mà bức thì sáu trăm, bức lại sáu ngàn..

Mặc dầu đã gần như quen ăn nói trắng trợn, Liên cũng còn thấy đau xót khi nghe Hồ nói đến giá cả của con người. Hắn tiếp :

– Em ...em đẹp đã đành, nhưng chắc không phải đẹp hơn tất cả những cô gái khác. Nhưng em được bảo vệ bằng bức tường thành giòng họ em, địa vị của em, hẳn không mong đánh giá em như đã đánh giá các cô gái khác.

Cái quan trọng là em phải biết tự cao. Khi mà hẳn thấy anh đòi hỏi quá trớn, buông anh để tiêu mòn thương lượng với em thì thành hoặc bại, hay thành nhiều hoặc thành ít gì cũng chỉ còn do em mà thôi.

Như thế, em không thể đóng kịch miễn cưỡng như đối với Trang Vinh được. Đây là một khán giả sành xem hát và rất khó tánh, diễn dở thì y trả vé lại ngay.

Liên chỉ làm thỉnh suy nghĩ rồi thở dài. Lần này thì chính nàng thủ vai gần như chánh. Nàng phạm tội với tất cả ý thức của nàng khi để tâm diễn vở kịch của Hồ.

Lương tâm nàng khó lòng làm thỉnh để rồi đổ thừa cho kẻ khác như trong vụ trước nữa rồi.

Tuy nhiên, Liên khỏi phải ái ngại lâu vì Hồ đã trình bày một ông Hoàng Ngọc Sáu, thầu khoán, giàu có, đáng ghét, vì những tội ác của ông ta.

Và để bù trừ lại tội ác của chính mình, Liên làm eo làm xách :

– Như vậy thì rõ ràng công em nhiều hơn rồi còn gì nữa. Lần này phần em sáu mươi phần trăm.

– Sáu mươi phần trăm trên hai trăm ngàn, em nhớ cho, tức là một trăm hai mươi ngàn đồng. Mà đã hết đâu, chừng hấn mê em rồi, em cứ rút tiền của hấn.

Liên cười mai mỉa và nói cho bõ ghét :

– Và em sẽ dựa hơi nhà giàu để trừ khử tên lưu manh đã bẻ gãy đời em.

Hồ cười ha hả rất lâu mới nói được :

– Nếu được như vậy thì anh mất em ngay sau vụ này, chớ không mong được chia tiền. Nhưng anh là cuộc-chê mà, em đã biết chớ, anh đã có sạn trong đầu từ lâu rồi. Công phu luyện được một con chim mồi, ai dại gì để nó sảy lông bay cao.

Không, em sẽ không dựa hơi hấn được và còn cần anh hơn trước nhiều lắm. Này nha : Em đâu có chịu để hấn áp yêu em, vì em có thích bán mình đâu. Như vậy em sẽ trốn hấn khi lấy được tiền. Nhưng hấn giàu lắm và có rất nhiều tay chân bộ hạ để tìm ra em. Em sẽ sợ hấn trả thù và cần anh che chở giùm cho.

Hồ lại cười ha hả khiến Liên tức sôi gan lên. Hấn đã nói trúng y ý định của nàng, làm như là nằm sẵn trong tim óc nàng vậy. Thì ra hấn mà còn cầm linh hồn của nàng trong tay được là nhờ hấn cao tay ẩn chớ không phải chỉ nhờ những lá bùa kia đâu.

– Đồ khôn nạn !

Đây là lần đầu từ sau lúc qui thuận mà Liên cảm hận chửi mắng tay phù thủy đã mê hoặc nàng để sai khiến nàng.

Hồ vẫn cứ bình tĩnh cười và hỏi thúc :

– Em nên trang điểm mau lên. Đêm nay hấn có mặt ở Mỹ Cảnh trong bữa ăn tất niên của giới thầu khoán của hấn. Lúc này là lúc hấn tạm ngưng công việc để rảnh trí mà nghỉ ngơi và ăn Tết. Như vậy hấn đủ thời giờ để mê gái.

Liên uể oải đứng lên vào buồng trong trang điểm. Hồ xem chừng đồng hồ tay mấy lần rồi sốt ruột đứng lên đi qua đi lại. Trước đây, hấn đã bị vợ là Thanh làm bực mình mỗi khi vợ chồng có đi đâu chung với nhau. Thanh để ra cả một tiếng đồng hồ để cải lão hoàn xuân.

Liên thì dễ chịu lắm. Nàng chỉ đánh phấn sơ sịa thôi theo lời chỉ dẫn rất sành điệu của Thanh. Nhưng từ mấy tháng nay, Liên đã chịu ảnh hưởng của mấy nhà mỹ viện kém thẩm mỹ, điểm trang lâu quá.

Hồ dòm vào trong nói :

– Nhớ cho rằng hấn chỉ mê gái ngây thơ. Diện sắc sảo quá hấn không thích, nghe không ?

Liên chột hiệu và xóa bỏ hoá trang mà nàng đã cặm cụi làm từ nãy đến giờ khiến Hồ lại càng sốt ruột hơn.

o O o

Gới của ông Sáu không đông đảo lắm. Đó là những nhà thầu khoán quan trọng mà người ta đếm được trên đầu mười ngón tay. Thành ra bữa cơm tất niên của họ, họ ăn tại tửu lầu hẹp này không bất tiện lắm.

Năm chiếc bàn được kéo sát lại để họp thành một bàn dài cho mười hai thực khách, kê sát hông tàu phía ngoài sông cho được gió nhiều.

Ông Hoàng Ngọc Sáu ngồi dựa lưng ra sông để chung bộ mặt trước của ông ta vào phía có đông đảo thực khách khác. Đó là một bộ mặt thịt của con người thích ăn ngon ngủ kỹ và được ăn ngon ngủ kỹ.

Ông và Hồ có quen nhau và có trác táng chung với nhau nhiều bận. Ông ta biết Thanh và nhớ rằng Hồ không có nhon tình bao giờ cả. Hồ là con người rất ưa thích các thú vật chất, trừ đòn bà.

Lần này, ông ta hơi ngạc nhiên mà thấy Hồ có nhon tình, nhưng khi Hồ đưa Liên đi ngang qua trước mặt ông thì ông ta hết ngạc nhiên nữa.

Một người đàn ông dù ít ưa gái đến đâu, cũng không thể không bất nhon tình với một nhan sắc kiều diễm như Liên. Ông ta thấy rằng có lẽ đây là lần đầu tiên và lần cuối cùng trong đời hấn mà Hồ có mèo, vì cô gái này xem ra hẳn thấy mặt cô ta thì không thể không yêu được.

Hồ chỉ quen một mình ông Sáu thôi nên chỉ đưa tay ra hiệu “rua” một mình ông ta, và Liên bắt chước bạn cúi đầu chào người quen ấy với một nụ cười khó hiểu và với vẻ e thẹn rụt rè của một nữ sinh.

Bọn thầu khoán ăn cơm từ lúc mới đổ đèn, để rồi còn kéo nhau đi nơi khác nữa, nên chỉ họ đã xong bữa lúc mà Hồ và Liên chỉ mới kêu món xúp thôi.

Ông Sáu tay cầm ly sâm-banh, môi ngậm xì-gà, bước lại bàn của Hồ và Liên, nghiêng mình chào cô gái còn bé quá đối với tuổi tác của ông để được ông lễ phép như đối với một mạng phụ phu nhơn.

Rồi ông kéo ghế ngồi tự nhiên trước mặt họ và yêu cầu Hồ :

– Anh giới thiệu tôi với người đẹp đi chớ.

– Ông Hoàng Ngọc Sáu, đại thầu khoán nhà cửa và gái đẹp.

– Hồ giới thiệu bông đùa.

Trong khi ông Sáu vỗ vai Hồ để phản đối thì Liên cười ngặt nghèo, cười vui thật tình chớ không diễn kịch đâu. Đoạn, Hồ lại giới thiệu bạn :

– Liên, em tôi.

– Em thế nào ?

– Nó là một đứa em gái vậy mà.

– À, biết rồi.

Ông ta nói xong, đưa ly lên ngay mặt Liên rồi hát nho nhỏ :
“Tôi có người em nhỏ”. À la santé de Em nhỏ !

Hắn ngum một ngum rượu và Liên tưởng tượng mùi xì-gà dính trên môi hắn pha với mùi rượu chắc biến thành một mùi khó chịu vô cùng.

– Anh Hồ mời tôi ngồi lại uống rượu với anh chứ ?

– Dạ, thì xin mời ông, tôi chỉ sợ ông không bỏ bạn được đó thôi.

Quả thật thế, ở bàn đầu khoán, thực khách đã đứng cả dậy để đi. Một người huyết sáo nho nhỏ để gọi ông Sáu. Ông ta day lại cười với họ rồi nói to lên :

– Tụi bây cứ đi mà không có tao.

Mặt ông ta đỏ rần vì rượu thấm nhiều, nên ông ta bắt kẻ khách khứa của một nơi không phải ai muốn la hét tự do lúc nào thì la.

Bạn ông cười hóm hỉnh. Họ đi, nhưng thỉnh thoảng day lại nhìn ông ta mà cười nữa.

– Xin mời ông !

Bồi bàn đã bung xúp lại và Hổ mời ông thầu khoán theo lịch sự. Chàng hỏi thêm :

– Ông uống chi ?

– Tôi chỉ uống được sữa tươi thôi, cho đã bớt rượu.

Nói đoạn ông hỏi Hổ bằng ngoại ngữ :

– Chính phục được hồi nào đó ?

– Ba tháng nay.

– Trong giới ăn chơi à ?

– Sao ông hỏi lạ thế ? Ông không thấy vẻ mặt ngây thơ của nàng đó sao.

– Thấy, nàng có vẻ nữ sinh lắm. Nhưng tôi không tin là anh chiếm được một nữ sinh.

– Luôn luôn chuyện gì cũng có ngoại lệ chứ. Nàng là nữ sinh lại là con một vị cai tổng giàu có ở Bình Dương.

– Ý chết, thế là nàng nghe được câu chuyện của ta nãy giờ.

– Ông khỏi phải lo. Nữ sinh học theo chương trình Việt thì ngoại ngữ yếu lắm. Riêng nàng thì nàng dốt ngoại ngữ số dách vì làm biếng học.

– Đẹp quá !

– Hồ mà, ông biết chứ ! Nếu không đẹp như nước, Hồ có bận tâm đến đâu. Chỉ phiền một điều là nó ăn xài như một bà hoàng. Hồ này muốn sụm rồi ông ời !

– Còn trẻ, còn ngây thơ quá mà ăn xài ?

– Nói đúng ra thì là tại tôi thiếu tài chánh thôi. Sang cho nàng một căn phố, sắm đồ đạc, cho tiền túi mỗi tháng sáu ngàn và đưa đi ăn uống, đi giải trí, tổng cộng mỗi tháng chỉ tốn độ mười lăm ngàn thôi, đối với nhà giàu có thấm vào đâu. Nhưng tôi chỉ là một anh cuộc-chê thôi.

– Đã đuổi chưa ?

– Chưa, nhưng cũng sắp đuổi đây. Mà tôi cố bám vì tôi còn mê.

– Liệu không kham thì sang lại cho mỗ.

Ông Sáu nói nửa đùa nửa thật, và nói xong cười ha hả như vừa pha trò cho vui. Hồ mà có bất bình cũng không phản đối được.

Nhưng hắn không giận. Hắn chỉ ngạc nhiên như vừa chợt nghe một đề nghị lạ kỳ nhưng đáng chú ý.

– Ông nói chơi hay nói thật ?

– Cà rớn mà bồ, đừng có giận.

– Không, ai giận hồi nào. Nhưng nếu ông nói thật thì ta sẽ bàn kỹ.

– Ủ, nếu tôi nói thật thì sao ?

– Thì là một dịp cho tôi gỡ vốn. Tốn quá ông ơi, tôi ngộp rồi.

Này nhé, sang một căn nhà cho nàng đứng tên một trăm ngàn (thật ra, đó là nhà cho mượn cao giá nên khỏi tiền nước); mua sắm đồ đạc, một trăm ngàn đồng nữa; dụ dỗ nàng bằng một số tiền mặt, một trăm năm mươi ngàn, là đi hết ba trăm rưỡi rồi. Mấy tháng nay ăn xài độ năm chục nữa...ông có muốn thì xả ra bốn trăm ngàn đi.

Ông Sáu le lưỡi lắc đầu :

– Mỹ nhân đâu có mắc đến thế ?

– Ông không nghe họ nói một nụ cười đáng ngàn vàng đó sao. Ông sẽ mua được hàng muôn nụ cười...

– Nhưng anh hưởng xong, giờ bắt tôi chịu à ?

– Chớ sao ! Nếu không, thà là tôi buông tay cho nó rơi vào khoảng trống không. Ông mua là ông mua sự nhường lại của tôi, chớ có phải là chịu những tổn phí cũ của tôi đâu.

– Như vậy, tôi sẽ đưa ngay cho nàng số bạc ấy, đã được ơn hơn lại đỡ tốn cho tôi về sau.

– Nhưng hơi phiền là ta sẽ phải tính sổ với nhau.

Ông Sáu cười đến rung cửa kiếng của tủ lầu :

– Nếu có chuyện tính sổ thì anh bị thanh toán chắc chắn. Nhưng thôi, đừng đùa, ta sao lại xích mích nhau vì một đứa con gái. Chừng nào tôi bị anh hăm dọa, tôi sẽ cho anh một sở làm xứng đáng, chắc anh êm vì thời buổi này làm cuộc-chê cũng mệt, phải không anh ?

Hồ ra vẻ sợ hãi, lo lắng và gượng gạo nói :

– Ông đừng mong hão. Lát nữa đây, nàng sẽ theo về với tôi rồi như chim trời cá nước, nàng sẽ bật tắt, ông làm sao tìm dấu vết được.

– Và hễ chim trời cá nước thì ai bắt được nấy ăn phải không ?

– Nếu bắt được !

– Lẽ cố nhiên là được. Tôi chỉ phải thuê một người đi theo sát anh, thế là một khi kia, họ sẽ biết nhà nàng.

Hồ nổi giận đập mạnh chiếc muống lên đĩa xúp, và ông Sáu cười hề hề đứng lên, chìa tay ra mà rằng :

– Nói chơi thôi đừng giận.

Hồ không thèm bắt bàn tay đó. Ông Sáu vẫn cười và vừa nghiêng mình chào Liên, ông vừa nói :

– Sao anh lại khai chiến với tôi. Tôi là kẻ mạnh mà.

Ông Sáu quay lưng bước ra được bốn năm bước rồi mà còn nghe sau lưng Hồ chửi nho nhỏ bằng tiếng Việt.

– Đồ thằng già khôn kiếp !

Ngay sau bữa ăn đó, Hồ đã bắt đầu đóng kịch thật khéo, vì hắn biết rằng ông Sáu thuộc vào hạng có thể thi hành lập tức ý định.

Từ bờ sông về nhà, hắn và Liên đổi xe taxi gần một chục lần. Hắn cố làm cho giống hệt sự thật, cho lộ rõ sự sợ hãi của một kẻ rất cần xoá dấu vết sau lưng, để cho ông Sáu cắn câu thật móm, có thể ông ta mới tin nhiều và mới dễ mắc bẫy.

Hắn sẽ làm như vậy những ngày sau đó, không đi xì-cút-tơ mà đi bằng đủ thứ xe, nhưng sẽ lợi thật trọng cho nhơn viên của ông Sáu theo dấu được.

Riêng đêm nay thì quyết là không. Dễ quá, ông ấy sẽ sanh nghi. Ông ta là một con cáo già, phải bị nhọc sức suốt tuần lễ ông ta mới bị lừa.

Và quả một tuần lễ sau là ông Sáu có địa chỉ của Liên trong tay.

Trong đời mê gái của ông Sáu, chưa bao giờ ông ta khổ tâm và tốn tiền bằng lần này. Trước đây, ông muốn ai được nấy, mà được mau chóng, chứ không phải đợi cả tuần, bị nào nhớ, nào thương, nào thêm khát dầy vò ông như bây giờ. Những cô nào xem ra khó lắm, không thể mua chuộc được thì ông đã khôn hồn không dám muốn. Đằng này Liên thì khác hẳn. Nàng tuy còn ngây thơ, mà lại có vẻ lẳng lơ, nghĩa là rất có thể mua chuộc được nàng, nàng lại chịu làm nhơn tình của một kẻ có vợ. Từng tuổi của Hồ, nàng phải biết rằng hẳn đã có vợ, thì nàng là một cô gái không tôn sùng đạo đức lắm. Vì thế mà ông ta dám muốn, nhưng bị Hồ kỳ đà.

Khi ông Sáu có địa chỉ trong tay thì hai tiếng đồng hồ sau đó Liên đã có khách.

Được Hồ báo trước sự thăm viếng ấy, Liên làm bộ ngạc nhiên khi tiếp người khách lạ đó. Đó là một người đàn bà ngũ tuần nhưng ăn diện như lúc nửa chừng xuân.

Bà ta có tướng giàu có sang trọng và quả bà ta đến đây trên một chiếc xe DS.

Bà khách mới đề chơn tới ngưỡng cửa, đã gọi tên cô chủ nhà. Nàng bước ra và bà ấy hỏi :

– Chào cô Liên, cô có nhớ tôi hay không ?

Liên ngờ ngác thật tình, ngỡ rằng đó không phải là người khách mong đợi mà là người khác. Nàng hơi tái mặt vì sợ, bởi nàng ngỡ trốn biệt thế gian sao lại có một người quen nào biết nhà nàng.

– Chắc cô không còn nhớ nữa. – Bà ấy cười nói – vì tôi đã già rồi.

– Nhưng xin mời bà vào cái đã.

Khách theo chủ nhà ngồi nơi ghế xa-lông rồi hỏi :

– Ông Cai tổng và bà Cai vẫn mạnh chứ, cô Liên ?

Liên lại càng sợ hơn vì người này là người quen của cha mẹ nàng. Liên ú ớ đáp :

– Thưa, cảm ơn bà, ba má cháu vẫn mạnh.

– Tôi là bạn của bà Cai cách đây mười năm, thuở cô còn học lớp ba. Cô quên tôi cũng phải, vì tôi rời khỏi tỉnh Bình Dương cũng đã mười năm rồi.

Liên cố nhớ, nhưng không thể nào kêu gọi được một hình ảnh bạn của mẹ nàng mà tương tự như bà khách hôm nay.

Tuy nhiên nàng không thắc mắc lâu về điểm đó mà chỉ băn khoăn vì sao bà này lại biết nàng ở đây.

Khách như đoán được ý của chủ nhà, giải thích liền, sau lời khai mào trên đây.

– Tôi là chị ruột của ông thầu khoán Sáu. Tôi chỉ nói tên cậu ấy ra chắc cô nhớ, và tôi đến thăm cô để xóa bỏ giùm cậu ấy một điều ngộ nhận.

Số là đêm đó lúc rời bàn ăn, cậu ấy nghe ông Hồ chửi cậu ấy bằng tiếng Việt. Thế nào cô cũng tò mò hỏi lý do cơn giận của ông Hồ, và cô đã biết rằng cậu ấy cà rồn về cô. Thật ra cậu ấy không có ý quấy nào cả, cô hiểu chớ. Cái thứ đòn ông ấy mà, hễ họ thấy gái đẹp thì họ trăm trò, rồi họ quên đi.

Nhưng cậu ấy cứ lo ông Hồ nói thêm nói bớt cho cô khinh cậu ấy, nên cậu ấy nhờ tôi đến đây giải bày cho cô rõ.

Liên thấy bọn này toàn là một lũ cáo già như nhau cả. Chúng nó đi ngay vào đề một cách khôn khéo chớ không bịa ra một câu chuyện xa vời nào khác. Con mẹ này, chắc là con mẹ mai mối gì của lão ta đây, mẹ ta đóng kịch cũng tài lắm. Nhưng kịch của Hồ và nàng soạn ra thì cao hơn và nàng phải đóng tài hơn con mẹ này mới được.

Liên làm bộ như mừng rỡ vì thấy chuyện không có gì, không đáng lo như lúc vừa tiếp khách lạ.

– Ngõ gì, thưa bà, cháu có dám giận hờn gì đâu.

– Thì ai lại không biết cô rộng lượng, vả lại đòi bây giờ ai có sắc đẹp được người ta trầm trồ thì còn nên hãnh diện nữa là khác. Nhưng sợ ông Hồ ông thêm bớt.

– Không, ảnh không có thêm bớt gì cả, vì cháu không có hỏi gì cả.

– Nếu vậy thì quý hoá quá. Nhưng cuộc viếng thăm này không vô ích, vì tôi được dịp làm quen với cô mà mới nói chuyện qua vài câu tôi đã thích rồi. Đôi bạn già trẻ mình chơi với nhau chắc lâu, nếu cô không chê tôi là già nói chuyện buồn hiu.

– Dạ, cháu đâu dám.

– Cô có nhiều bạn gái không ?

– Dạ cháu tro troi lắm.

– Như vậy làm bạn với tôi là vừa. Tôi cũng rất cô đơn từ khi ông nhà tôi qua đời. Nhưng cô không có bạn gái mà có cậu Hồ thì cũng như là đồng đúc bạn...

Liên thở dài :

– Bà không biết tình cảnh cháu, chớ thật là dở khóc dở cười. Cháu lắm, ngờ anh ấy chưa có vợ. Giờ đã lỡ rồi không biết tính sao, lắm khi cả tuần anh ấy mới ghé qua đây giây lát.

– Vậy à ?..tôi cứ ngỡ. Thôi, không sao, từ đây có tôi. Nói thật với cô chớ tôi tuy già cả lắm lắm chớ có tiền, thì đôi bạn mình có thể đỡ buồn phần nào. Xe của tôi đậu trước nhà mà cô thấy đó, cô muốn lấy dùng bất kỳ lúc nào và trong bao lâu tùy thích. Còn tiền bạc cô cần bao nhiêu, cứ nói.

Bà khách mở ví lấy ra một chiếc hộp mà Liên đoán rằng đó là hộp đựng viết máy. Mà quả viết thật, hiệu P.61. Nhưng không phải là cây viết máy bán trên thị trường đâu, khi nàng nhìn kỹ lại, lúc bà khách đặt chiếc hộp mở nắp trước mặt nàng :

– Cậu nó nghe cô còn đi học, nên gửi tặng cô cây viết máy đặc biệt này gọi là món quà tạ tội.

Cái móc vàng tây dùng cài viết vào túi, được nạm thêm năm chiếc hạt xoàn tằm, lóng lánh dưới ánh đèn. Năm hạt xoàn này giá tổng cộng chỉ độ bảy tám ngàn là cùng, nhưng đó là cái bằng chứng dám xài tiền của ông Sáu. Liên nói :

– Có gì đâu mà ông Sáu và bà cứ thắc mắc hoài lại bày vẽ rắc rối. Cháu xin vô phép không dám nhận của này.

– Nếu cô từ chối tức là chưa tha thứ, chị em tôi làm sao an lòng được. Cậu nó đã mua một chiếc đồng hồ đeo tay tự động hiệu OM. mà dây đeo nạm toàn xoàn to hạt định tặng cô để đáp ơn tha thứ khi cô chịu nhận món quà tạ tội này.

Cô không thương, từ chối lần này thì tội nghiệp cho em tôi lắm.

Mất Liên sáng Liên vì mừng rõ thật sự, mà cũng vì cố ý làm ra vẻ ham của. “Nạm toàn xoàn to hột”, thì ít ra cũng phải mười hai viên kim cương lớn, một món quà đáng kể.

Bà khách kể lể :

– Nhờ trời, cậu nó làm ăn khá lắm. Gì không biết chớ sự sản cậu nó bây giờ có đến mấy mươi triệu. Cậu nó lại rộng rãi, xài tiền như nước, tôi thấy mà phát ngộp.

Ấy, nói điều này cô đừng cười chê. Năm kia, cậu nó yêu một cô đào hát, không xinh đẹp gì cả, mà cậu nó đã biếu cô nọ một cái biệt thự và một chiếc xe Huê Kỳ.

Liên le lưỡi như nghe con số ấy mà kinh hãi.

– Có thăm vào đâu cô – bà khách thêm. Vậy mà đến lúc cô ấy có thai, ông mướn người ta đến ba trăm ngàn để nôm, làm đám cưới linh đình cho họ, lại ký giấy cấp dưỡng trong mười năm.

– Cô đào ấy tốt số quá !

– Mà nó có xinh đẹp gì cho cam. Không bằng gót chơn cô. Tôi nói thật đó mà, chớ không nịnh cô đâu. Tôi có phải đờn ông sao mà nịnh đầm.

Con đó tốt phước thiệt, như vậy, làm bé vẫn không thiệt thòi gì, một vợ một chồng cũng không dám bì.

Liên ra vẻ suy nghĩ miên man và mơ mộng đến cảnh giàu sang mà bà khách vừa bẹo trước mắt nàng.

Lần này nàng đóng kịch khá hơn vì không còn ghê tởm bao nhiêu, bởi con thịt là một kẻ bất lương, và lại đây là lần thứ nhì, nên nàng đã bớt thành kiến.

Bà khách nhìn từng ly từng tí những biến đổi trên nét mặt của Liên, và con người lẫn lộn với nghề trên ba mươi năm trường ấy không một chút nghi ngờ về cái bầy người ta đang gài. Trái lại, bà ta cho rằng gài bầy một cô gái thơ như Liên sao mà dễ dàng quá sức.

Bà ta đứng lên nói :

– Thôi xin phép cô. Ngày mai, đúng y giờ này, tôi sẽ trở lại đây để tặng cô món quà biết ơn tha thứ. ...À, nè cô, tôi ngại gặp ông Hồ quá. Sợ ông lại hiểu lầm mà sanh ra rắc rối nữa. Cô liệu tôi sẽ phải đựng độ ông hay không ?

Liên giựt mình, bối rối sợ hãi đến tái mặt. Nhưng nàng trấn tĩnh lại được và nói :

– Không sao, anh Hồ không bao giờ đến đây giờ này.

– Tốt hơn là đừng cho ông Hồ biết rằng tôi đến đây thăm cô nhé.

– Dạ.

Bà khách cười dòn rồi day lại tát yêu lên má Liên và nói :

– Tụi mình có vẻ mèo chuột lén lút với nhau.

Liên cũng cười, bỗng bà khách nhìn sững Liên giây lát rồi khen :

– Trời, cô đẹp ghê hồn, giờ tôi mới chợt thấy. Sắc đẹp của cô thì ở nhà vàng mới xứng đáng. Tôi thấy một nhan sắc như vậy mà phải đi ô-tô-buýt hay xe xích-lô máy tôi tức lắm.

Món quà “đền ơn tha thứ”, đến ngày hôm sau, đúng y như bà khách đã báo trước.

Chiếc đồng hồ OM. nhỏ bằng ngón tay cái của đòn bà, mỏng như giấy cứng isorel, bốn kim, mà có một kim chỉ ngày tháng. Đồng hồ tự động, lên giây bằng những cử động thông thường của người đeo.

Giây đồng hồ là một sản phẩm lô-can, đặt làm riêng tại Sài Gòn để nạm hột xoàn, và giây ấy được nạm đến mười bốn hột chó không phải mười hai như Liên đoán.

Bà khách hỏi :

– Cô đã nói ông Hồ cả tuần mới đến một lần, mà ông đến bất thần hay đến theo ngày định trước ?

– Dạ, bất thần.

– Tiếc quá, tôi muốn mời cô đi ăn một bữa cơm tối với tôi để kỷ niệm cuộc sơ giao giữa tôi và cô. Nhưng ông Hồ biết tôi là chị của cậu nó, chắc ghét lây tới tôi, nên làm sao tôi dám mời cô, sợ đụng đầu với ông.

Liên suy nghĩ một lát rồi nói :

– Thật ra cháu cũng muốn đi với bà lắm. Anh Hồ vừa đến đêm rồi, mà kinh nghiệm dạy cháu rằng anh không bao giờ đến hai đêm liên tiếp. Hay là ta đi ăn cơm đêm nay ?

– Nếu được sớm như thế này thì quý hoá hết sức. Tối nay tôi sẽ đến đây đúng bảy giờ cô nhé. Xin cô trang điểm xong giờ đó.

Hồ quả nhiên không đến, cả ban ngày cũng không. Hẳn để cho bà mới hoàn toàn tự do lui tới. Và hẳn không có chỉ thị nào trao cho Liên nữa. Liên phải có sáng kiến, tùy cơ mà ứng biến vì không ai đoán trước được cái gì sẽ xảy ra để mà nghiên cứu cách ứng phó.

Khi xe ngừng trước tửu lầu Đồng Khánh, Liên ngạc nhiên hết sức. Thì ra họ đi ăn cơm Tàu, nhưng sao lại chỉ có hai người ? Nàng làm bộ dầy nẩy lên nói :

– Không đâu bà, cháu không lên đó đâu, trên ấy đông đảo quá cháu sợ gặp người quen.

– Ấy, không phải là lên tuốt trên phòng chung đâu. Tôi đã đặt một mâm riêng cho chị em mình ở dưới này, thân mật lắm.

Mâm cơm riêng ấy dọn trong một phòng ngủ mà tũn lầu sẩm để cho thuê nhưng biến nó thành buồng ăn riêng hôm nay để chiêu ý khách.

Cơm Tàu, nhưng có ba bộ chén đĩa, và Liên đang tự hỏi bộ chén thứ ba là để dành cho ai thì bà khách đã nói :

– Đến giờ phút chót, tôi mới chợt thấy ăn tay đôi buồn quá nên định hỏi ý kiến cô xem thử coi nếu tôi gọi điện thoại cho cậu nó đến ăn với ta, cô có thấy gì trở ngại không ? Cũng là một dịp may cho cậu nó được tạ tội và cảm ơn ngay với cô.

Liên tỏ vẻ ái ngại :

– Thật là bất tiện. Cháu đi với bà đã ngại rồi, giờ lại có ông Sáu xen vào bữa ăn nữa e miêng thế....

– Cái đó tùy cô. Ở đây kín đáo lắm, chẳng ai dòm ngó ta đâu mà lo.

– Nhưng ông đã có cử chỉ đẹp như vậy thì cháu làm sao mà từ chối.

Không hiểu bà chị giả của ông Sáu gọi điện thoại nào và ông ở đâu mà chỉ hai phút sau là ông ta vác mặt đến.

Ông Sáu ăn diện như đi dự lễ và nghiêng mình chào như các nhà quý phái Âu châu thời xưa, lúc ông ta vừa mới đẩy cửa vào buồng ăn.

– Những ngỡ không bao giờ còn được cô cho thấy mặt nữa. Mừng quá, tôi cứ lo là chiêm bao !

– Ông dạy quá lời, thật ra tôi là người chịu ơn ông về mấy món quà.

– Ô, mấy món quà vật, xin cô đừng nói đến nữa.

Suốt bữa ăn, á xẩm chiêu đãi viên bị ông Sáu thay thế để phục dịch cho Liên, và ông thâu khoán ấy tỏ ra là một người lịch thiệp và rất trẻ tánh.

Đến món ăn tráng miệng thì bà chị giả xin phép đi ngoài. Ông Sáu hỏi đột ngột :

– Xem ra hai ông bà thương yêu nhau dữ lắm hả ?

– Dạ, cũng chỉ vì quá yêu anh Hổ mà em phải làm lấy một người đã có vợ.

– Thành ra tương lai mờ mịt ?

– Dạ, đúng y như vậy.

– Nhưng dầu sao, cô cũng phải làm lại cuộc đời của cô chứ ?

– Dạ, em cũng định như vậy.

– Mà không có gì giúp cô làm lại cuộc đời chắc chắn cho bằng một số tiền hồi môn quan trọng và một người mối lái có uy tín. Tôi không muốn nói đến những bà mối nhà nghề nói giỏi mà không ai nghe. Một người có uy tín là một người giàu có, có giao thiệp rộng, điểm chỉ một đám nào với một đám nào là cả đôi bên, đàn ông đàn bà gì cũng đều tín nhiệm hết thảy.

– Nhưng hai món đó là hai mặt trăng, cả hai đều khó đối với em.

Liên biết lão thâu khoán không thành thật, nhưng luận điệu của lão thì trúng ngay bon. Nàng nói câu vừa rồi, cũng chỉ để giúp lão bước tới thôi, nhưng lời ấy cũng đúng y sự thật. Thật là ngộ nghĩnh, những kẻ gian trá thường nghĩ quấy, nhưng lời lẽ của họ vẫn là lời lẽ của người ngay.

– Khó thật, nhưng cô lại có ưu thế để chiếm hai mặt trăng ấy, miễn là phải theo một vài điều kiện nho nhỏ. Cô Liên nè, tôi thí dụ con trai một phú thương yêu cô, chưa chắc gì cha mẹ nó mà chịu đi hỏi cô cho nó, nếu không ai cho cha mẹ nó biết là cha mẹ cô rân rât, nhứt là không ai bảo đảm của hồi môn.

Tôi có thể giúp cô độ ba trăm ngàn để làm của hồi môn ấy, và trong vòng sáu tháng, điểm chỉ cho cô một thanh niên vào hạng tôi vừa nói.

Tôi quen biết rộng. Đất Sài Gòn này, thương gia nào, kỹ nghệ gia nào có con sắp cưới vợ gả chồng, tôi đều biết cả, và nói là họ nghe ngay.

– Nhưng khi không mà em thọ ơn nặng của ông như vậy, em ngại lắm.

– Không có gì mà ngại là vì không có ơn gì hết. Chắc cô đã thông minh để hiểu biết vì sao tôi lại giúp cô như vậy.

Ông Sáu không cần vòng vo mà đi ngay vào đề, vì Liên nhận quà, tức là ham của, mà kẻ ham của, chắc chắn không phần nộ trước đề nghị một số tiền kénch sù.

Kinh nghiệm đã dạy ông Sáu điểm tâm lý đó. Ông có dịp thử bài toán nhiều lần mà không lần nào sai cả, kể cả lần này.

Liên thở dài mà rằng :

– Chỉ vì tha thiết làm lại cuộc đời nên em mới không nổi giận khi hiểu thâm ý của ông. Nhưng em vẫn cứ yêu anh Hổ, không lòng nào mà phản bội anh được...

– Nhưng cô đang ở trong một ngõ bí, phải chụp lấy cơ hội để mà thoát chớ. Cô liệu Hổ sẽ yêu cô mãi mãi hay không ?

– Đó là ông nói theo lý trí. Theo tình cảm thì khác.

– Tôi hiểu cô. Nhưng rồi trên đời, rốt cuộc ai cũng phải dẹp tình cảm lại để sống theo lý trí. Như vậy, dẹp sớm chừng nào, hay chừng này.

Nếu cô thấy đề nghị của tôi có lợi cho tương lai của cô thì tôi sẽ mở một trương mục tại ngân hàng, tên cô, và sẽ đóng ngay số tiền vừa hứa.

– Thôi đi ông, em không muốn tên tuổi của em bị phổ biến ra.

– Chớ không thì làm thế nào ? Không lẽ bắt cô vác cả bao bạc về nhà..

Liên mỉm cười đáp :

– Sao lại không ?

Ông Sáu cười ha hả như Đồng Trác :

– Tôi cứ tưởng tượng cái cảnh ấy mà buồn cười. Tôi rủ cô đi biển hứng gió với tôi một ngày mà phải chở theo cả xe bạc, rồi cô lại trở về Sài Gòn với của nợ ấy. Coi bộ nặng nhọc quá.

– Không có vấn đề đi biển với bao bạc ấy. Ta sẽ đi tay không.

– Hay, như vậy đỡ cho được một đoạn nhưng cất tiền trong túi nhiều quá, rủi cháy nhà thì mệt.

– Nhưng ông đừng hiểu lầm. Em quyết làm lại cuộc đời nên mới thọ lãnh của ông. Mà đó là một cuộc trao đổi sòng phẳng chứ ông đừng mong lường tình của em được.

– Sao cô lại dùng đến lời không đẹp ấy với tôi ?

– Em chỉ nói giả tở thôi. Em cần sự bảo đảm của ông, nghĩa là khi nào em thấy sự giúp đỡ của ông cụ thể hoá rồi, thì chừng ấy mới có chuyện đi hứng mát.

– Cô không tin tôi, tôi cũng có thể không tin cô. Ngộ như tôi cũng đòi sự bảo đảm cụ thể thì cô bảo sao ?

– Thì thôi vậy.

Ông Sáu lo lắng suy nghĩ mãi một hồi mà không tìm được lẽ gì để thắng đối phương cả.

– Cô em nè ! Nếu một trong hai ta mà gian trá thì sẽ có một kẻ mất cái gì. Tôi thì tôi mất tiền, còn cô, cô mất gì ?

– Đó là lời đề nghị của ông, chứ em có bao giờ nghĩ đến điều ấy đâu. Em thấy như vậy là hợp lý, và không thích đổi ý.

– Cô cương quyết giữ lập trường chứ ?

– Dạ, em cương quyết.

Nếu như cô gái nào khác mà đòi hỏi như vậy, chắc ông Sáu đứng lên đi về ngay, vì đó là một lối lường gạt non quá. Nhưng ông tin nơi vẻ ngây thơ của Liên phần nào, nên ông do dự.

Sự ao ước của ông lâu ngày nên nó trưởng thành, khó lòng dẹp bỏ được, và thiếu nữ đang ngồi trước mặt ông quyến rũ vô cùng.

Là người làm ăn, ông dư biết hễ liêu thì có thể được to, cũng có thể mất cả, và chỉ kẻ nào có gan mới làm giàu được.

Sự mất tiền suông xem ra dễ như chơi chơi, nhưng biết làm sao. Vì thế mà rút cuộc ông nhượng bộ. Hôm nay là thứ tư, ngày mốt là thứ sáu định là ngày giao tiền, và bữa kia là bữa hai người hẹn nhau đi Long Hải.

o O o

Em Liên nè ! Anh thấy em cần phải đi học Ăng-Lê.

– Chi vậy anh ?

– Nếu ngày kia ta làm ăn không được nữa, mà anh cũng chẳng bao bọc em được nữa thì em phải tự mưu sinh cho được. Em học xong một khoá, anh sẽ gởi em vào làm nơi một xí nghiệp quen.

– Nhưng ...

– Phải, em vừa mới chia với anh được hai trăm ngàn của ông Sáu, nhưng số tiền ấy em xài vài tháng là mòn hết. Phải phòng xa mới được.

Liên không tin lời nào của Hổ cả, mặc dầu hấn nói nghe hữu lý lắm. Nàng đoán hấn sắp đặt một chiến dịch mới và đi học Ăng-Lê nằm trong kế hoạch của chiến dịch đó.

Liên ngồi làm thinh, nhìn ra đường vắng hoe và phía trước cũng là một bức tường như hôm ở Lê Lai và Phạm Ngũ Lão.

Ngay sau ngày lấy được tiền của ông Sáu, họ dọn về căn nhà ở con đường sau nhà thương Từ Dũ này. Nó có tính cách tương tự như nhà ở hai con đường kia, nghĩa là ở phía đối diện không có những con mắt tò mò xét nét họ.

Hổ biết rằng ông Sáu không dám kiện thưa gì cả vì sợ mang xấu, nhưng ức lòng quá, ông có thể trả thù ám muội thì nguy cho cả hai, nên hắn quyết định trốn liền sau khi Liên quyết tiền của ông.

Con đường đen tối và tiền đồ của nàng cũng đen tối như vậy. Thật ra Liên đã bớt nhèm khi nghĩ đến những hành động bất lương của nàng. Lòng nàng đã bị bao nhiêu mưa gió trui rèn cho rắn lại rồi. Nhưng dầu sao tất cả phong trần ấy cũng chưa xóa hết thiện căn nơi nàng, nên nàng băn khoăn khi đoán rằng Hổ đang trù liệu một cuộc cướp giật khác.

Hổ tiếp :

– Nhưng em phải học theo lối tắt, em học văn chương trong sách vở cổ điển thì mười năm chưa chắc đã thành công. Có một lớp Anh ngữ thực dụng bậc cao cấp dạy đêm cho công, tư chức, em nên ghi tên ngay vì họ dạy kỹ và nhận học viên có hạn, có hạn thật tình chứ không phải quảng cáo đâu nhé.

Vả lại anh ghen lắm, không muốn em đi học chung lộn với học sinh con trai. Chúng nó bảnh quá, làm cho anh sợ. Lớp học này chỉ có những người lớn tuổi, đứng đắn, anh an lòng được.

Liên như bỗng chợt hiểu đôi chút, qua lời giải thích dài dòng của Hổ. Công chức, tư chức, học đêm ! Đó là những danh từ gọi lên những ý và khi hội những ý ấy lại thì hình như là hình ảnh của một nạn nhân mới hiện ra.

Nàng bật cười khi nhớ lại tình từ đứng đắn mà Hồ gán cho danh từ người lớn. Phải, người lớn có đứng đắn hơn thanh niên học sinh thật, nhưng lại có cái bên trong không đẹp của thứ người lớn nơi Hồ.

Đột ngột nàng hỏi :

– Anh nhắm ai, thì anh phải nói trước cho em biết.

– Không mà ! Đi học thật mà !

– Em không tin chút nào !

– Không tin thì thôi.

– Thôi thì thôi, không đi học vậy.

– Nhưng tại sao em muốn biết trước nạn nhân ?

– Là vì có những người mà em không muốn hại.

– Như ai và như ai ?

– Em không biết, nhưng không phải hể anh biểu cho ai vào tròng là em nghe lời đâu.

– Cũng được. Nhưng anh mà có nói ra, chắc em cũng không biết hần là ai. Hần là thân ngân viên cho một xí nghiệp lớn.

– Có vợ có con chưa ?

– Có.

– Bộ anh muốn bỏ đôi vợ con người ta sao ?

– Nhưng hấn đáng trừng phạt. Hấn dê lắm.

– Ai, anh cũng bảo là đáng trừng phạt hết.

– Thì em sẽ thấy hấn, sẽ xét đoán hấn, và kiểm soát lời anh nói chớ.

– Em không muốn là như vậy nữa. Tội ác nhiều quá rồi.

– Nhưng anh lại muốn.

Hồ chỉ nói có bấy nhiêu thôi, và vẻ mặt anh ta lạnh lùng ác hiểm một cách kỳ lạ. Liên rùng mình nhớ lại những thoi đắm hôm mấy tháng trước.

Không bao giờ nàng thấy ghét Hồ hơn bây giờ. Hồ, con người đã làm hỏng cả đời nàng, con ác quỷ ấy lại đang lôi kéo nàng để đầu độc cả hạnh phúc của bao gia đình khác.

Sao nàng lại không hạ sát hấn ngay từ bây giờ khi nàng đã có tiền. Ừ, nàng phải nghĩ đến điều này một cách nghiêm trang mới được.

Sáng hôm đó Liên đi đóng tiền, ghi tên vào học lớp Anh ngữ thực dụng ở đường Hồng Thập Tự, và tối lại là nàng học buổi học đầu.

Quả y như lời Hồ nói. Đây là lớp học của người lớn, những người đang có công ăn việc làm, hoặc vừa mất việc muốn thêm vốn hiểu biết để tìm việc khác.

Người học viên trẻ nhút cũng trên ba mươi, và rất ít đàn bà học lớp này. Tất cả đều nghiêm trang, đứng đắn chớ không lao chao như ở các lớp cho tuổi trẻ và lúc ra về họ êm ru.

Trong một lớp riêng cho thiếu nữ, Liên đã là hoa khôi rồi, hướng hồ chi đây là chỉ có đờn bà đứng tuổi và đờn ông không mà thôi thì nàng khác nào đoá hoa nở về đêm.

Những ông “học trò cha” nghiêm nghị là thế mà thỉnh thoảng cũng liếc sang nhìn trộm nàng một cái và có lẽ họ ôm hận sao họ không ở tuổi hai mươi nữa.

Tuổi trên ba mươi của năm bảy người trong đó cũng là tuổi đang xuân, nên chỉ qua vài buổi học là có người làm quen với Liên, y hệt như là nàng học ở các lớp học thường.

Hình như tám người đang xuân của lớp đều thích làm quen với nàng, nhưng chỉ có ba thầy là bước tới. Mấy người khác vì nhút nhát hay vì cho rằng như thế xem không được, nên chỉ nhìn nàng từ xa rồi thôi.

Thật là một câu thai đồ vô cùng bí hiểm. Liên tìm hoài mà không thể nào biết được ai là nạn nhân mà Hồ nhắm.

Có những thầy lù khù mà trái lại cũng có những thầy rất bảnh, không hiểu thầy nào có tiền, thầy nào háo sắc. Y như là đi xem một phim trinh thám. Án mạng đã xảy ra, bao nhiêu người hoạt động trong đó, người nào cũng có thể là thủ phạm cả, nhưng làm sao biết được ai là kẻ tay đã bắn máu ?

“Tại sao Hồ lại để mình hoàn toàn mù mịt như thế này ? Hắc có căn dặn hễ anh chàng nào ló mũi là cho hắc hay tin ngay để hắc đưa chỉ thị cho. Có lẽ hắc không nhầm hắc ai, mặc dầu hắc biết trong đó có vài con thịt ngon.”

Đêm thứ sáu, Liên đang đi bộ về nhà, y theo lời Hồ dặn, là nên đi bộ thì nghe tiếng động cơ xì-cút-tơ phía sau lưng nàng.

Trong giây phút một kỷ niệm bỗng sống dậy. Lần đầu tiên Hồ theo nàng cũng y như thế này và kỳ lạ thay cũng ở trên con đường này.

Người cỡi xì-cút-tơ cũng ngừng lại trước nàng và xuống xe đứng lại toan hỏi chuyện.

Hắc đã có bụng mỡ, nhưng ngày trước chắc là đẹp trai như Hồ, Liên xem lại thì đó là một học viên trong đám “còn xuân mà không dám”. Nhưng giờ thì hắc tỏ ra rất là “dám” vì hắc không thủ phận làm quen công khai ở đẳng lớp học như mấy người khác mà lại đuổi nàng trên khoảng đường vắng này :

— A, cô Ba, té ra cô ở hướng này ? Nếu còn xa, mời cô lên xe tôi mà đi cho đỡ mỏi chơn.

Liên chào hấn rất lễ phép và nói :

– Cám ơn thầy, nhưng thôi để em đi bộ.

– Tôi thật tình mà.

– Cám ơn thầy lắm, nhưng em xin vô phép không dám nhận lời thầy mời.

Liên cứ tự nhiên rảo bước đi, bỏ hấn tiu nghỉu đứng đó một mình. Giây lâu sau, nàng nghe máy nổ rồi đi xa lần. Hấn về do hướng khác.

Đêm ấy, khi Hồ hay tin, hấn biểu Liên tả hình dáng người ấy cho hấn nghe :

– Tướng bằng anh, nhưng mập mập, có bụng to, nước da đen có nút ruồi ở đầu chân mày bên mặt.

– Đích thị là nó rồi.

– Nó là ai đó ?

– Bầy Nên, thu ngân viên của hãng địa ốc An Cư.

– Giàu lắm hả ?

– Không. Lương khá cao, nhưng làm sao mà giàu được.

– Như vậy thì...

– Không phải luôn luôn có nhà giàu cho ta làm thịt đâu. Tìm được bọn khá khá là đủ rồi.

– Nhưng tư chức không gọi là khá được.

– Ấy, những ngày đầu tháng, có khi hấn thâu được cả trăm ngàn.

– Bộ anh tính ăn cướp cạn, đón đường hấn mà giết hả ?

– Sẽ tái diễn tấn tuồng Trang Vinh.

– Như vậy thì ác lắm. Trang Vinh là chủ nợ, mất tiền không ai la rầy gì cả. Hấn làm công, tiền đâu hấn đền cho chủ ? Anh định đưa hấn vào tù à ?

– Không, hấn có cửa chìm. Lúc trước hấn làm quản lý cho một hãng kia, ăn gian, cất được mấy chục căn phố cho mượn. Hấn sẽ bán phố để bồi thường số tiền mất.

– Cũng tội lắm.

– Anh đã bảo tiền cất phố là tiền gian lận kia mà. Vậy em phải làm như vậy...như vậy...mấy đêm sau.

– Liệu hấn sẽ theo em nữa hay không ?

– Hấn ta là một thằng si, làm sao lại chịu thua khi bị em lạnh nhạt có một lần thôi.

Hồ mặc dầu không quen với Nên, nhưng đã biết Nên rất rõ. Ấy, vì nghề nghiệp, hấn đã tìm hiểu rất nhiều người trong giới làm ăn, vai chánh hay vai chạy hiệu gì, hấn cũng lập tiểu sử tỉ mỉ của họ cả.

Nhờ thế mà Hồ liệu việc trúng như Từ Mậu Công. Đêm sau đó khi Liên vừa rẽ vào đầu đường nàg ở thì Nên đã tới sau lưng nàg.

Hấn đi bộ chứ không có xe như đêm rồi và bạo lời hơn :

– Cô Ba không chịu đi xe thì tôi đây cũng quyết hành xác tôi để đi bộ.

Liên cũng lễ phép chào hấn rồi thản nhiên đi qua. Nhưng thấy hấn quyết đeo nàg bén gót chứ không bỏ cuộc nữa, nàg sợ hãi nói :

– Em van thầy, em đã có chồng. Nếu chồng em bắt gặp đi với thầy như vậy thì tội nghiệp em lắm !

Nên sững sờ nhìn Liên rất lâu rồi than :

– Trời ơi, tôi đâu có dè ... tôi cứ ngỡ cô là học trò.

Đáng lý thì sau câu chuyện như vậy, Liên đã yên thân mà đi được rồi, vì Nên vừa vỡ mộng. Nhưng nàg lại mỉm cười mà rằng :

– Thì em là học trò chứ thầy bảo là gì ?

Nụ cười của Liên làm cho Nền ngậy người ra. Hấn ấp ứng :

– Nghĩa là tôi tưởng cô là ...là....nữ sinh.

– Thì học trò với nữ sinh cùng một thứ chớ gì.

– Nghĩa là...nghĩa là... tôi ngỡ cô là...chưa chồng.

Liên cười dòn lên :

– Thầy nói chuyện nghe ngộ nghĩnh và buồn cười quá !

– Dạ xin cô thứ lỗi cho tôi.

– Không, em dám đâu lỗi phải với thầy.

Liên lại đi, hấn lại theo :

– Cô Ba nè ! Cô đã có chồng, cô có quyền cự tuyệt tôi, xỉ vả kẻ đi theo cô trong đêm tối. Nhưng cô chỉ nhỏ nhẹ yêu cầu tôi đừng theo cô thôi. Sao mà cô rộng lượng với tôi như vậy cô Ba?

– Vì em không nỡ.

– Sao lại không nỡ cô Ba ? Phải chăng...

– Em van thầy, đừng nói ra hết câu ấy !

– Dạ, tôi vưng lời cô. Nói ra hay không nói ra không quan trọng, miễn là cô hiểu nỗi lòng âm thầm của tôi là đủ rồi.

– Thôi, thầy nên đi đi, vì em về gần tới nhà.

Nên dừng chơn lại, tần ngần nhìn dáng điệu uyển chuyển của Liên. Nàng xa dần trong bóng tối, nhưng hình ảnh nàng đêm nay lại gần gũi thầy thâm ngân viên hơn bao giờ cả.

Cố nhiên là Nên tế nhận được điều này : Liên chỉ sợ bị chồng bắt gặp thôi, chớ chưa hề xua đuổi thầy ta vì lẽ khác.

Tại sao lại có cảm tình mau lẹ và dễ dàng ấy ? Nên có tự hỏi đôi lời ngẩn ngui, không tự giải được, nhưng không để thắc mắc đóng đô trong trí thầy. Sung sướng quá vì thắng lợi đầu tiên ấy, thầy rất sợ sự phũ phàng lời ra : thầy không trẻ, không đẹp, không giàu để một nhan sắc như thế cảm thầy.

Và cố nhiên là tối hôm sau nữa, thầy lại theo Liên. Lần này thầy ta lại theo kịp cô gái đã có chồng bất ngờ ấy, từ đằng rập Ô-Lem-Bích để xa nhà cho cô dạn tiếp chuyện.

Hôm nay là ngày đầu tháng, thầy Nên thâm từ sớm đến chiều có trên tám mươi ngàn đồng. Săn ngon trớn thâm, thầy thâm luôn đến phút chót, chớ Không về đóng tiền nội hôm đó. Kế đó rồi gặp anh em rủ đi nhậu nhẹt cho tới giờ học đêm.

Đêm nay cả lớp đều ngạc nhiên khi thấy thầy Nên mang sách vở nhiều quá, đến đầy ứ cặp da của thầy. Chỉ có Liên là biết những gì nằm trong cặp da ấy thôi.

– Cô Ba ! Bữa nay chắc cô không vội đuổi tôi ngay, vì ở đây rất xa nhà.

– Em nào dám đuổi thầy.

– Cô đã có chồng, nhưng còn làm dâu hay được ra riêng rồi cô Ba ?

– Dạ, cha mẹ chồng em đã qua đời hết rồi !

– Vậy à ?

Nên không biết nói gì nữa nên làm thinh một lúc lại nói :

– Đường còn xa, cô đừng đuổi tôi ghen cô Ba.

– Hôm nay thì khỏi đuổi vì chồng em đã đi Huế hồi sáng này.

– A..

Nên mừng quýnh, không rõ mừng chuyện gì vì thật ra thầy đã chinh phục được Liên đâu. Vì thế thầy “A” một tiếng dài rồi lại cụt húng nữa.

Họ đi song song nhau, và Nên thấy sao mà mau tới nơi quá. Thầy hỏi vợ vẫn :

– Thưa cô Ba, cô có đi làm việc hay không ?

– Thưa ông, chỉ một mình chồng em đi làm thôi.

– Thầy làm gì cô ?

– Dạ, làm sở hoả xa.

– Hèn chi mà đi Huế. Tôi đi với cô cho tới nhà, có hại cho cô lắm không cô Ba ?

– Thưa không, em không quen lớn với ai ở lối xóm hết.

Và khi Liên dừng bước trước một căn phố thì Nên nghe cả một trời hận chia tay sắp diễn ra.

Liên thấy được sự tuyệt vọng trên mặt người bạn đồng lớp, do dự giây lát rồi mời :

– Hay là thầy vào nhà chơi.

Tán kịch Trang Vinh tái diễn lại đêm nay, diễn nghiêm trang hơn nhiều vì Nên không phải lù khù như Trang Vinh.

Liên đã phải khai rõ rằng nàng là gái có chồng, chớ không thể để một anh chồng bá vợ bỗng nhiên lù lù hiện ra một cách nhơn tạo được vì Nên sẽ sanh nghi bị gài bẫy và sẽ phản ứng mạnh.

Hắn phải sợ hãi thật sự vì đã phạm tội thật sự. Phải, cái điểm phạm tội thật sự này rất cần, nên lần này sự hợp tác của Liên có tánh cách tích cực. Nàng đã phải để cho Nên chinh phục hầu Hồ bất quả tang sự vừa thành công của Nên.

Và họ không dọn nhà đi đâu nữa cả, vì họ diễm kịch khéo quá, Nên không cảm thấy bị nạn oan ức, sẽ không nghĩ đến việc trả thù.

o O o

Hai chữ “Bình Dương” in to nhảy múa trước mắt Liên vì tin tức về tình nhà của ai cũng thường lưu ý họ trước nhứt.

DƯ LUẬN BÌNH DƯƠNG XÔN XAO
TRƯỚC VỤ TỰ TỬ CỦA CỰU CAI TỔNG
HUỲNH VĂN HẠ

Mắt Liên hoa lên, tay nàng run rẩy và mồ hôi trán của nàng nhỏ giọt xuống. Qua hơn ba phút đồng hồ nàng mới cố trấn tĩnh lại để đọc cái tin sét đánh của tờ báo sáng ấy :

BÌNH DƯƠNG - Trưa hôm qua Ông Huỳnh văn Hạ, cựu Cai Tổng hàm Tri Huyện tại Bình Dương, một nhơn vật có tiếng trong tỉnh, đã lén bà Hạ, tự tử bằng cách treo cổ trong buồng riêng của ông đặt tại nhà bếp.

Khi bà Hạ vào buồng, thấy chồng đang lũng lẳng, tri hô lên, hàng xóm chạy tới thì ông Hạ đã lạnh từ bao giờ, không phương cứu cấp nữa.

Nên biết rằng nhà của ông Huỳnh văn Hạ bị niêm phong trót tháng nay để bán phát mãi, thành thử ông bà phải dọn xuống nhà bếp mà ở.

Chắc thua buồn vì bị sạt nghiệp nên ông Cai Hạ mới quỵên sinh như vậy, có tin gì thêm bổn báo sẽ loan sau.”

Liên rụng rời và ôm mặt khóc oà. Mặc dầu ông Huyện rất nghiêm khắc, ông cũng hết sức thương con, và Liên thương cha không kém thương mẹ. Nhưng nàng khóc nhiều, phần lớn cũng vì ân hận một điều : nàng đã hy sinh cả thân nàng để cứu vãn danh dự của cha. Giờ ông cụ đã khuất bóng thì sự hy sinh thật là vô ích. Mẹ nàng cũng rất trọng danh dự, nhưng bà lại thương con hơn là quý cái danh dự ấy.

Nếu nàng lỡ đại sau tang cha, thì cái hại mà nàng phải gánh lấy đã được hạn chế, chớ có đâu lại đến tan nát cả đời nàng như thế này.

Tuy nhiên Liên cũng dẹp sầu được để lo việc thực tế.

Chắc sáng nay, hay chiều hôm qua, mẹ nàng đã cho người đi gọi nàng. Bà cụ đã khô mà không tìm được tung tích con. Nàng phải tức tốc về ngay mới được và chắc chắn là trong lúc tang ma bối rối, bà cụ sẽ không tra gạn lời thôi.

Sau tang ma, chắc mẹ nàng nghèo lắm để đủ thì giờ băn khoăn về nếp sống của con, và lại chừng ấy sẽ hay.

Nàng để lại cho Hồ mấy dòng vắn tắt rồi xách va-li kêu xích-lô xuống bến xe đò.

Sáng hôm đó, Hồ cũng đọc báo, cũng hay tin dữ trong gia đình Liên nên chỉ hẩn đến nhà Liên để kiểm soát lại xem có phải là Liên đã đi rồi hay không. Mấy dòng vắn tắt ấy làm cho hẩn đỡ lo vô cùng.

Như Liên, hấn nghĩ ngay đến sự vô lý sự hy sinh của Liên, một khi cái người sợ tiếng xấu đã chết. Như vậy Liên có thể ở luôn trên Bình Dương sau tang ma, vì khi cha nàng đã sạt nghiệp đến tận tử thì nàng có bị bêu xấu vì toan ăn cấp tiền cũng chẳng ai cười chê gì nữa. Người ta chê con gái của một ông nhà giàu kia, chớ còn con gái của một ông bị phá sản thì cũng như là một ông nghèo xơ xác, chẳng ai chú ý đến làm gì.

Hấn lo lắng mất con quốc mồi dày công rèn luyện ấy lắm. Nhưng bức thơ ngắn đó thật là an ủi. Nếu Liên muốn thoát, chắc nàng chẳng bận tâm để tin lại làm gì. Thì ra Liên đã ghiền cái nghề này rồi à ? Thật là không ngờ.

Hấn không biết rằng Liên để thơ lại cho hấn vì không kịp suy nghĩ thái độ. Nàng thấy ra đi thành lính thì phải để vài lời cho người nhà an lòng vậy thôi. Cái chết của thân phụ nàng xảy ra đột ngột quá, nàng không kịp định phải có thái độ nào đối với Hổ.

Mở cửa mả cho cha xong, Liên mới rảnh trí để sắp đặt cuộc đời sắp tới của nàng. Giống như Hổ, nàng thấy bây giờ thì đã thoát tay ác nghiệt ấy được rồi. Nhưng tình thế đã khác hẳn trước đây : tất cả bất động sản của ông Cai sẽ bị phát mãi; tiền mặt, bà Cai không có một đồng dính lưng (tiền ma chạy do nàng bao hết trước sự ngạc nhiên của mẹ nàng)

Như vậy Liên thấy cần phải thoát bằng lối khác : trở xuống Sài Gòn kêu gọi lòng thương của Hổ để hấn tìm cho sở làm hầu nuôi mẹ.

Chắc Hồ sẽ giúp nàng vì nếu không, hấn cũng mất nàng, lại chẳng được ơn gì cả.

Liên ở nhà đến khi cúng xong lễ hăm một ngày mới xin mẹ ra đi nói rằng đi học tiếp.

Từ sau ngày mở cửa mả, bà Cai đã nhiều lần hỏi vặn con :

– Liên nè, má làm sao mà an lòng được khi thấy con có nhiều tiền dữ vậy. Con làm đám ma cho ba con không kém gì nhà giàu hết. Cả chợ ai cũng nói ba con với má làm bộ suy sụp để quyết tiền chủ nợ. Chủ nợ họ định đuổi má ra khỏi nhà bếp này nay mai.

– Thì con đã thưa với má rằng con buôn bán chợ đen mà.

– Con làm gì có hàng để buôn bán chợ đen ?

– Con làm trung gian hàng lậu thuế.

– Như vậy thì nguy hiểm lắm. Trời ơi ! ba mày vừa qua đời, nếu mày lại bị bắt thì tao sống với ai ?

– Má đừng lo, con không làm nữa đâu. Có lẽ rồi con sẽ rước má với em xuống ở với con rồi chừng đó mặc sức cho má kiểm soát con. Má thấy là con chỉ đi làm việc, làm cho một hãng buôn thôi.

– Má làm sao mà đi được khi còn phải làm giáp năm, mãi khó cho ba con. Vả lại má thương mền xứ sở quá, đi thì bỏ mồ mả ông bà chắc má không nỡ.

– Con nghĩ, làm giáp năm mãi khó ở xa cũng chẳng sao. Vả lại không có cách nào khác, vì nay mai, má với em sẽ lấy gì mà sống ?

Bà Cai cũng bí lối nên không hỏi thêm gì. Viễn ảnh phải bỏ xứ mà đi khiến bà khóc mùi mẫn.

Không bao giờ hơn bây giờ, Liên nghe cần tiền liền khi trở xuống Sài Gòn.

Giờ thì gánh nặng gia đình nàng phải chịu một mình trên vai. Bà Cai là người nội trợ đảm đang, nhưng không biết tháo vát làm ăn thì Liên nghiêm nhiên là cột trụ của gia đình vậy.

Giờ thì nàng khỏi phải sợ Hồ nữa. Tự nhiên hẳn phải thấy rằng nàng hết băn khoăn lắm vì danh dự gia đình, một khi người cha rất trọng danh tiếng đã qua đời rồi.

Tuy nhiên nàng chưa biết thoát ra bằng cách nào. Lần đầu tiên trong đời người đứng ra mượn một căn nhà rồi tự làm chủ lấy, rồi bươn chải mà sống cũng bằng như phiêu lưu vào một chốn xa lạ. Cứ nghe ngài ngại bước.

Nhà này nàng đứng tên thật đó, nhưng không thể tiếp tục sống trong mức sống tốn kém như thế này nếu không thích hợp tác với Hồ nữa.

Liên trở về căn nhà ở đường Lương Hữu Huê sau nhà thương Từ Dũ để nghiên ngẫm một chương trình thoát ly, và tự nhiên nàng tỏ ý định với Hồ mà nàng hết sợ và ngờ rằng sẵn sàng giúp nàng để được ơn.

Hồ vẫn lịch sự như bao giờ :

– Trong hoàn cảnh đau đớn ấy mà anh không thể về để chia buồn cùng gia quyến và gánh vác công việc dùm em, thật anh có tội lắm. Nhưng xin em thông cảm, tình thế của ta không phân minh, anh ra mặt chỉ hại cho em thôi.

– Anh nghĩ và làm đúng. Nhưng không sao, mọi việc đã tròn tru, mặc dầu nhà không có đờn ông.

– Thôi thì em cũng nên tạm quên tang khó để mà nghĩ đến mưu sinh. Giờ thì em phải tự lập, chớ không còn mong nhờ cha mẹ được nữa.

– Đúng như vậy và em cũng đang tìm cách sống đây. Dầu sao, em cũng đã giúp anh một thời gian, giờ anh có thể giúp lại em được hay không ?

– Thì anh sẽ cứ giúp em như cũ, sao em lại hỏi như vậy ?

– Là vì em không muốn sống như thế nữa. Em muốn rước má em và em của em xuống đây rồi đi làm để nuôi mẹ, nuôi em.

– Như vậy thì anh phải xa em ?

– Cố nhiên.

– Nhưng anh còn yêu em lắm !

Hồ cũng thừa biết rằng Liên không còn lý do để sợ hấn nữa, nên hấn nín đi về án cũ của Liên. Hấn chỉ đánh vào mặt tình cảm. Tuy biết Liên không thể nào làm vì tình yêu giả của hấn, hấn vẫn lập luận theo chiều hướng đó vì không thể vô cớ mà cầm cẳng cầm chân Liên được.

Liên cười gằn :

– Anh yêu em ! Cám ơn anh đó. Nhưng giữa hai tên cướp cũng phải có sự thành thật. Họ phải hợp tác một cách lương thiện để làm chuyện bất lương. Bọn lưu manh thường khi bị bắt hoặc rã bọn chỉ vì giả dối với nhau, anh há lại không biết điều đó hay sao ?

– Anh yêu em thật tình. Em không tin mặc em. Nhưng anh quyết bám vào tình yêu ấy. Nếu em tìm cách thoát khỏi anh, thì sẽ rất hại cho em.

Hồ dùng cái giọng lạnh lùng một cách hiểm ác của mọi lần khiến Liên hiểu ngay những gì sẽ chờ đợi nàng nếu nàng thực hiện ý định của nàng.

Nhưng giờ, nàng không khóc, cũng chẳng nổi giận như trước. Kinh nghiệm sống đã trui rèn tâm chí nàng, nên nàng quyết nhẫn nại để tìm mưu.

Nàng cắn môi, ngồi trầm ngâm không nói. Hồ đứng lên mà rằng :

– Trong mình em có đại tang, anh biết vậy. Nhưng không lẽ ta ngồi đây đến mãi khó. Hôm nay, anh đã tìm ra một mối. Em nên nghỉ cho khoẻ vài hôm rồi anh đưa kế hoạch cho.

Hồ đi ra không chào hỏi, cũng chẳng day lại lần nào. Đó là một thái độ ngầm nói lên lời hăm dọa của anh ta và Liên không cần thông minh lắm cũng hiểu được.

Hai ngày liền, hần không trở lại. Trong thời gian ấy Liên tính số vốn liếng của nàng. Nàng còn được hai chục ngàn. Căn nhà này do nàng đứng tên, nhưng vào không tiền nước, nên có đi thì phải xách va-li mà đi không, chớ không mong sang lại cho ai.

Ở đất Sài Gòn này, mà với hai chục ngàn trong tay, làm được cái gì ?

Nàng còn lẩn quẩn trong lối bí thì Hồ đến. Hần tươi cười như hai người bao giờ cũng đồng ý với nhau, đoạn hần đưa ngay tên con thịt ra. Đó là vị giáo sư đã cảm Liên.

Số là con thịt cũng hiếm lắm, hần tìm mãi thịt ngon không được mới nghĩ đến kẻ gần gũi của Liên. Hần điều tra và biết ông giáo sư ấy chưa vợ, rất cần kiệm nên có dư, và nhứt là ông ấy đã bối rối trước mặt Liên.

Khi Liên nghe đến tên vị giáo sư của nàng thì nàng rụng rời. Nàng chưa bao giờ thầm yêu ông thầy của nàng, mặc dầu ông ấy đẹp trai hơn Văn và mặc dầu nàng biết rõ tình cảm của ông đối với nàng.

Đó là một người nàng mến phục và kính thì không lòng nào nàng đành đưa ông ấy vào bẫy cả.

– Dầu sao em cũng chưa cạn hết chất người. Ông ấy là thầy của em, một ông thầy đứng đắn, làm tròn bổn phận một vị giáo sư, một công dân tốt thì anh tính...

– Em không được quyền chọn. Nhận hay không em cứ nói ngay để anh còn có thái độ.

Hồ vừa nói vừa bước ra đóng cửa. Liên thấy ngay rằng nàng sẽ bị hành hung vì hấn quyết ngược đãi nàng cho nàng phải sợ.

Thấy Liên làm thỉnh hấn tiếp :

– Em đã kinh nghiệm rồi, anh khỏi cần chỉ dẫn thêm gì cả. Em cứ đưa hấn đến đây cho anh. Anh cho em một an ủi này nếu em yêu cầu : là em muốn được hấn yêu thật sự cũng không sao. Anh sẽ để cho hai người tự do vài hôm rồi anh mới ra tay.

Thật là tàn nhẫn ! Nếu sự việc xảy ra như vậy, thì Liên là một cô gái buồn hương rồi và Hồ là một tay ma cạo, không hơn không kém

Liên không tự trách mình đã hèn yếu không từ chối ngay đề nghị của Hồ ! Nếu nàng không hèn yếu thì nàng cố lì được ngay từ lúc đầu và đã chẳng sa chơn như thế này.

Và con người hèn yếu ấy nhận lãnh sứ mạng bằng cách làm thình, nhận lãnh vì cả sợ, nhưng không muốn thi hành chút nào và định bụng tìm cơ gỡ rồi.

Nàng đành cù cưa, lòng mong hão một phép lạ thình linh xảy ra, hoặc Hồ mất tích, hoặc vị giáo sư trẻ tuổi ấy thôi dạy ở trường của nàng. Nhưng không việc gì xảy ra cả, và nàng cứ phải bước lần tới cho đến một khi kia....

o O o

Trua hôm ấy ngày thứ ba trong tuần, Ngọc vận chân tằm, cởi trần ra, toan nằm xuống gạch thì bỗng qua bức màn cửa sổ, chàng thấy một thiếu nữ xách giỏ nylon từ nhà đối diện bước ra.

Ngọc rụng rời. Sao mà thiếu nữ giống hệt Liên, cô nữ sinh học trò của chàng mà chàng đã yêu thầm trong một năm rồi..

Vì ăn mặc kỳ dị như thế, nên Ngọc không dám mở cửa chạy ra xem kỹ coi có phải là Liên hay không. Chàng ném chiếc gối cầm nơi tay lên gạch rồi nằm xuống, bụng an ủi rằng nếu quả đó là Liên thì thế nào chàng cũng tìm được Liên. Ở nhà ấy đi ra, tức là Liên có quen lớn với nhà ấy.

Tuy nhiên, chàng vẫn không yên, cứ nghe bứt rứt xốn xang trong bụng mãi, vì không biết được ngay thiếu nữ là ai.

Cách đây bốn tháng, một hôm tự nhiên Liên khuyến khích chàng, không phải bằng lời nói mà bằng những cử chỉ kín đáo nhưng hùng biện.

Chàng yêu trộm cô nữ sinh ấy rất lâu, nhưng vì tánh nhút nhát, lại vì tình cảnh thầy trò, rất dễ mang tai tiếng nên chàng đành ôm mối tình câm ấy mà tuyệt vọng.

Được cô học trò ngầm khuyến khích, Ngọc bạo dạn bước tới chỗ làm quen thân, nhưng vẫn đứng đắn được trong sự giao thiệp.

Họ thân nhau, có những buổi cùng đi dạo mát với nhau và cố nhiên Ngọc đã tỏ tình. Liên do dự đến suốt một tuần lễ để rồi gởi cho thầy học một mảnh giấy con trong đó có ghi một câu ngắn :

“Em rất cảm động vì lời lẽ của anh, và xin hẹn anh tối hôm nay tại công trường Cộng Hoà. Em sẽ đưa anh về nhà để giới thiệu với má em.”

Đêm ấy Ngọc đợi mãi đến mười một giờ kuya mà không thấy bóng Liên đâu cả và sáng hôm sau đó thì cô học trò siêng năng không đến học nữa.

Bạn đồng lớp với Liên không ai biết nhà của Liên ở đâu. Nhà trường chờ nàng trong hai tháng rồi xoá tên nàng trong sổ.

Từ ấy những nay, Ngọc không hề nghe ai nói đến Liên và cứ đêm đêm, chàng ra nơi công trường Cộng Hoà, búi ngùi đứng đợi người yêu trễ hẹn và mất tích một cách khó hiểu.

Đợi như vậy được trên một trăm ngày là chàng nản chí nằm nhà.

Chàng dọn về xóm Nguyễn Tri Phương này hơn một tháng nay mà chưa quen với nhà đối diện. Nhà này đóng cửa mãi từ sáng đến chiều nên rất khó làm quen và chàng không biết trong nhà có những ai và những ai.

Có lẽ thỉnh thoảng người ta cũng mở cửa ra vào, nhưng chàng bận đi dạy học, nên không thấy được.

Hai dãy nhà đối mặt nhau mà chàng đang ở, xây bằng gạch lổc, để trần chớ không tô xi-măng. Nhà lợp bằng thiếc nên không khí nóng bức lạ thường. Nền đất được chàng gót gạch bông để trưa nằm lên đó cho đỡ nóng.

Ngọc nằm gác tay lên trán, lắng nghe tiếng trẻ con hàng xóm nghịch leo lên cây trứng cá ở đầu ngõ hẻm để tranh hái trái, ý nghĩ miên man về hình bóng xuất hiện khi nãy qua bức màn thưa.

Từ mấy tháng nay chàng nhớ không nguôi hình bóng đó và mặc dầu sự vắng mặt của Liên kéo dài lâu quá, hình ảnh của nàng càng ngày càng rõ ràng hơn lên trong trí chàng chớ không phai mờ vì thời gian.

Liên bị tai nạn thành linh sao ? Nhưng chàng đã đọc kỹ báo hằng ngày những hôm sau đó mà không hề thấy một thiếu nữ nào được đưa vào nhà thương vì tai nạn xe cộ.

Liên đổi ý thành linh chẳng ? Thật là khó tin, chính nàng đã khuyên khích chàng kia mà !

Người thanh niên này mới vỡ lòng yêu, nên yêu nhiều quá. Và sự mất tích thành linh của người bạn tình đầu tiên của chàng đã gây thương tích nặng quá trong lòng chàng.

Thiếu nữ mà chàng thấy mặt khi này, mặt hơi già dặn chớ không ngây thơ như cô nữ sinh mấy tháng trước, nhưng lại đẹp sâu sắc hơn nhiều chính nhờ sự già dặn ấy. Nhưng cho dầu dung nhan nàng có mặn mà hơn, chàng cũng tìm lại được nơi nàng, người con gái của mấy tháng trước.

Chỉ xa nhau có mấy tháng thôi, không thể nào mà chàng lại lầm lẫn nàng với một cô gái khác được.

Ngọc nằm như vậy được chừng một tiếng đồng hồ rồi thay y phục, nhưng không đi dạy học mà chỉ bắc ghế ngồi sau bức màn mà rình.

Chàng định rằng cô ấy thế nào cũng về nếu cô ta ở nhà trước mặt.

Nhưng một tiếng đồng hồ qua rồi hai tiếng, rồi ba tiếng chàng đợi cho đến tám giờ tối mà vẫn không thấy bóng ai về. Sự sốt ruột của chàng không bằng sự nóng lòng vào cái đêm đợi bạn tại công trường Cộng Hoà, nhưng cũng đã làm cho chàng trải qua từ sự xót xa đến cơn tức giận.

Đêm ấy chàng bỏ bữa ăn tối, mở ghế bố ra trước nhà nằm hóng mát với hy vọng mong manh gặp thiếu nữ về trễ.

Căn nhà trước mặt vẫn đóng cửa kín mít mặc dầu trời tháng giêng đã đuổi hầu hết những người trong xóm ra sân.

Cửa sổ thì mở và bên trong thấp đèn ống rất sáng, nhưng chàng không thấy được đồ đạc trong ấy vì bức màn che cửa may bằng vải dày.

Lạ quá, cái căn nhà tầm thường ấy mà chàng không buồn ngó đến từ khi dọn về đây, lại bỗng dưng hấp dẫn lạ kỳ.

Chàng bị căn nhà ấy quyến rũ như là một nơi chốn thân yêu và nằm đó mà đoán đủ thứ về việc trong nhà.

Có tiếng trẻ con, một đứa bé gái mà chàng đoán là lên mười, học bài vang lên. Chỉ bấy nhiêu đó thôi đủ cho chàng hình dung ra cả một cảnh gia đình : một bà mẹ ngồi nhai trầu trên đi-văng, ngóng đợi đứa con gái đầu lòng về trễ, hai ba đứa bé mà đứa lớn học hành còn mấy đứa khác thì chơi gì dưới nền gạch không biết !

– Trời nực quá thầy Ba há ?

Người láng giềng của chàng làm thợ máy, cũng đã mở ghế bó ra sân nằm gần chàng lúc nào không hay. Giờ hẳn gọi chuyện chàng mới giật mình day lại nhìn hẳn.

Hắn cởi trần và vận chăn tẩm như chàng khi trưa và hình như cũng đang rình chàng. Kẻ rình có bộ tịch kỳ lạ lắm, nên lại bị kẻ khác tò mò rình lại họ.

– Ủ, trời nực thiệt, anh Sáu à !

– Trời nực mà căn nhà ấy cứ đóng cửa kín mít.

Hắn đoán được trong tim đen của Ngọc và biết rằng Ngọc đang rình căn nhà bí mật kia. Hắn nói ra câu ấy và chắc chắn được hoan nghinh.

Quả thật thế, Ngọc đang không biết làm sao để hỏi thăm về nhà ấy một cách tự nhiên thì chụp được dịp tốt nên chàng mừng rổi rít :

– Ủ, làm sao nhà ấy cứ đóng cửa hoài, y như là bên trong chứa cò bạc...

Anh Sáu thợ máy cười lớn mà rằng :

– Tại người ta đồn bà giá, người ta sợ, lo thủ vậy thôi, chớ xóm của mình lương thiện lắm.

– Té ra anh quen với nhà đó ?

– Không quen, nhưng biết rõ gia đạo họ. Cái nhà ấy lạ kỳ, đồn bà trong nhà không xẹt qua xẹt lại các nhà khác như tất cả đồn bà ở đây.

Chủ nhà là một bà độ năm mươi. Bà ấy có hai con, đều là gái. Cô gái lớn độ hai mươi, đưa út chỉ lên mười thôi. Cái con bé đang học bài đó...

– Có phải cô con gái lớn diện mạo như vậy...như vậy hay không ?

– Đúng y như vậy. Hồi mới dọn về đây, cô con gái lớn lãnh đồ trong xóm về may. Nhưng họ ở đã hai tháng trời mà tìm không đủ công việc để sống, nên cô gái lại đi làm..

– À ! Có phải làm đêm hay không ? Tôi thấy cô ấy đi mà tới giờ này chưa về.

– Không, cô ấy làm cho một hãng bên Khánh Hội, một tuần lễ mới về một lần..

– Khánh Hội gần quá mà sao cả tuần mới về một lần ?

Anh Sáu thợ máy đường như mới chợt nhận ra sự kỳ lạ đó nên chưng hửng giây lát rồi nói :

– Ủ, sao lạ vậy tôi cũng không biết ! Khi nãy thầy nói cô đi sao không về. Cô đi làm đó. Hễ cứ sáng thứ hai đúng tám giờ là cô về tới đây. Rồi trưa thứ ba, lối 1 giờ lại ra đi cho tới sáng thứ hai tuần sau.

Ngọc buồn nhưng lại vui. Buồn vì phải đợi đến một tuần lễ sau mới gặp lại thiếu nữ, còn vui vì chắc chắn sẽ được gặp lại cô ta.

– Anh có biết cô ấy tên gì hay không ?

– Chỉ nghe má cô kêu cô là con Ba thôi. Nè, giỏi lắm đa nghen. Đi làm vậy chớ hễ về nhà là lau gạch, giặt gỵa, may vá luôn tay, không ló ra khỏi cửa, y như là má cô vậy.

Ngọc đã biết được đại khái những gì cần biết, trừ tên của thiếu nữ ra. Được thoả mãn, chàng nghe tiếp bằng hai tai lơ đãng những câu chuyện con cà con kê của anh Sáu vì trí bận theo đuổi người ra đi.

Chàng tin chắc rằng đó là Liên, và cứ theo lời anh láng giềng này, thì gia đình Liên dọn về đây đúng vào những ngày nàng mất tích.

Thế nghĩa là trước kia nhà nàng ở nơi khác, rồi gặp gia biến gì không rõ nên đổi chỗ ở, và hình như phải trốn nợ nần gì đó mà không dám trở lại những nơi quen biết cũ.

Một tuần lễ sao mà dài ghê như thế này ? Ngọc đã bỏ dạy mấy buổi sáng để đi Khánh Hội, rảo qua các cửa hăng, các cửa hiệu buôn vào giờ mở cửa hăng, nhưng không gặp ai giống xa hay giống gần thiếu nữ mà đời sống xem ra rất bí mật kia cả.

Thứ tư, thứ năm, thứ sáu... Cái đêm chúa nhật sau ấy, chàng thao thức mãi cho đến hai ba giờ sáng và cho đồng hồ reo hồi 5 giờ khuya, mặc dầu cứ theo lời anh Sáu thợ máy thì cô gái về đây đúng 8 giờ, không sai chạy lần nào.

Ngọc đi ăn điểm tâm ở hiệu thật sớm. Ăn xong đồng hồ mới chỉ 6 giờ sáng thôi. Chàng nghe như kiến bò trên hai chân chàng, cứ muốn nhảy, muốn chạy, không thôi nó bứt rứt khó chịu lắm.

Chàng nhớ là anh Sáu đã nói rằng cô gái luôn luôn về nhà bằng xích-lô đạp. Nghĩ rằng đón thiếu nữ trước nhà bất tiện, chàng quyết định chặn đường nàng ở xa, ngay từ ngoài ngã ba đường Trần Quốc Toản với con đường đưa vào khu nhà của chàng.

Thế rồi chàng đứng nơi ngã ba ấy, như một anh lính canh, mắt luôn luôn nhìn về hướng ngã ba Lý Thái Tổ – Trần Quốc Toản là hướng mà thiếu nữ sẽ từ đó về nhà.

Nửa giờ, mười lăm phút, mười phút. Ngọc đưa cánh tay xem đồng hồ rất thường khiến các bà đi chợ đoán biết ngay chàng đang nóng nảy.

Bảy giờ rưỡi, bảy giờ bốn mươi lăm...tám giờ.

– Lẽ cố nhiên !

Ngọc lẩm bẩm khi thấy giờ đã tới mà người thì không. Lẽ cố nhiên là tuần này nàng không về, ra ngoài lẽ một khi, việc bất thường có thể xảy ra cho bất kỳ ai. Nhưng luôn luôn kẻ nào mong đợi thì hay gặp phải sự bất thường của kẻ khác.

Nhưng Ngọc vẫn còn hy vọng. Nàng có thể về trễ hơn mọi thứ hai khác, và đó cũng là điều cố nhiên. Luôn luôn kẻ mong chờ hay gặp trường hợp về trễ của kẻ mà họ đợi.

Và thường thường những gì mình mong thì hay đến vào những lúc thờ ơ nhút của mình. Ngọc đang nhìn theo một chiếc xe quảng cáo thì xích-lô của Liên trờ tới. Xe Liên đi qua khỏi đó mà chàng không hay biết. May quá anh phu xích-lô phải tránh hai em bé tập xe đạp nên chạy chậm lại và chàng kịp nhận ra thiếu nữ thoáng thấy trong tuần trước.

Thiếu nữ cũng chợt thấy Ngọc cùng một lúc với Ngọc thấy nàng, và cả hai đều ngạc nhiên kêu lên :

– Liên !

– Ngọc !

Nhưng kêu bạn xong, Liên không còn mừng rỡ như bạn nữa, mà chỉ sợ hãi thôi. Nàng toan biểu xe chạy luôn, nhưng không kịp vì Ngọc đoán được ý nàng, và nhảy tới đứng cản trước đầu xe.

Liên buộc lòng phải bước xuống đất, trả tiền xe. Nàng trấn tĩnh lại, chào Ngọc rất lễ phép và hỏi :

– Anh cũng ở gần đây hay sao ?

– Em hỏi như là hỏi người ít quen. Sao em bình tĩnh đến như vậy ?

– Có nên trở về chuyện cũ hay không ? Em thấy rằng bốn tháng đủ xoá một...

– Em thấy như vậy, nhưng anh lại thấy khác. Sự ảm ức trong lòng anh, chỉ đợi ngày nay để bùng nổ lên thôi. Nếu em đổi ý, đổi lời trước khi đi biệt tích thì đó là chuyện khác. Đằng này...

– Hay là ta sẽ nói chuyện sau. Anh ở đâu, xin cho em biết.

– Nhà anh đối mặt nhà em. Anh đã thấy em đi ra trưa hôm thứ ba trước, và đã đợi em về suốt tuần lễ nay.

– Như vậy thì thật là tiện. Ta sẽ tới thăm nhau.

– Khi nào em rảnh ?

– Em làm lụng không hở tay. Nhưng khi nào anh thấy em mở cửa lớn ra tức là khi đó em tiếp anh được.

– Em đừng có lừa anh như lần trước.

– Lần trước em không có ý lừa anh. Nhưng...

– Em đã gặp tai biến gì ?

– À, phải, tai biến. Vì có gia biến nên em đành lổi hẹn với anh.

– Gia biến thế nào ?

– Rồi anh sẽ rõ.

Ngọc không làm sao biết được rằng đêm ấy nàng có bồn phận dắt chàng vào bấy. Nhưng đến phút chót, nàng không nỡ, mà cũng không dám về nhà nên trốn luôn về Bình Dương, rước mẹ xuống và tìm thuê nhà nơi này.

Hôm thứ hai ấy, Ngọc nghỉ dạy chỉ ngồi nơi cửa sổ mà rình nhà bên kia. Chàng ăn mặc đàng hoàng sẵn để khỏi phí thời giờ thay đổi y phục, cho mãi đến bốn giờ chiều, cửa bên ấy mới mở toác ra.

Ngọc mừng quỳnh lên, không kịp dòm vào nhà đó để cho biết đang có ai trong ấy. Chàng vội chạy ra khỏi cửa nhà chàng thì bỗng nghe Liên kêu rú lên :

– Kia anh Ngọc, anh ở đây hay sao ?

Ngõ hẻm chạy trước hai dãy phố đầu mặt, chỉ rộng có bốn thước, nên Liên nói lớn chàng nghe như nàng đứng trước mặt chàng.

Chàng ngẩng lên, chưa kịp ngạc nhiên về câu hỏi kỳ lạ của người bạn cũ. Liên đang ngồi trên đi-văng với mẹ, một người đàn bà trạc năm mươi, nàng ngóng ra ngõ hẻm để dòm người quen và hỏi câu đó.

Chàng mới để chơn tới ngưỡng cửa nhà nàng thì nàng đã mau miệng giới thiệu với mẹ :

– Thưa má, anh Ngọc đây là bạn đồng sở với con bên Khánh Hội.

Bà cụ chào khách, mời chàng vào trong và quay đi vô buồng. Liên lại nói :

– Trời ơi, vậy mà từ thuở giờ em có biết là anh ở đây đâu. Anh đi bằng xe gì ? Nếu tiện, cho em quá giang, em khỏi phải ở lại bên ấy.

Bấy giờ Ngọc hiểu được sự giả dối của Liên. Nàng nói lảo với mẹ như vậy để có thể tự nhiên tiếp chàng tại nhà, và tự nhiên sang chơi nhà chàng về sau.

Và để cho sự giả dối rất có lợi ấy khỏi bị lộ tẩy, chàng a tòng theo Liên và đáp :

– Tôi đi xe buýt nhọc lắm. Từ thuở giờ cũng không hỏi thăm nhà cửa, gia đạo cô thế nào, nên ở trước mặt nhà cô mà không hay.

– Thật là buồn cười. Giờ anh đi đâu đó, tối nay anh có nhà hay không, em sẽ qua thăm anh ?

Ngọc tức lắm. Từ sáng đến giờ, chàng đã bỏ ăn để đợi cánh cửa mở. Cửa mở, chàng mới vào nhà nàng, chưa ngồi ấm ghế, đã bị đuổi khéo đi.

Nhưng được cái là nàng hẹn tối qua chơi, tức là cả hai sẽ tự do mà trao gởi tâm sự chứ không phải kè né giữ gìn như ở đây nữa, nên chàng được an ủi phần nào. Và tự nhiên, chàng lại phải a tòng mà đáp :

– À, thừa dịp ngày nghỉ (ta nghĩ lạ quá, ngày thứ hai và sáng thứ ba) tôi đi xi-nê. Cô có đi hay không tôi xin mời ?

– Dạ, cảm ơn anh, em bận việc nhà lắm.

– Tối, tám giờ tôi có ở nhà, mời cô qua chơi.

– Dạ, thế nào em cũng qua thăm anh cho biết nhà anh dọn dẹp ra sao.

– Thôi, xin phép cô. Cô thưa lại với bà rằng tôi kính chào bà.

Bà Cai đã ra nhà sau từ lúc Ngọc mới vào nên khi chàng đi bà không có mặt.

Ngọc đi xi-nê thật, vì cũng chẳng biết chui đầu vào đâu cho hết buổi chiều dài này. Nằm nhà mà đợi đến tám giờ tối, chàng sẽ chết rục xương. Mà cũng không thể ở nhà được, vì người ta đã lỡ thấy chàng sửa soạn y phục và chàng đã trót nhận rằng sắp đi.

Chàng xem phim gì, chàng cũng chẳng rõ. Ngồi trong rạp có máy lạnh mà nghe nóng như ngồi ở đầu máy xe lửa.

Khi kim đồng hồ dạ quang chỉ 6 giờ thì chàng đi ra, tìm hiệu để ăn cơm.

Chàng về tới nhà, mặt trời còn chiếu sáng đằng hướng Phú Thọ, vì 7 giờ y như 6 giờ. Mặc dầu bên ngoài còn sáng trưng, chàng cũng vặn sáng tất cả đèn trong nhà, đèn phía trước, đèn trong buồng, đèn sau bếp. Chàng tin rằng như vậy, sự có mặt của chàng ở nhà mới rõ rệt và nếu Liên đến càng sớm càng hay.

Và quả Liên sang chơi sớm hơn giờ đã hẹn. Nàng cố ý qua thăm Ngọc lúc bảy giờ rưỡi là lúc mà trời bên ngoài vừa tối. Giờ ấy, những người ưa hóng mát ngoài ngõ hẻm chưa ra đó, mà những người tò mò cũng khó thấy nàng.

Cuộc gặp gỡ lần thứ nhì này, khác hẳn cuộc gặp gỡ khi trưa. Chủ nhà không mừng rỡ bề ngoài và không tiếp khách bằng những lời đon đả nói cười.

Ngọc rộn lên trong lòng, nhưng không thể vui cười được. Và Liên xén lén khi không còn được bảo vệ bằng sự giữ gìn bề ngoài của Ngọc nữa. Giờ thì nàng như là đã bị bắt buộc phải lột trần tình cảm và ý nghĩ ra trước mặt con người đã biết sự thật về ước hẹn của nàng khi trước.

Hai người ngồi đối diện làm thình lâu lắm, Ngọc mới hỏi được, giọng run run vì cảm động :

– Thế nào em ? Gia biến ra sao ?

Liên thở dài mà rằng :

– Giờ gặp lại nhau đây thì chỉ nên biết những giây phút bây giờ. Trở lại chuyện cũ ích gì, mà anh cứ muốn trở lại hoài.

– Nhưng anh làm sao nguôi được sự ám ảnh của một đêm dài đợi em ở công trường Cộng Hoà.

– Em xin lỗi đó...

– Được, anh sẵn lòng quên hết, miễn là em đối đãi với anh như vào các ngày trước đêm đó.

– Chớ sao. Nhưng anh nên nhớ cho rằng vào ngày ấy ta vẫn chưa có gì với nhau. Anh đã đeo đuổi theo em, và em có cảm tình với anh. Em định đưa anh về nhà để giới thiệu anh với má em. Chỉ có thể thôi, và điều ấy đã được thực hiện bữa trưa hôm nay.

Lời trình bày sự việc của Liên làm cho Ngọc đuối lý. Chàng cut hứng giây lâu, cố nén ghen vì cảm tức.

– Phải, bề ngoài thì như vậy đó. Nhưng em mặt mũi nào chối được với anh rằng chính em đã khuyến khích anh, khiến cho mối tình câm lặng của anh thành hình, và sau đó, em đặc biệt có cảm tình với anh nên mối tình của anh mới trưởng thành. Nó lớn lên, và anh không làm sao bóp chết nó được hết. Anh đã đau khổ nhiều lắm rồi, em nữ nào lại tàn nhẫn mà làm như quên thực trạng giao thiệp giữa hai ta lúc đó.

Liên châu mày ! Cái thực trạng giao thiệp giữa họ lúc đó là thực trạng chỉ có phân nửa thôi, chỉ thật phía bên Ngọc thôi, còn nàng thì hoàn toàn giả dối.

Quả nàng đã kính phục, đã mến ông thầy học nhiều, nhưng chỉ có thể thôi. Nhưng nếu nói sự thật trắng trợn ấy ra thì cũng bằng như đâm một lát dao vào tim của Ngọc vậy.

Và không hiểu sao, từ lúc nghe Ngọc nói ra niềm đau khổ của chàng, nhận được sự thành thật của chàng, nàng nghe như là mới tỉnh một chiều lúc trước là có thật ở cả hai bên. Lòng nàng thoáng nghe xót đau cho cuộc đổ vỡ của mối tình ấy. Nàng nghe như là quả nàng đã yêu đôi chút người thanh niên tội nghiệp này.

Liên châu mày và cứ làm thinh.

– Sao, em không chối à ?

– Em không chối, nhưng anh cũng nên nhìn nhận rằng em chưa hứa hẹn dứt khoát gì hết.

– Em Liên, nè ! Nếu em đang yêu ai, thì anh đành chịu vậy chứ biết sao. Bằng như mà lòng em còn rảnh rang, xin em nghĩ mà thương xót anh. Tự nhiên anh bị đẩy vào cuộc yêu đương rồi lại bị bỏ rơi khi anh không phạm lỗi nào cả. Nếu em thấy là em đã chọn lầm, và đến phút chót đã đổi ý, xin tự xét lại cho kỹ. Biết đâu em không lầm và chính sự đổi ý của em mới là lầm.

– Dạ, em xin hứa là em sẽ xét lại.

Một lần nữa, Liên đã giả dối. Nàng không lầm. Sở dĩ trước đây nàng không yêu ông thầy học vì đã trót trao cả tấm lòng cho Văn.

Ông thầy học này rất đủ điều kiện và ở vài khía cạnh nhỏ, ông ấy còn hơn Văn một bậc. Bây giờ không mong nối lại tình yêu với Văn, và nếu phải chọn người khác, nàng thấy không ai hơn Ngọc được, khỏi cần xét đi xét lại gì nữa hết.

Nhưng mà nàng không thể lấy Ngọc làm chồng, cho dầu là chỉ muốn lập một cuộc hôn nhân theo lý trí, không cần tình yêu.

Ngọc là một người có tâm hồn cao đẹp, mà nàng không còn gì cao quý để hiến dâng cho chồng.

Nàng hứa xét lại tình thế vậy thôi để đánh cù cưa, rồi sau ra sao sẽ hay. Nàng mong Ngọc sẽ ít đau khổ vì mòn lặn hy vọng hơn là bị từ chối đột ngột.

Ngọc hỏi :

– Em sẽ xét lại ? Nghĩa là hiện giờ lòng em còn rảnh rang ?

– Dạ, quả đúng như vậy.

– Và nghĩa là em không chê anh lắm, nghĩa là ta có thể yêu nhau ?

– Thưa, đúng như vậy.

– Cảm ơn em. Giờ thì em xem anh là bạn thân được chứ ?

– Dạ, làm sao em không nhận anh là bạn thân em được.

– Là bạn thân với nhau, chắc anh có quyền hỏi em vài điều mà không bị em coi là quá tò mò về đời tư của em. Em làm cho hãng nào bên Khánh Hội ?

– Em chỉ sợ anh theo đuôi mà phiền cho em. Vậy xin không nói tên hãng của em cho anh biết.

– Không làm sao mà anh khỏi ngạc nhiên về chỗ làm ăn của em. Từ Khánh Hội về đây có bao xa đâu, sao em phải ở lại. Mà có hãng buôn nào lại nuôi com nhân viên trong nhà.

– Có chớ anh, hãng của người Tàu nào cũng nuôi com nhân viên hết.

– Vậy ra em là cho người Trung Hoa ?

Liên cười :

– Anh đã dò dẫm để đoán biết, em đại gì mà nói rõ thêm chi tiết.

– Cho là như vậy đi, cũng vẫn không ổn. Ai lại có mẹ già em đại ở gần kề, lại không về ?

– Anh thử nghĩ, sang xe buýt hai lần, về tới nhà mệt lủi đi thì còn ăn uống, nghỉ ngơi gì được nữa. Em kém sức khỏe lắm.

– Thật là khó tin.

– Anh hỏi thì không sao. Chớ anh vắn và anh nghi ngờ thì không tốt rồi đó.

– Nhưng làm sao anh khỏi thắc mắc về đời tư không được phân minh của người mà anh yêu. Em nên thông cảm nỗi khổ của anh.

– Em đến đề thăm anh sau gần nửa năm xa cách. Anh nên vui vẻ mà tiếp em, chớ sao lại bắt đầu làm buồn không khí ở đây ?

– Anh xin lỗi em.

Ngọc gượng vui và hỏi :

– Hôm nay thì đã trễ rồi nhưng thứ hai tuần sau em xin phép má đi xi-nê với anh được hay không ?

– Em thú thật với anh là em ít thời giờ. Và lại trước đây, em lén má mà đi, giờ thì không thể lén được.

– Hay là anh qua bên ấy rước em.

– Em đã nói là muốn giầu chỗ làm kia mà.

Ngọc buồn dầu dầu, làm thinh rất lâu rồi lại hỏi :

– Sau khi sai hẹn với anh đêm ấy, em có khi nào tưởng tượng đến nỗi khổ của anh đã phải đợi em cả đêm ngoài đường hay không ?

– Em xin anh chớ nhắc lại chuyện cũ, buồn lắm.

Liên đáp và lơ đãng trông lên kệ sách của Ngọc gắn trên tường. Nàng nhìn những gáy sách, đọc tên từng quyển và bỗng chú ý đến một tiểu thuyết mới ra, quyển “Đôi Ngã” mà tác giả là một phái nữ. Nàng hỏi :

– “Đôi Ngã” có hay không anh ? Em nghe họ nói đến tiểu thuyết này nhiều lắm.

– Cũng khá hay.

– Anh đọc xong rồi chớ ? Cho em mượn được hay không ?

– Em cứ lấy mà đọc.

– Em mượn lâu nha anh, suốt cả tuần mới trả. Em đưa qua bên Khánh Hội, đọc cho đỡ buồn.

– Em muốn giữ bao lâu cũng được.

– Thôi, xin phép anh. Tuần sau ta lại gặp nhau.

– Lâu quá !

– Nhưng biết sao !

– Em nên nghĩ đến anh.

– Chắc chắn là em sẽ nghĩ đến anh nhiều, mặc dầu...

Thấy Liên ngập ngừng, chàng hỏi :

– Mặc dầu sao ?

– Mặc dầu em muốn được anh quên đi và được quên anh.

Ngọc tiến bạn ra đến ngõ hẻm, Liên nói lớn cho mọi người nằm hóng mát nơi đó đều nghe :

– À, anh nhớ mai đánh máy tiếp hồ sơ đó. Em còn phải làm cho xong sổ chỉ tồn hàng hoá, kéo lão chủ hãng cứ mè nheo mãi.

– Được, cô cứ để đó cho tôi.

Anh Sáu thợ máy ngạc nhiên quá sức, đợi cho Liên vào nhà đóng cửa xong, anh hỏi Ngọc :

– Sao hôm nọ thầy làm như thầy không quen biết với nhà ấy?

– Phải, tôi không quen biết với gia đình đó, nhưng lại làm chung một sở với cô ấy, mà không dè cổ ở đây.

– Hừ, thầy đã nói là thấy cổ từ trong nhà đi ra, lại hỏi thăm tên cổ kia mà ?

– Phải, nhưng tôi thoáng thấy, rồi cổ đi tuốt. Người giống người, chừng gặp tận mặt mới biết là cổ.

Ngọc rất khó chịu vì sự bắt bí vô tình của anh láng giềng. Người trong các xóm bình dân họ hay dòm ngó nhau, thật là khổ.

Và chàng bỗng thấy chính chàng cũng là kẻ đã làm bức mình người ta bằng cách dòm ngó vào đời tư của Liên. Biết vậy nhưng Ngọc không tự trách mình vì chàng đã yêu và tự thấy có quyền dò xét người mà chàng yêu.

Tuần lễ này không dài bằng tuần lễ trước, vì ít ra chàng cũng biết được phần nào tình cảm của Liên đối với chàng hiện giờ. Nhưng lại nhớ Liên hơn trước. Trong bốn tháng vắng mặt, chàng chỉ sầu, giờ tình yêu sống lại, chàng nhớ bạn như nhớ một người vợ mới cưới rồi phải đi xa.

Chàng nghe Liên như là một cô gái trong truyện Liêu Trai với những cuộc đi về bất thành linh và đời nàng hoàn toàn bí mật.

o O o

Tò mò là bản chất của con người và khám phá bí mật đem lại cho họ một thú vị vô song. Ủ, Ngọc quyết khám phá cuộc đời kỳ lạ mà thiếu nữ ấy đã quyết giấu. Và chàng nghĩ nhiều quá về bí mật của nàng, về phương pháp truy tầm, nên lạ thay, chàng nghe yêu nàng hơn bao giờ hết.

Thứ hai sau, Ngọc không đón Liên ngay từ ngoài đường nữa vì không còn lý do để làm như vậy. Chàng cũng không được Liên tiếp hay được tiếp Liên nội ngày hôm đó. Tuy nhiên chàng cứ ở nhà để rình người về.

Thấy mặt một chút xúu cũng đủ rồi, cho bù với nỗi nhớ niềm mong cả một tuần.

Chắc Liên có ghé chợ Sài Gòn hay sao mà mua đồ nhiều lắm, đến hai giỏ đầy. Và như thường lệ, nàng gõ cửa vào nhà rồi đóng cửa lại liền cho đến suốt ngày.

Người trong xóm chỉ nghe tiếng đưa bé gái reo lên mừng chị rồi thôi, mẹ con họ sống âm thầm hết sức.

Hôm ấy hai người không có hẹn với nhau, nhưng Ngọc cứ hy vọng là Liên đến chơi. Chàng đợi bạn cho đến bảy giờ rưỡi tối thì quả Liên đến thật.

Tay trái Liên cầm quyển tiểu thuyết “Đôi Ngã” mang đến trả, tay mặt một gói quà gì Ngọc chưa thấy rõ..

Lạ quá ! Ngọc nghĩ thầm ! Sao mà hai người gặp nhau cả trong những toan tính nhỏ nhỏ. Chính nàng cũng có quà tặng bạn hôm nay và chàng mau chon chạy bào buồng lấy quà của chàng ra, miệng nói liền :

– Anh cũng có quà tặng em. Đồ em biết gì đây ?

Liên thấy bên trong của giầu gói một vật vuông, có vẻ cứng như là một chiếc hộp bằng giấy bồi.

– Nước hoa ! – Nàng đoán bừa.

– Em đoán tài như thầy bói.

– Quà của em thì thấy ngay, nhưng anh lại không thềm ngó đến.

Đó là một mớ chuối khô gói bằng giấy kiếng.

– Sao lại không, nhưng anh bận khoe quà của anh đã chớ.

Liên mở gói giấy thì té ra đó là hộp nước hoa hiệu MUÔN THUỞ. Đây là thứ nước hoa không phải làm trong xứ, cũng chẳng phải nhập cảng hẳn, mà là nước hoa ngoại quốc được chiết ra ve nhỏ rồi pha rượu thêm, mùi vẫn còn tốt, lại rẻ tiền được, nhờ có pha, và nhờ trình bày thành loại ve nhỏ ấy.

Liên cầm hộp nước hoa hai mươi ve ấy rồi ngâm ngùi rơi nước mắt, nhớ lại hai năm về trước, cũng vì thêm nước hoa sang trọng mà đến phải không còn dám ngó mặt người quen cũ nào hết.

Bôi nước hoa rẻ tiền này lên tóc, có lẽ nàng sẽ bị những người sành trang diện xem thường nàng. Nhưng mà kẻ nào không sợ bị xem thường là kẻ ấy có thể được một số người khác xem trọng.

– Chắc em có ghé chợ ? – Ngọc hỏi.

Liên giựt nảy mình không phải vì đang nghĩ vợ vẫn bị hỏi tình hình mà vì câu hỏi ấy làm nàng bối rối. Nàng ú ớ rồi đáp :

– Dạ...ơ...hơ...có.

Bất giác nàng đưa tay che lấy gói chuối khô, như là không muốn cho ai thấy gói quà nữa, sợ họ hỏi tỉ mỉ về nguồn gốc của nó.

Cái cử động ấy do tiềm thức sai khiến, Ngọc thấy nhưng chưa lưu tâm đến nhiều.

Chàng lật quyển tiểu thuyết mà bạn vừa trả, cho vui tay, vừa lật vừa hỏi :

– Sao, em thấy truyện này có hay không ?

Liên trả lời thế nào, chàng cũng không nghe vì chàng kinh ngạc trước một mẩu giấy nhỏ nằm giữa hai trang sách. Có lẽ Liên dùng giấy ấy để làm dấu nơi nàng vừa đọc tới mà phải ngưng để làm việc khác.

Đó là một cái vé chiếu bóng; vé chiếu bóng thì không có gì mà lạ, nhưng kỳ thay, vé ấy là vé vào cửa một rạp xi-nê ở tỉnh.

Không thể nào mà một người xem chiếu bóng ở Định Tường xong lại mang cả vé lên Sài Gòn để đánh rơi cho Liên lượm mà ngăn sách.

Ngọc thừ người ra, mắt thơ thần đi trên các vật trên bàn và khi nó lướt qua gói chuối khô thì chàng đến muốn ngộp thở vì một sự thật vừa thoáng thấy !

Như cái máy, trí chàng nhập hai vật lại, vé chiếu bóng của một rạp xi-nê ở Định Tường và thứ chuối khô mà chàng biết rằng đó là món quà mà nguồn gốc ở dưới ấy.

Món chuối này hình như là ở đâu bên Bến Tre gởi qua và thấy bán nhiều ở bến đò Rạch Miễu và ở bến xe Định Tường.

Phải, Liên có thể mua chuối ấy ở Sài Gòn, nhưng còn vé hát kia ? Cũng có thể một người bạn trai của nàng xem chiếu bóng ở Mỹ Tho, lơ đãng quên vé trong túi áo sơ-mi và vô tình mang nó về Sài Gòn nhưng cũng khó lòng mà có sự tình cờ như vậy.

Mặc dầu không nghe câu đáp của bạn, Ngọc vẫn hỏi :

- Em thích truyện này chứ ?
- Dạ thích.
- Bạn hữu em có thích không ?
- Không, em không cho ai mượn hết.

Ngọc hỏi như vậy để chắc ý rằng không có người thứ nhì nào mó tay vào sách và bỏ quên vé chiếu bóng trong đó, và chính tay Liên đã để mẫu giấy ấy giữa hai trang truyện.

Liên thấy được sự nghi ngờ trong câu hỏi mệo của Ngọc, nên sợ hãi hỏi :

- Sao anh lại hỏi như vậy ? Sách có bị lấm hay rách gì không?
- Không.

Nàng bối rối hết sức rồi đứng lên xin phép ra về.

Mặc dầu trước sau Liên ở có mấy phút đồng hồ và hai người chưa nói gì được với nhau, nhưng Ngọc không tiếc lắm khi Liên đứng lên.

Chàng như là kẻ không hồn, tâm trí bận rộn về một việc mà chàng ngỡ vừa khám phá được : là Liên đang có một bí mật lớn trong đời nàng.

Chàng tiến bạn ra cửa như lần trước, tự bảo thầm trong bụng:

– Thế nào ta cũng phải khám phá cho ra những bí ẩn của đời nàng.

Và sáng thứ sáu đó, ngày mà chàng không có giờ dạy, cả ngày thứ bảy sau đó nữa, chàng đi Định Tường.

Ngọc bật cười khi bước xuống khỏi chiếc xe đồ. Chàng đã đi Khánh Hội nhiều lần mà không làm sao tìm thấy Liên, nếu Liên quả có làm ở Khánh Hội đi nữa thì nay làm thế nào mà gặp được Liên.

Chàng thấy mình là một tay thám tử tập sự chạy đi tìm thủ phạm mà trong tay chỉ cầm được một dấu hiệu rất là nghèo nàn : chỗ ở không chắc đúng của một cô gái vô danh.

Ở đây trái với Khánh Hội, chỉ có nhà ở và công sở. Vài nơi có thể thu dụng nhân công phụ nữ như nhà thuốc tây chẳng hạn. Chàng rảo qua một vòng là rõ cả : Liên không có làm ở các hiệu ấy.

Ở Khánh Hội chàng cũng chẳng tìm được Liên, nhưng không tuyệt vọng như ở đây. Trên ấy, chàng cho rằng vì không biết hết các hăng buôn nên sơ sót trong cuộc dò dẫm và thế nào nàng cũng ở quanh quất đâu đó. Ở đây, chàng biết thành phố như biết bàn tay thì khó lòng mà tin được rằng có Liên nhưng chưa tìm ra.

Ngọc không trở về nội nhựt hôm đó, vì nằm trong một thành phố nhỏ xinh xắn mà ngậm ngùi cho mối tình của chàng, chàng thấy thú vị hơn là về thủ đô huyền ảo mà không khí không nên thơ để giúp chàng buồn.

Buồn vì tình là một cái thú vô song mà Ngọc rất biết thưởng thức.

Tối lại, chàng thơ thẩn trên những con đường vắng cỏ trẻ con tập cỡi xe đạp trên ấy được, và thích nhìn vào những căn nhà ấm cúng sáng đèn, không mong tìm gặp Liên bất thành linh ở nơi đó, mà vì cảnh gia đình đầm ấm trong đó quyến rũ chàng.

Ngọc đi lần xuống công viên thiết lập dài theo bờ sông Cửu Long, đứng đó hàng giờ mà nhìn cảnh sông nước mênh mông dựa một thành phố lạ mãi cho đến mười giờ đêm, nghe bụng đói, chàng mới rẽ qua bờ một con rạch mà người địa phương cũng vẫn gọi là sông, bờ sông Bảo Định để tìm thức ăn trong những cái quán nhiều vô số kể nơi đó.

Ở đây không khí gợi nhớ những chợ ngoại ô đông đúc của Sài Gòn với những khách ăn đêm ở các quán lều quanh mấy chợ ấy.

Ngọc tránh các quán đắt khác mà những nữ chiêu đãi viên duyên dáng thủ vai quan trọng hơn là tài nấu phở, tài pha cà phê của chủ nhơn.

Chàng ăn cái món hiền lành nhứt mà không mấy ai thường thức là món cháo trắng, và trong quán vắng teo ấy, chàng vui với cuộc sinh hoạt về đêm trên con sông hẹp đó.

Các quán cất cạnh nhau, không có hàng rào ngăn sân và ghế bàn của hai quán khác nhau, thành ra khách bên này và khách bên kia như ngồi chung một sân nhà.

Bên này là một cái quán bì bún trong đó hai gia đình lao động với đàn con đông đúc đang gặm xuống những tô bún của họ, bên kia quán là đầu Cầu Quay.

Một dãy quán kế tiếp đó chạy mãi ra đến cửa rạch.

Đang ăn lỡ chừng bỗng Ngọc nghe một chuỗi cười trong và tròn như pha lê bể, giọng cười rất quen thuộc mà chàng được nghe cách đây 5 tháng, và không sao nghe lại được từ khi tái ngộ với Liên.

Chàng rất ưa giọng cười đó và mê Liên vì nhiều điểm trong đó có cả giọng cười như một mớ sạn rơi trên mâm thau.

Chàng quay lại để xem con người có giọng cười của Liên ấy có được đẹp như Liên không và...

Ngọc chết sững rất lâu trước cảnh tượng mà chàng chợt thấy khi day ra sau. Cách đó một cái quán, Liên đang ngồi chung với bốn thực khách con trai, là lời cười cợt.

Không, chàng không thể hiểu làm được. Mặc dầu không phải là tay ăn chơi, và chỉ giao thiệp với những người đứng đắn thôi, Ngọc cũng thấy ngay rằng đó là tác phong một cô gái buôn hương bán phấn.

Gái tân thời, cho dầu trắc nết và dễ dãi đến đâu, cũng chẳng nhìn bạn trai của họ bằng đôi mắt lẳng lơ một cách trắng trợn như thế.

Liên mặc trắng như nữ sinh, da mặt đề trần không phấn phấn son gì cả, và đó là lối trang điểm khéo léo của gái giang hồ thời nay vì họ biết đòn ông thích như vậy, chứ không phải là nàng đơn sơ với người thân đâu.

Bốn người bạn của nàng, không hiểu thuộc thành phần nào trong xã hội. Họ đều còn trẻ cả, ăn mặc đẹp, một lối đẹp không đứng đắn và cả bốn đều mặt đỏ tay tuy họ rất còn trẻ tuổi.

Ngọc ngồi trong một dáng điệu rất là bất tiện, tay mặt cầm đũa, tay trái vịn tô cháo trắng, thân hình ngay ngắn, nhưng đầu như bị ai vặn tước ra sau lưng và cột chặt mãi trong dáng điệu ấy.

Lâu lắm, chàng mới nghe mới cổ và bây giờ mới nghĩ tới việc buông đũa xuống rồi xây ghế lại để nhìn nghiêng qua cái quán ấy.

Thực khách, ẩm khách ai cũng bận sống trong không khí riêng của họ nên Liên không thấy Ngọc.

Nàng đứng lên, nhưng lạ thay, không đi với bạn nàng, mà chỉ tiền họ thôi.

Bấy giờ, hai người khách đờn ông khác đến quán. Hai người cao niên và Liên lại đôn đả nói cười với họ và được họ mời ngồi lại chính nơi cái bàn mà nàng vừa rời.

Bổng Ngọc chợt hiểu. Mặc dầu không mặc áo choàng như tất cả nữ chiêu đãi viên khác, Liên cũng là nhân viên của quán đó.

Nàng mặc thường, giả dạng như là khách thường, có lợi cho quán hơn, vì như vậy nàng được phép trò chuyện thân mật với khách và như vậy quyến rũ họ dễ dàng hơn.

Ngọc thù người ra, cúi gằm mặt xuống, không dám nhìn bạn nữa cho đỡ xót đau.

Thì ra, bí mật của đời nàng là đây ! Cả một lâu đài đang đổ vỡ trong lòng chàng, lâu đài hạnh phúc mà chàng xây đắp trong một từ mấy tháng nay, bỏ dở công việc một lúc vì Liên vắng mặt, nhưng đã tiếp tục cuộc kiến thiết ấy lại từ ngày tái ngộ đến giờ.

Nhưng khó lòng mà trốn cảnh tượng trước mặt được, nên Ngọc lại ngược lên nhìn.

Trời ơi, cái gương mặt ngây thơ kia, con người mà chàng cứ ngỡ là thơm mùi trinh nữ kia lại là gái buôn hương được !

Không, cái anh chàng Ngọc thứ nhì đang si tình, đang nằm trong bụng của chàng đừng cãi, đừng bình vực mất công. Đành rằng sinh hoạt như Liên, vẫn trong trắng như thường, làm bộ vui cười với khách trong giây lát thì đã sao đâu. Trên lý thuyết thì là như thế nhưng trong thực tế Ngọc biết rõ ràng là không như thế được.

Chiều đãi viên thực thụ có thể chỉ bung rượu tính tiền, rồi khi quán đóng cửa lại, về nhà với chồng con. Nhưng chiều đãi viên theo cái lối của Liên thì khác hẳn.

Bỗng không hiểu do sự tình cờ nào mà Liên liếc qua bên hướng quán cháo trắng và như Ngọc khi nãy, nàng rung rờ ngồi chết sững lúc mà bốn mắt gặp nhau.

Ngọc vội vàng xây ghé về vị trí cũ, không phải để cho Liên ngỡ chàng không thấy (đã trễ rồi) nhưng để tỏ rằng chàng không tò mò và kính trọng tự do đời tư của nàng.

Liên cứ nhìn cái lưng của Ngọc, rồi ngồi đó mà thần thờ, không lưu ý đến khách nữa. Hai người khách bọm nhậu này ngó theo hướng nhìn của Liên rồi hiểu phần nào tình cảm của nàng, họ bông đùa vài tiếng rồi trước sự thờ ơ của Liên họ buồn ý, trả tiền rồi đứng lên mà đi.

Ngọc chỉ mới ăn được có nửa tô cháo thôi, cháo lỏng nấu như là cháo Quảng Đông thế mà chàng mắc nghẹn khi thử húp lại một muỗng.

Nghe khô ran ở cổ, chàng kêu xá-xì uống cho đỡ nóng nơi họng. Vừa mới hớp hớp đầu thì một giọng nói nổi lên như gió thoảng bên tai chàng :

– Anh, anh xuống hồi nào ?

Chàng day lại, cắn môi giây lát, rồi không cầm giữ được, nước mắt chàng ràn rụa chảy ra.

Ngọc không còn sợ xấu hổ gì nữa hết. Chàng tự do khóc, bắt đếm xỉa đến sự lộ bịch và chắc là những người chung quanh đó buồn cười cho anh chàng si tình lắm.

– Khóc là em đây anh à ! Nhưng mà em đã không khóc thì anh nên can đảm vậy.

Liên chỉ nói thế thôi, chứ không biết làm sao an ủi bạn được, nên nàng đứng đó mà chờ cho người con trai yếu đuối tinh thần kia cạn lệ.

Lâu lắm, khi Ngọc chỉ còn thôn thức thôi, Liên đặt nhẹ tay lên vai chàng, rồi nói :

– Anh lại đằng kia với em một chút.

Ngọc đã quyết giận bạn, định về Sài Gòn để quên nàng, bằng cách dọn nhà đi xóm khác. Nhưng chàng lại vâng lời bạn một cách máy móc, trả tiền cháo rồi đứng lên đi.

Liên đưa bạn trở lại bờ sông Cửu Long mà Ngọc đã hóng mát lúc đầu hôm, nhưng họ theo đường đầu cầu để vòng ra đó, tránh dãy quán bên bờ sông Bảo Định đầy mắt tò mò.

Hai người ngồi trên băng đá gần Cầu Lạc Bộ Hải Quân và một chập sau, Liên nói :

– Anh đã biết bí mật của đời em rồi, thì cả hai ta đều mất bạn, vì chắc anh khinh em lắm mà không còn dành cho em một chỗ ngồi trong cái phòng tình cảm sang trọng của anh nữa rồi.

Nhưng em tin rằng anh không đến nỗi xấu bụng mà tiết lộ bí mật của em cho xóm ta họ biết. Em chỉ có một nơi nương náu ấy thôi.

Ngọc chỉ làm thinh, không phải vì không khứng hứa lời nhưng vì lòng chàng đang tori bởi, rời rã. Chàng không buồn nói, buồn làm gì hết. Lâu lắm chàng mới chép miệng than :

– Trời ơi, tôi đau thế này !

– Em rất biết nỗi đau khổ của anh một khi anh vỡ mộng. Nhưng em có muốn như vậy đâu. Chẳng những thế, em còn có lán mặt. Chỉ tại anh quá tò mò.

– Không tò mò làm sao được vì anh đã yêu.

– Đó là một rủi ro trong đời anh. Anh nên xem nó như là các rủi ro khác rồi quên đi.

– Khó lòng mà anh quên được. Nhưng tại sao em lại phản bội anh ?

– Em có phản bội đâu. Ngày ấy mà em trốn luôn là vì...

Nàng kể hết đời nàng từ khi xuống ở trọ nơi nhà cô vũ nữ giải nghệ là Thanh vì nàng thấy chỉ có sự cởi mở trọn vẹn ấy mới an ủi được Ngọc thôi.

Khi mới nghe đến đoạn Liên phải hiến thân cho Hồ để tránh bị hấn làm hại bằng tài liệu rủi ro do nàng viết ra, Ngọc đau như bị ai nắm ruột gan của chàng mà vắt.

Nhưng rồi lần lần, chàng xem thường những bước xuống dốc của bạn, như chính Liên đã nhắm mắt đưa chọn lúc trước.

– Rồi làm sao em đến nông nỗi này ?

– Anh tính làm sao mà sống được với nghề may là nghề có hằng vạn phụ nữ đang thiếu công việc.

Ban đầu có người giới thiệu xuống làm ở đây. Em cũng chẳng biết nghề có những gì khác lạ. Vào nghề mới rõ, nhưng đã lỡ rồi, vả lại cả nhà đang đói mà em lại trót hoen ố thì còn giữ gìn làm gì.

Ngọc lại ngồi làm thính. Sương đêm dày đặc rơi xuống làm ướt cả vai Liên và vai chàng. Lâu lắm chàng thở dài rồi rứt rứt một lát, chàng cầm tay bạn rồi nói :

– Em nè...

– Sao anh ?

– Anh sẵn lòng quên tất cả, vậy em có khứng nói lại...nghĩa là khứng làm vợ anh hay không ?

Liên không mừng rỡ trước đề nghị ấy. Nó giống như một mảnh ván trôi cạnh nàng khi nàng sắp chết đuối giữa biển khơi. Quả nàng không ngờ Ngọc lại còn yêu nàng đến thế, nhưng nàng không ngạc nhiên bao nhiêu.

Nàng chỉ lắng nghe lòng nàng thôi. Không, Liên không nghe gì cả. Cảnh trăng nước mênh mông, một người bạn trai gần kề, hơn thế tay trong tay, tất cả những điều kiện thuận tiện ấy rất dễ khơi mọi tình cảm nó phải tràn ra để tạo môi trường cho yêu, nhưng...

Không, Liên không nghe gì cả. Nàng thở dài đáp :

– Đó là câu hỏi mà đáng lý em mong đợi để chụp lấy nó như đang chơi với giữa giòng chụp một cây sào mà kẻ làm phúc chìa ra cho, nhưng em vừa bắt chợt được lòng em...Thật là tuyệt vọng...

– Hay em cần suy nghĩ lại ?

– Em đã xét vấn đề từ lâu. Anh đẹp trai, có tiền bạc lại yêu em chơn thật, em lại cũng rất muốn yêu anh, được làm vợ của anh thì còn mong gì hơn.

– Muốn yêu anh ? Thì em cứ yêu anh đi !

– Không thể được anh à ! Hồi nãy đây, em còn mong cảnh sông nước dưới trăng sẽ dọn cho em một tâm trạng thuận tiện để đón rước lời tỏ tình của anh. Nhưng giờ rõ ra thật là hết rồi. Em đã gạn hỏi lòng em, và chỉ nghe nó câm lặng trong sự dừng đọng.

Nói tới đây, Liên bỗng hoảng hốt lên, kinh sợ đến cực độ. Nàng vừa nhận thức rõ được mối nguy khôn của đời nàng : **KHÔNG CÒN YÊU ĐƯỢC NỮA**. Ngày đã tắt ngay nơi buổi bình minh rồi !

Một hôm nào đó trong đời bạn, một vị lương y bỗng khám phá ra nơi bạn một chứng bệnh nan y thì bạn sẽ hoảng hốt đến bực nào ?

Huống chi là Liên, cuộc đời còn dài, tương lai đáng lý thì phải còn được rục rờ mà bỗng thấy mình không còn biết yêu nữa thì tuyệt vọng của nàng đến đâu ?

Tự nhiên, Liên ôm mặt lại, ngồi tần ngần như kẻ mất hồn. Nàng đã bao phen sầu tình, bao phen đau khổ vì mối tình hụt với Văn. Nhưng những thứ đau buồn ấy dễ chịu biết bao so với mối tuyệt vọng này.

Kia là nỗi buồn nên thơ của liễu rủ bên hồ, đây là cái chán nản khô cằn của bụi xương rồng trong sa mạc. Nghe như là đã tận thế và cuộc đời không còn mùi vị gì nữa cả.

Nàng lại nghe kỳ kỳ trong người, nghe như mình là một kẻ khác, một kẻ thiếu mất một bộ phận nào.

Một ngọn gió nhẹ thổi qua. Trăng chìm đáy nước, bề ra từng mảnh, nổi lên, trôi lênh bênh trên đầu những con sóng nhỏ. Một cánh buồm xa lướt đến, in đậm màu ngà của nó lên nền cây đen cù lao giữa sông. Cảnh tượng này bỗng dung bóp chặt tim Liên lại. Đó là một hình ảnh cũ, nàng chưa quên nhưng cố xoá nơi trí nàng : một đêm trăng nước ở bên Bạch Đằng, một người bạn trai đầu đời, chàng Văn !

Vì rủi ro của số phận mà đôi bạn không thành vợ chồng được, rồi từ đó những nay, bao khốn khổ đã dày vò đời nàng cho đến ngày nay, thì đã ê chề như sống qua hàng trăm năm rồi.

Không yêu được nữa, đây là một chứng bệnh chắc không phải mới đột phát. Có lẽ nàng đã nhuốm bệnh ngay từ cái đêm bị Hồ đập liễu vùi hoa.

Bệnh ngấm ngấm nhiễm vào tâm hồn nàng mỗi ngày một ít và vì không có dịp yêu nên nàng không hay biết gì cả. Đến nay thì bệnh nhập lý sâu rồi.

Ngọc nói xong lời đề nghị và không được một cô gái bản thủ như vậy nhận lời, chàng đâm ngượng, nhận xét băng quơ cho có chuyện.

— Ngộ quá, tỉnh lý nào ở xứ ta cũng có một con sông chảy qua.

– Em biết một tỉnh lỵ không có sông.

– Vậy à ?

Ngọc ngạc nhiên thật tình trước điều mà chàng vừa biết. Nhưng chàng ngỡ Liên nói bóng nói gió về gì nên vội cãi :

– Chắc em muốn ám chỉ lòng anh chứ gì ? Em nè, tuy anh không biết nói những điều hay lạ, nhưng anh biết yêu nhiều lắm, không khô khan đâu. Có phải em nói cạnh nói khoé anh hay không ?

Liên buồn dàu dàu đáp :

– Không, em không có ẩn ý. Nếu có ám chỉ là ám chỉ lòng em đó thôi. Nó đã khô cạn rồi anh à.

Ngọc lại cầm lấy tay bạn mà rằng :

– Em nè, anh chỉ cần biết hiện tại thôi. Em cũng nên như anh, hai ta yêu nhau kể từ nay là đủ rồi.

– Không, không thể nào anh hiểu em được đâu. Ta đi về thôi. À, anh ở đâu đêm nay ?

– Điều đó không quan hệ đến em. Em chưa trả lời đề nghị cuối cùng của anh.

– Em đã nói là em vừa khám phá lòng em, em không còn yêu được nữa. Lấy anh làm chồng, em sẽ âm no, nhưng em không muốn bất lương. Em đã không còn cao quý nữa để hiến dâng anh thì chớ, em lại chẳng yêu anh được thì hoá ra em làm vợ mướn anh à !

Ngọc thật không hiểu được cái tâm trạng kỳ lạ ấy. Chàng nhần nại trở gót về hướng quán với bạn rồi chia tay nhau lúc gần đến nơi, lòng băng khuâng không biết phải có thêm đức tính gì để được Liên yêu.

Chỉ đêm nay Liên mới biết rõ lòng nàng là không còn yêu được nữa. Trước khi rước mẹ xuống Sài Gòn, nàng đã nằm tại tỉnh lỵ Bình Dương mấy hôm và trong mấy hôm đó nàng đã từ chối lời đề nghị kết hôn của một người, giáo sư Đổ. Nhưng nàng ngỡ nàng từ chối vì Đổ thiếu một điều kiện : bảnh trai.

Đổ là một người anh lớn trong tỉnh, đã lấy vợ khi nàng còn để chỏm. Về sau Đổ ly dị với vợ và ở vậy rất lâu cho đến lúc gặp lại nàng đi học Sài Gòn về thăm nhà, mới chú ý đến nàng.

Chiều hôm ấy, nàng đang thơ thẩn, bỗng Đổ thắng xe lại bên lề đường, ló đầu ra hỏi lớn :

– Về không cô hai ?

Từ Sài Gòn về tỉnh lỵ Bình Dương, khi chạy ngang qua trường Gò Đậu này, Đỏ thấy trên đỉnh đồi bóng Liên mặc quần tây, sơ-mi, in đen thui lên nền trời chói loà ánh tà dương. Chàng muốn nhơn gip tốt cho mỹ nhơn quá giang về nhà để trò chuyện một thôi đường.

Liên cúi dòm xuống con đường nhựa sâu thẳm dưới chân đồi rồi cũng hét to để đáp lại, nhưng giọng con gái bị gió chiều bạt đi khiến Đỏ nghe không rõ.

– Cám ơn anh, em thích đi bộ hơn.

– Ai mà làm bộ, tôi mời thật tình đó chứ.

Đỏ ở dưới gió nói lên, Liên nghe rõ câu đáp ngộ nhận rất kỳ cục của chàng nên tức cười lắm.

Bấy giờ Đỏ nhảy ra khỏi chiếc xe Peugeot, chạy lên đồi, vừa chạy vừa nói to :

– Cô mặc Tây trông còn đẹp hơn mặc Ta nữa.

Đỏ bé người, leo dốc rất buồn cười. Mặc dầu đã có một đời vợ, chàng cũng còn trẻ, chỉ mới hăm chín thôi, và nhờ chàng bé người nên người ta trông cứ ngỡ chàng là con trai mới lớn lên.

Tới đỉnh, chàng thở hỏn hển, nuốt mệt mõi :

– Cô về xe hơi với tôi cho mát.

– Cám ơn anh, em đi bộ cũng mát lắm.

– Nhưng đi chung hai người vui hơn là đi lẻ loi một mình.

– Anh nói có lý, thôi thì em nhận lời vậy.

Lúc xuống dốc, Đổ thả thả :

– Toà đã lên án ly dị rồi [câu chuyện xảy ra trước khi có luật mới về gia đình] rồi cô ba à, cô không tin thì....

– Em tin anh chứ.

– Vậy cô nghĩ sao ?

– Em không nghĩ sao hết. Đó là chuyện nhà của anh.

Đổ chợt hứng làm thính. Liên tinh nghịch hỏi :

– Anh đã bị một cô mặc quần tây rồi, anh không sợ hạng phụ nữ đó sao mà còn...

– Tôi không sợ, mặc dầu Pháp có câu tục ngữ “Mặc quần tây” nó có nghĩa là ăn hiếp chồng.

Đổ là một chủ nhân kiêm hiệu trưởng một tư thực lớn ở Bình Dương. Chàng xấu trai nhưng đã cưới một cô gái đẹp, biết chơi tơ-nít, chơi dương cầm và lái xe hơi.

Khi xuống dốc Bà Lụa, Đổ hỏi :

– Hiện tôi đang thiếu giáo sư, cô mà dạy lớp đệ lục thì vừa lắm.

Liên chỉ làm thỉnh trước quyển rũ ấy ! Bây giờ xe đã tới trước Miếu Con Ngựa, Liên xin :

– Anh cho em xuống đây.

– Sợ đi luôn vào thành phố, người ta thấy đi chung với tôi hả ?

– Không phải như vậy đâu.

Liên đã thành thật. Nàng đòi xuống nơi đó là vì lẽ khác. Đoạn đường bắt đầu vào tỉnh lỵ Bình Dương sao mà giống hệt đoạn đường vào tỉnh lỵ Tây Ninh, quê hương của Văn : vài ngôi nhà ngói lâu đời nằm giữa những khu vườn tược sum sê mà mỗi bận nàng nhìn qua, là mỗi bận lòng nàng quặn đau, hồi tưởng lại những lúc về tỉnh ấy để thăm cha mẹ Văn mà nàng đã ngầm xem như là cha mẹ chồng nàng.

Nàng thích đi bộ trên đoạn đường ấy để tưởng nhớ đến một kỷ niệm còn nóng hổi mà mưa gió của cuộc đời đã đẩy lùi rất xa, xa lắm, nghe như tí mù trong dĩ vãng.

Vừa đi, Liên vừa tự hỏi : ”Sao mình lại không ưng lấy Đồ làm chồng ? ” Ưng lấy Đồ, nàng sẽ khỏi lặn lội mưu sinh cho chính nàng và cho mẹ và em trong một tương lai gần là hai ba hôm nữa đây, một tương lai thật là u tối.

Vụt thành linh, nàng cười khan lên và bụng bảo dạ :

” Không thể lấy cái anh cả đời cứ đi giày bố ấy được”.

Nàng đã ngỡ rằng đôi giày bố danh tiếng của Đổ là nguyên nhân thật của sự khước từ của nàng.

Đổ làm ra rất nhiều tiền. Một tháng kiếm được hơn mấy vạn bạc, đi xe Peugeot có hạng chớ không phải là hà tiện, nhưng luôn luôn không chịu rời đôi giày bố trắng mà cả tỉnh đều biết danh.

Liên lười nghĩ, tình cờ chụp được cái duyên có nhỏ nhất và không thật ấy dễ dễ dãi cắt nghĩa thái độ của nàng. Và từ ấy những nay cứ tin rằng chánh phạm là đôi giày bố bất hủ của Đổ.

Nàng không còn yêu được nữa ! Thế thì cuộc đời còn ý nghĩa gì ?

Trước đây nàng không dám yêu, rồi không còn yêu Văn nữa, tâm trạng ấy như đã gây sụp đổ nơi lòng nàng rồi. Nhưng nàng tự nhủ rồi sẽ cố gắng làm lại cuộc đời và nhờ thế mà đủ can đảm sống cho tới ngày nay.

Nhưng ngày nay bỗng thành linh bắt chợt được mặt thật của lòng mình, là chẳng những không yêu được anh A, anh B nào đó mà đến cả không yêu ai được nữa hết, thì sự sụp đổ nghe dữ dội hơn nhiều lắm.

Liên nhớ đã xem tiểu thuyết và phim “Mặt trời cũng mọc” và lúc xem, không lường được sự rụng rời của vai chánh trong đó khi hắn nghe vị bác sĩ quân y, sau cuộc giải phẫu, cho hắn hay rằng hắn phải chịu bất lực suốt đời.

Giờ, tâm trạng của nàng y hết như tâm trạng của người quân nhân trong truyện và hơn bao giờ hết, nàng hiểu được một yếu tố quan trọng ở đời : TÌNH YÊU.

Người ta cứ bảo có rất nhiều thứ khác quan trọng và cao quý hơn Tình Yêu gấp bội. Vâng, nhưng giả thử người ta lâm cảnh người quân nhân kia và lâm vào cảnh của nàng !

Nàng không còn yêu được nữa ! Thế thì làm lại cuộc đời làm gì ? A ha...cuộc đời, cuộc đời không đáng sống, sợ dĩ không chết được là vì còn bốn phận nào đó. Trong trường hợp nàng thì còn phải phụng dưỡng mẹ già, nuôi em dại...Nhưng ngoài bốn phận ấy ra, sống thật là vô vị.

Liên đã bước tới bờ đá trên đó dãy quán bên sông dựng lên. Nàng không còn buồn nữa như lúc đi với Ngọc mà cũng chẳng vui. Tuy nhiên, thấy khách quen, nàng vụt cười lên, không phải để lấy lòng ai hết mà đó là cơn cười của một con mẹ điên.

o O o

Từ ngày biết căn nhà bên cạnh là nhà của Liên, Ngọc chỉ qua đó có một lần thôi sau ngày đón Liên.

Nhưng sau khi ở Định Tường về, chàng lân la nhà bà Cai mỗi ngày một bận. Người con trai hiền lành và có lương tâm ấy bỗng nhiên nuôi nấng một ác ý lạ kỳ : Chàng muốn mách với bà cái bí mật của con bà cho bỏ ghét. Phải, chàng tức lắm, ngoài nỗi đau xót ra, chàng nghe như là Liên đã lừa gạt chàng.

Người goá phụ này lại ngộ nhận, ngộ vị giáo sư trẻ tuổi yêu con bà và muốn làm thân để cầu hôn.

Thấy anh con trai nói năng ra vào đúng khuôn phép, bà đẹp dạ lắm, và nghĩ nếu con bà mà được một tấm chồng như vậy là sung sướng lắm rồi.

Nên chi bà rất tử tế với người khách trẻ tuổi ấy. Trong vòng có mấy hôm, giữa hai chuyện về của con bà, bà đã mời khách ăn cơm đến hai bận.

Trong những lúc viếng thăm bà Cai, Ngọc ngửa miệng lắm, mấy lần muốn thổ lộ bí mật của Liên, nhưng cả mấy lần chàng đều nín luôn.

Ác ý của chàng, thật ra chỉ là một mưu lược ích kỷ do tiềm thức của chàng xúi biếu. Chàng muốn nhờ người mẹ làm áp lực với con để người con chấp nhận đề nghị của chàng. Phải, khi bà Cai biết sự thật tàn tệ về con, bà sẽ kinh sợ và đề nghị của chàng là may mắn độc nhất và cuối cùng để cứu vãn tình thế, lẽ nào bà không thấy và không chộp lấy.

Ý chí muốn trả thù cho bỏ ghét chỉ là biểu lộ tâm trạng hời hợt bên ngoài của Ngọc thôi. Tận đáy lòng chàng, tình yêu vẫn còn nguyên vẹn.

Ngọc không phải là một nghệ sĩ hay một tay ăn chơi để bắt kẻ đến dĩ vãng truy lạc của một người vợ mà họ chỉ tính ăn ở một thời gian cho biết, cho vui rồi xa nhau cũng được.

Chàng chỉ là một người thường, hơn thế, một nhà mô phạm. Chàng quyết lấy vợ là ăn đời ở kiếp với người ấy cho đến lúc đầu bạc răng long. Như thế người vợ của chàng phải có một tác phong đạo đức thế nào ấy mới hợp với nhơn sinh quan của chàng.

Nhưng Ngọc đã trót yêu. Mối tình của chàng được nuôi dưỡng lâu ngày quá, nó đã mọc rễ mà rễ ấy ăn rất sâu trong tâm khảm chàng. Giờ thì lý trí không góp lời vào vụ này được nữa mà chỉ có lòng chàng là ăn nói thôi.

Ngọc suy luận : ”Liên đã sống hai đời sống. Một đời thường, sạch sẽ, con nhà lành, hiền hậu, nhu mì và siêng năng, cần mẫn; một đời nhơ nhớp trong bóng tối, xa người thân yêu, vui được với sa đoạ của nàng. (Phải, nàng vui được thật tình cũng như bao gái giang hồ khác. Sự vui gượng chỉ là lỗi nói thơ mộng của Nguyễn Du để tô đẹp nàng Kiều thôi).

Thế nghĩa là nàng có hai bản ngã, hay nàng chia hai bản ngã của nàng.

Bản ngã thứ nhì hay bản ngã phụ của bản ngã chánh, một khi hủy bỏ, nàng sẽ thơm lành được như bất kỳ ai, có phải như vậy hay không ?

Ngọc chỉ đặt câu hỏi lấy lệ để an lòng rằng mình đã xét kỹ vấn đề, chớ thật ra chàng đã sẵn tin như vậy.

Cứ lấy Liên làm vợ, chàng sẽ hạnh phúc được với bản ngã thứ nhứt của nàng. Cuộc đời nhơ nhớp của Liên chỉ có chàng là biết thôi. Mà chàng thì sẵn lòng quên, và nàng sẵn lòng bỏ thì y như là Liên không có cái hình bóng thứ nhì xấu xa ấy.

“Nhưng Liên nó lại khước từ, nó nói cái gì mà không yêu được nữa. Nó không yêu mình thì còn có lý ! Không yêu được nữa ! Con người có thể bệnh hoạn tâm hồn đến nước ấy sao ? Có thể trị lành cái tâm bệnh kỳ lạ ấy hay không ? ”

Sáng thứ hai sau đó, Liên về thì thấy cửa nhà Ngọc đóng kín mít.

Nàng tin chắc Ngọc đã nín đi cho nàng, nên không lo sợ gì. Nàng cũng chẳng ngượng với Ngọc vì xấu xa của nàng đã bị người con trai ấy bắt chột. Ngọc đã đề nghị hôn nhơn tức là Ngọc vẫn còn yêu nàng, sẽ không chê cười nàng..

Tuy nhiên nàng không khỏi băn khoăn tự hỏi người ấy đang nghĩ gì về nàng.

Ngọc muốn đi cho khuất mắt, nhưng không đi được. Ở nhà, mở cửa ra, chàng lại ngượng. Cái mới lạ, chàng, con người trong trắng lại mắc cỡ với một kẻ chàng bắt gặp làm chuyện nhớp nhơ.

Có lẽ Ngọc xấu hổ vì tưởng rằng Liên khinh miệt chàng, đã biết sự thật không đẹp như thế mà vẫn cứ chui vào mà yêu.

Nằm nhà, Ngọc lại dòm kệt cửa để rình lúc trở về của Liên. Chàng không thể không nhìn lại con người mà hình bóng đã in sâu vào tâm linh chàng từ hơn một năm nay, và khi thấy Liên xách giỏ bước xuống xích-lô, chàng vẫn hồi hộp y như ngày nào.

Ngọc không tin rằng những điều chàng chứng kiến tuần trước bên bờ sông Bảo Định là thật. Không, người con gái đang đứng trước mặt chàng, sạch sẽ quá, có gương mặt hiền lương nhu mì như thế kia, môi không son, má không phấn, mày không vẽ, áo quần kín đáo, cử chỉ đoan trang thế kia làm sao mà buôn hương bán phấn được ?

Và, trời ơi, chàng thương, chàng yêu biết bao người con gái mà chàng đã mơ từ lâu cùng đi bên cạnh chàng trên đường đời còn dài thăm thẳm.

Hai nhà ngó mặt với nhau, thi nhau mà đóng cửa, và trong cả hai nhà đó đều có người dòm qua khe cửa rình nhà bên kia.

Liên ngạc nhiên tự hỏi : "Lạ, sao hôm nay anh ấy suốt ngày không đi ngang qua đây lần nào hết ? Hay là dọn nhà đi nơi khác ? "

Không hiểu sao nàng nghe lòng quặn quặn đau, có lẽ thương xót người con trai không may mắn trong mối tình đầu. Ngọc ơi ! anh có thể hơn Văn, anh chắc chắn hơn Văn. Văn chỉ yêu được cô nữ sinh trong trắng thôi. Văn không thể si tình đến đổi cứ tiếp tục mê cô nữ sinh ấy khi biết cô ta đã rơi xuống hố trụy lạc.

"Vì thế mà em không nở lòng gạt anh lần này như em đã không nở lần trước. Lấy anh làm chồng, đặt gánh nặng lên vai anh để xem anh như người xa lạ à ?

"Ngọc ơi, tại sao anh lại điên như vậy, trên đời thiếu gì gái đẹp, gái ngoan, gái đảm, gái lành ? "

Chiều hôm đó, thành linh Liên kinh ngạc hết sức mà bất chợt lòng nàng vui rộn lên khi thấy nhà bên kia mở cửa ra, và trong đó thấp thoáng bóng Ngọc.

Thì ra Ngọc vẫn còn ở nguyên nơi đây. Cả hai trái tim đều đập nhưng nhịp điệu khác nhau. Cả hai chủ nhân của hai trái tim đều tránh thấy mặt nhau.

“Mình phải để cho chàng quên – Liên nghĩ. Mà mình cũng rõ lẫn lộn, khéo dư tấm lòng mà đau vay cho niềm đau khổ của bọn đờn ông mà mình dư biết. Bọn ấy có thể đau khổ thật đó vì một mối tình. Nhưng họ đều quên được cả. Trong lịch sử không nghe nói đến người đờn ông nào mà đau tương tự đến chết, chỉ trừ anh Trương Chi trong một chuyện cổ tích bịa kia thôi.

“Chàng sẽ quên và có lẽ quên mau lắm đến mình phải tức giận, phải tủi thân mà nghĩ sao cái duyên gọi tình của mình mong manh đến như thế.

“Chàng sẽ quên, a...ha...thế thì tình yêu còn nghĩa gì nữa nếu người ta quên được. Thế thì mình cũng chẳng ân hận gì mà mất thứ tình ấy ? ”

Trưa thứ ba. Liên ra đi, không bận tâm đến người con trai trước nhà nữa. Nhà hắt đóng cửa kín mít, chắc hẳn cũng đã ghé tòm quá rồi.

Nhưng Liên rất đổi ngạc nhiên khi thấy chàng đứng đón ngoài đầu ngõ. Chàng dúi vào tay Liên một phong thư dày cộm, rồi rào bước đi liền.

Bức thơ đầu tiên mà nàng nhận được từ tay Văn sao mà làm cho tim nàng đập mạnh mẽ và mau đến thế; còn bức thư này tuy không khiến nàng dừng dung, nhưng cũng chẳng làm lòng nàng xôn xao mảy may nào cả.

Liên đoán rằng trong thơ, người con trai si tình ấy trách nàng, hay vì lẽ bị từ chối, hẳn tức giận mắng chửi nàng thậm tệ cũng nên.

Vì thế, nàng cứ bình tĩnh nhét thơ vào giỏ và mãi cho đến gần tối, lúc từ nhà trọ sắp sửa ra quán, nàng mới sực nhớ đến nó, nên lấy ra đọc.

Không, trái hẳn với điều nàng dự đoán, thơ ấy lời cuộn Liên đọc suốt một hơi từ chữ đầu đến chữ cuối.

“Em Liên...

Có lẽ anh không đủ bánh trai để em yêu đó thôi, chớ làm gì có chuyện không yêu được nữa như em quả quyết hôm đó. Anh không tin chuyện ấy chút nào hết. Em đã hỏi lại lòng em cần kě chưa ?

Nếu đã, và nếu em vô tình lắm vì không rõ lòng mình, rồi trả lời không thành thật với anh, nghĩa là nếu quả em không yêu anh vì anh không hấp dẫn, không vừa mắt em thì thật anh không còn hy vọng gì nữa cả.

Như vậy anh sẽ cố mà quên và anh sẽ dứt dễ dàng.

Nhưng tuy không tin lắm, anh vẫn hơi tin tin một chút... Vì vậy mà anh yêu cầu em hỏi lại lòng em cho chắc chắn.

Nếu thật mà có cái tâm trạng kỳ lạ là không yêu được nữa thì điều đó là một chứng bệnh hẳn rồi vậy.

Là chứng bệnh, tâm trạng ấy phải được trị lành. Nếu không, em chỉ là phân nửa con người; chứ không phải là một người trọn vẹn.

Nhưng mối tình của anh đối với em còn trọn vẹn, anh muốn thử trị tâm bệnh của em xem sao. Nếu anh mất tay, phước chủ may thầy thì biết đâu khi em lành bệnh, em sẽ yêu được anh và chừng đó anh sẽ hạnh phúc.

Em Liên à, chắc em đã có dịp thấy người thân, người quen đi bác sĩ lúc họ ốm đau. Nếu bệnh họ khó biết, bác sĩ hay khuyên họ đi nằm nhà thương, vì chỉ có nằm nhà thương mới gần gũi được y sĩ và các vị ấy mới có đủ thì giờ quan sát để tìm cho ra căn bệnh và nguyên nhân căn bệnh.

Căn bệnh KHÔNG YÊU ĐƯỢC NỮA của em, nếu có thì rõ là căn bệnh khó khăn, rắc rối. Như vậy, em phải gần gũi thầy thuốc.

Vậy anh đề nghị làm một cuộc hôn nhân trá hình giữa em với anh. Em sẽ về nhà anh mà ở trong một lúc, để anh có dịp tìm hiểu những căn nguyên sâu xa kín đáo ẩn trong tiềm thức của em và thử giải thoát khỏi tiềm thức của em chứng bệnh ấy.

Trong khi đó, anh tạm lo cho gia đình em. Anh không kiếm được bao nhiêu tiền, nên chắc cả hai gia đình đều sẽ túng thiếu, nhưng nếu em muốn lành bệnh và NHÚT LÀ EM KHÔNG HAM XA HOA TRỤY LẠC, THÍCH TRỞ VỀ ĐỜI SỐNG BÌNH THƯỜNG THẬT TÌNH, KHÔNG GIẢ DỐI CHÚT NÀO, THÌ LỄ ĐÂU EM LẠI SỢ SỰ NGHÈO TÚNG.

Mong tin em,
Ngọc.

Bức thơ không chấm dứt bằng những câu lễ phép xã giao hay vài lời thân mật âu yếm. Nó chấm hết đột ngột, xẵng lẽ nơi mấy tiếng cuối cùng mà Ngọc đã gạch đứt bằng một hàng mực tô đi tô lại rất đậm.

Mấy mươi tiếng ấy phải nhảy lên mắt nàng. Đó là lời khiêu khích, thách đố. Nàng mà từ chối, tức là nàng ham xa hoa trụ lạc, hoặc không có bệnh gì cả.

Câu tái bút đã làm cho Liên mỉm cười :

“T.B. Anh nói HÔN NHƠN TRÁ HÌNH, chắc em đủ hiểu nó là cái gì. Cuộc hôn nhơn này chỉ để cho em được ở gần anh mà không ai nói ra nói vào gì cả, chỉ có thế thôi. Ta sẽ sống như đôi bạn trai hay đôi bạn gái với nhau, và em không có bổn phận của người vợ.

Anh chỉ cần đề phòng một chút xíu này thôi là không làm hôn thú, vì không chắc là anh sẽ thành công trong thí nghiệm của anh. Và nếu có thành công đi nữa, cũng không chắc gì là em sẽ yêu anh.

Qua thời gian thí nghiệm ấy anh không muốn bị ràng buộc bằng sợi giây nào cả. Chắc em cũng nhận rằng sự dè dặt của anh là chánh đáng”

“Rõ là anh chàng tầm khùng.- Liên nghĩ – Giáo sư toán pháp chớ có phải là nhà phân tâm học đâu mà dám nuôi mộng trị lành tâm bịnh !

“Nhưng hắn là một người nhẫn nại vô cùng. Hắn đã trót yêu, hắn quyết hành động tới cùng để đạt tình yêu. Bỏ ra ngoài thái độ quên dĩ vãng của người con gái sa đoạ, thái độ mà thời này những con người tầm thường ai cũng sẽ như thế, quả đây là một con người bền chí và cương quyết vô song, không thể bỏ cuộc dễ dàng như phần đông con trai khác”.

Đêm ấy cô chiêu đãi viên trá hình của quán bánh Đập, làm cho khách nhậu rất bất mãn. Cô ta suốt đêm không nói, rất ít cười, mà có cười thì thấy rõ là cười gượng.

Khách họ ghen, ngỡ một anh con trai đẹp mã nào đã lọt vào mắt đen của cô ta. Mặc dầu cô ta không thuộc riêng về họ, họ vẫn cứ ghen. Đó là nỗi ghen của khán giả đối với những cô đào trẻ đẹp. Những tháng đầu trong đời tình ái hay trong hôn nhân của mấy cô đào ấy, ngôi sao của mấy cô leo lét như muốn tắt hẳn. Khán giả họ ngưỡng mộ mấy cô và chỉ muốn mấy cô cứ là trinh nữ cho họ mơ ước.

Liên đăng trí đột ngột quá khiến họ bất ngờ. Phải chi từ thuở giờ họ biết cô có nhơn tình, họ đã quen và tạm vui với cái cười gượng của cô được. Đằng này về thần thờ thành linh ấy với họ có tánh cách của một cuộc bất quả tang tại trận một sự phản bội.

Thì ra không yêu, Liên vẫn bị xao xuyên bởi sự đeo đuổi của Ngọc. Khiêu khích của Ngọc coi vậy mà ác lắm. Nàng không sợ Ngọc khinh vì nàng sống kỳ lạ, nhưng rất sợ Ngọc khinh nếu hẳn ngỡ nàng ham mê truy lạc. Chỉ khác có mỗi một chút xiu đó thôi mà nàng không thể thờ ơ được với đề nghị của chàng.

Truy lạc vì mưu sinh đưa đẩy tới, sa đoạ vì thích nếp truy lạc, cả hai cuộc đời đều như nhau ở cái quả mà khác nhau ở cái nhân. Lắm khi người ta tha thứ quả được nhưng người ta không khoan hồng về nhân.

“Nhưng nếu Ngọc ngộ nhận, hấn khinh mình thì đã sao. Ừ, thì đã sao ? ” Liên cứ tự hỏi như vậy mà không trả lời được. Mãi cho tới thứ hai sau thì đã đến ngày phải về Sài Gòn để chịu sự đeo đuổi rất khó chịu của anh chàng điên. Anh chàng điên hôm nay sao lại mở cửa như thường. Anh ta dường như sống ra mặt, khác hẳn với thái độ của ngày nào đây mà anh ta như xấu hổ, sợ hãi cái gì.

Bây giờ chính Liên lại sợ. Sợ gì nàng cũng chẳng rõ, nhưng chắc chắn cái làm nàng sợ ở trong căn nhà trước mặt.

Tối hôm đó, khi em nàng đã ngủ, hai mẹ con thao thức với nhau về việc riêng của gia đình như vào bất kỳ đêm sum họp nào.

Bà cụ hỏi :

– Con làm cùng một sở với thầy Ngọc, thấy thầy ấy như thế nào”

Liên hết hồn về câu hỏi kỳ lạ ấy, bối rối giây lát rồi bỗng sực nhớ lại rằng chính nàng đã nói láo về Ngọc hôm nọ nên ấp úng đáp :

– Thưa má...ơ...ơ...anh ấy là người tốt.

– Má cũng nghĩ như vậy. Nó có nói gì riêng với con hay không ?

Liên lại hoảng sợ, không biết mẹ nàng muốn đi đến đâu và Ngọc đã nói gì với mẹ nàng. Nàng điếng hồn, làm thỉnh mãi khiến bà Cai phải dẫn đường :

– Má hỏi thiệt con, nó có tỏ tình với con lần nào hay không ?

Liên thở ra một cái và nghe nhẹ cả người.

– Thưa má không !

– Nó không nói thẳng, nhưng nói xa nói gần, nói bóng nói gió một cách kín đáo cũng không nữa sao ?

– Thưa không má à.

Liên ngỡ mẹ mền người con trai ấy, hỏi dò cho biết để mà hy vọng nên nàng không do dự mà nói láo, kéo mẹ hy vọng vô ích và còn nguy hại nữa, vì bà mà hy vọng, bà lại khuyến khích hẳn thì càng rắc rối thêm.

– Như vậy thì tốt lắm. – Bà lại nói – Nhưng nghĩ cũng lạ ! Con trai đời này, má dư biết chúng nó. Thằng Ngọc này thì hơi khác. Như vậy thì nó càng đáng quý. Con nè, từ mấy tuần nay nó lân la đến đây rất thường.

– Vậy à má ?

Liên ngạc nhiên thật tình, nhưng bà Cai vẫn không tin. Bà định ninh rằng thế nào hai đứa cũng đã có gì với nhau rồi, Liên mắc cỡ mà chối đó thôi.

– Ủ, và má có mời nó ăn cơm mấy lần để biết nó. Nó được lắm con. Hôm qua đây nó tỏ thiệt với má là nó thương con. Nó nói không còn cha mẹ nữa, nên nó chỉ biết trông vào sự dễ dãi của má thôi... Vậy con nghĩ thế nào ?

Bà Cai rình phản ứng của con, chờ đợi một sự mừng rỡ cố che giấu, và sự làm bộ thối thác của nàng, nhưng lạ kỳ thay, Liên châu mày và ra vẻ khô sở thật tình.

Nàng thấy ngay là ông giáo sư nhút nhát trên đường tình ấy trộm yêu một nữ sinh hàng năm trời mà không dám nói một lời, bỗng trên đường đời anh ta lại tỏ ra một người khôn ngoan hết mực. Anh ta đã đi con đường chánh thức như vậy, chớ không theo van nài nàng, là cố ý mượn tay mẹ làm áp lực đối với nàng đó.

Nhưng rất thông minh, Liên tìm được ngay lý lẽ từ chối.

– Thôi má, rồi ai sẽ phụng dưỡng má và nuôi em ?

– Má đã nghĩ đến điều đó rồi. Má sẽ xoay sở, không thể nào vì lẽ đó mà má không để con đi lấy chồng.

– Nhưng má sức khỏe kém lắm. Với chứng đau tim của má...

– Nó cũng nghĩ đến điều ấy trước mẹ con ta nữa, nó xin cấp dưỡng má.

– Má không thấy là ăn nhò rẻ, không ổn hay sao ?

– Cái đó cũng tùy. Nhưng không phải ăn nhờ rể. Nó đề nghị con trở lại nghề may cũ. Ngày trước nghề không nuôi nổi cả nhà, nhưng bây giờ nó chắc nghề sẽ nuôi nổi một bà già như mẹ. Con và con Mai ở bên ấy. Má sẽ sống bằng tiền do chính con làm ra, còn phần con thì chính nó lo cho.

Thật là một anh chàng già rơ, Liên nghĩ. Hắn đã chu đáo tiên liệu tất cả mọi việc, không thể đưa những lý lẽ thuộc phạm vi lý trí ra mà đương đầu với hắn được.

– Con nghĩ thế nào ? – Bà Cai lại hỏi.

– Thật khó nghĩ. Anh ấy là người tốt, và đáng mến nhưng con lại không thương, thì làm sao con ưng anh ấy làm chồng được.

Liên đã thành thật lần này. Bà Cai cười hề hề :

– Má hồi trước có thương ba con đâu lúc ba con đi hỏi má. Nhưng mà rồi khi thành vợ chồng với nhau thì tự nhiên thương nhau chớ.

Liên muốn nói : ”Nhưng người của thế hệ con bây giờ thì khác. Tụi con muốn yêu rồi mới lấy nhau” nhưng nàng không dám nói, sợ mẹ bảo vì thế mà thế hệ bây giờ hư hỏng hết, và bà sẽ nói đúng phần nào và nàng sẽ xấu hổ như là bị mắng.

– Thừa má, má để thùng thảng con nghĩ lại xem.

Bà Cai rất an lòng vì con gái ở thời của bà nói như vậy tức là bằng lòng rồi đó, hay ít ra cũng không từ chối hẳn, ép sợ sợ thêm chút xíu nữa là được.

Phản Liên, nàng nghiệm ra một chơn lý rẻ tiền là ở đời, khi có một kẻ nhẫn nại họ yêu mình thì khó lòng mà yên thân được với họ.

Nàng tiên đoán rằng sẽ khổ sở với Ngọc nhưng chưa rõ cái khổ ấy sẽ đến mức nào.

Trưa hôm sau, Ngọc lại đón đường mà dúm vào tay nàng một phong thơ thứ nhì. Lần này thơ chỉ mỏng thôi, nhưng Liên sốt ruột muốn xem ngay.

Nàng đọc thơ trên xích-lô, trước khi đến bến An Đông :

“Em Liên,

Nếu em không nhận lời đề nghị của anh thì anh sẽ tiết lộ bí mật của em cho má biết. Một đêm nào đó anh sẽ mượn xe đưa má xuống Định Tường để má chứng kiến tận mắt lối sống của em trong các quán.

Kỳ cho em nội ngày thứ hai sau trả lời.

Ngọc”

Liên như vừa bị đánh một vố rất mạnh, choáng váng cả người. Thì ra đây là một tội hậu thơ, không để cho nàng nói lần nói lựa nữa. Và tàn nhẫn thay, Ngọc lại tổng tình nàng, y như là Hồ lúc trước.

“Trời ơi, sao mà mình có số bị tổng tình như thế này ! Ngọc bây giờ nắm được cả linh hồn mình, y như là Hồ đã nắm, và mặc dầu mình không có ký giấy nhận tội, vẫn phải sợ anh ta.”

Trong giây phút nàng công phần hết sức, và quyết xuống xe trở lại nhà chủ cho Ngọc một trận rồi ra sao thì ra.

Xe chạy tới mũi tàu Phú Lâm mà Liên còn ngẩn ngơ chưa nhận thấy những hành khách chung quanh nàng.

“Hôn nhờn trá hình ! Đây là một chuyện thể gian hi hữu, một thí nghiệm đầu tiên mà vị giáo sư kỳ dị ấy muốn làm. Để chi ? Để tìm lại người cũ mà hắn đã mất.

Mặc dầu mình không yêu hắn, mình vẫn muốn trở lại làm người cũ đó, thì tại sao mình lại từ chối làm con bọ cho hắn thí nghiệm ? ”

Những ý nghĩ trên đây đã có trong đầu Liên kể từ khi xe ngừng lại dọc cầu Bến Lức để đợi đoàn xe bên kia qua.

Nàng không mấy may tin tưởng sẽ tìm lại tâm hồn cũ được. Bây giờ, nhìn đời, nhìn một người đờn bà ẵm con, nhìn một đứa bé nàng cảm thấy khác hẳn khi trước.

Liên không bi quan, không ghét đời, nhưng mọi vật, mọi việc đối với nàng như cục đá, khúc cây, không có hồn, vì chính người nhìn cũng không có hồn. Nàng sống như một con vật mà chỉ có nhu cầu về vật chất là đáng kể.

Nàng không còn tin tưởng nơi sự cao quý của hy sinh, của tình thương, của tình yêu. Chất “người” nơi nàng đã vơi cạn từ lúc nào nàng không hay.

Liên thương mẹ, phải, nhưng đó chỉ là thói quen thôi. Nếu lý trí của nàng còn nguyên vẹn, tình cảm đã bị tàn phá hết rồi.

Những khi mà nàng phải làm những điều không muốn làm, đó là những lúc mà nàng đã đập tan tình cảm của nàng, tình cảm mà sự sống đã dày công xây dựng từ thuở con người còn bé cho đến khi họ lớn khôn.

Ngay bây giờ, nếu cô gái nào khác mà biết câu chuyện, chắc cô ấy rất cảm động vì cử chỉ của Ngọc. Riêng Liên, Liên chỉ thấy Ngọc là một anh chàng gàn, vì nàng đã biết đời một cách tai hại là biết gương mặt xấu nhứt của đời mà tượng trưng là những người đờn ông chỉ biết có vật dục.

Nhưng anh chàng gàn ấy lại nguy hiểm vì trong tay anh ta có lá bùa như Hồ lúc trước.

“Hay là mình trốn đi nơi khác ? Ừ, mình trốn mất, tìm những quán xứ khác mà làm ăn, xóa dấu vết, hẳn làm sao đưa mẹ mình đi tìm mình được.

Nhưng nếu hấn lại gợi ý cho má mình tra gạn về sở làm ở Khánh Hội thì thật chẳng biết nói sao”.

Lần đầu tiên từ khi thoát khỏi tay Hồ, Liên nghe đòi nàng không còn yên ổn nữa. Những kẻ si tình thật đáng ghét.

Hèn chi mà rồi cậu nào cũng đau khổ vì tình cả, vì không phụ nữ nào chịu nổi cái gàn của họ. Mình không thèm yêu ai cả, họ cứ muốn bắt mình yêu, để rồi...cũng yêu họ.

“Được, cậu Ngọc ơi, để rồi cậu biết tay tôi”.

Liên hăm dọa thâm như vậy, nhưng vẫn không an tâm vì thật ra, nàng cũng chẳng biết đối phó ra sao với sự bướng bỉnh của Ngọc.

Nàng định thứ hai về Sài Gòn mắng cho hấn một trận nên thân vì lời hăm he làm sảng-ta của hấn.

Hấn là tay trí thức, phải biết rằng, làm như vậy là không đẹp, chần hấn mắc cỡ mà bỏ trôi.

Nhưng qua ngày thứ bảy, vào buổi trưa, chủ quán, một mù đòn bà rất cần sự cộng tác của Liên, lại sai người đến nhà trọ của Liên, mời nàng qua nhà mù có chuyện cần.

Liên cũng ngỡ đó là những chuyện như thường ngày mà mù này làm trung gian dùm cho người ta đó thôi. Nhưng khi đến nơi, thấy vẻ lo lắng trên gương mặt của mù chủ, nàng bắt đầu thắc mắc. Mù ta nói :

– Em Cúc à, (Cúc là tên giả nàng dùng ở đây) chị bị hăm dọa.

– Ai hăm dọa chị ?

– Em không biết đâu. Nhưng em nên biết rằng không phải là chuyện chơi. Người ta bảo chị phải cho em nghỉ việc.

Liên chỉ hơi chau mày thôi, chính nàng cũng đã nghĩ đến giải pháp thôi việc ở đây, tìm qua tỉnh khác làm ăn. Nhưng nàng rất buồn mà thấy Ngọc hèn đến thế, trả thù bằng cách mượn tay ai đó, hắt chén cơm của nàng.

– Cũng được. – Liên nhẩn nại nói.

– Chị buồn, lo cho em hơn là cho chị. Bất quá, chị kêu người khác, nhưng em thì...

– Cám ơn chị, em sẽ đi tìm nơi khác.

– Em không biết cái nguy của em. Người ta bủa lưới cùng hết, khắp xứ, em còn mong đi đâu được nữa.

– Sao chị biết ?

– Nếu chị không biết, chị đã không bắt được con Ngọc năm ngoái nó ăn cắp tiền chị rồi trốn đi với anh. Người ta nói nếu thứ ba em còn trở xuống thì chị mang họa. Người ta theo dõi em đó, chị cho em hay, họ theo cả tuần nay, em không biết gì hết. Không tin, em bước ra đường thì rõ..

Liên thử nhìn ra đường thì thấy quả có một thiếu phụ có dáng lao động đang đứng dựa gốc cây nhìn vào nhà của chủ quán. Mụ chủ quán tiếp :

– Cái con đó nó theo em từ nhà trọ em đến đây. Chị nghe người ta nói, hồi nãy để ý, thấy quả như vậy.

– Gương mặt ấy dường như quen.

– Thì nó la cà ở xóm quán từ hôm thứ ba đến nay. Chị em mình cứ ngỡ nó là nhân viên của quán nào.

– Nhưng nó làm gì được em chứ ?

– Nó không làm gì em hết đâu. Nhưng em đi xứ nào nó cũng theo để biết nơi em làm, rồi người ta sẽ bắt buộc nơi đó cho em nghỉ việc như đã bắt buộc chị.

Liên vụt cười khan lên, cười dài một cách mỉa mai và hiểm ác.

“Được, cậu Ngọc ơi, cậu sẽ biết tay tôi. Cậu hất rơi bẻ chén cơm của tôi, đẩy tôi vào nước bí. Vậy buộc lòng tôi cũng phải từ nước bí ấy đẩy cậu vào một nước bí khác để trả thù và để cho cậu sáng mắt ra đừng có làm tài khôn tài khéo, toan chi phối đời sống của người khác. Ai có tự do nầy chứ. Tình yêu của cậu không phải là cái quyền tuyệt đối đối với tôi.

“Được, để rồi cậu xem.”

Ngay chiều hôm đó Liên sửa soạn va-ly để về Sài Gòn một cách vĩnh viễn, hầu bước vào một cuộc phiêu lưu mới. Nàng bị đẩy vào đó một cách cưỡng bách nhưng quyết làm chủ động để phá anh đồ gàn một trận chơi cho bở ghét.

Bà Cai thấy con về sớm, không ngạc nhiên, bà nói :

– Thăng Ngọc nó có cho má hay rằng nó dọ ý riêng của con và con bằng lòng, lại chịu ý nó mà thôi việc hôm nay. Nó muốn làm gấp.

Thì ra Ngọc đã đoán biết rằng nàng thua trận mới dám cho mẹ nàng hay trước như vậy. Chi tiết này càng làm cho Liên tức hơn nữa.

“Được, tôi thua trận lần này. Nhưng có kẻ sẽ thua lần sau, và đó sẽ là một cuộc đại bại mà người thua có thể tự tử hận, chứ chẳng chơi đâu.”

Ngọc thu xếp lệ làng và rất gọn. Bà Cai đồng ý với chàng, làm sơ sịa cho đỡ tốn. Nhưng sơ sịa mà phải ồn cho xóm giềng họ thấy rõ đó là đám cưới hân hoan.

Ồn, tức là dọn dẹp nhà cửa của hai đảng, tức là đãi ăn ở nhà chứ không kéo nhau đi cao lầu, mặc dầu cũng là cao lầu lãnh nấu vì cả hai bên đều đơn chiếc.

Họ không quen với ai bao nhiêu trong xóm đó, nhưng những người ở gần đều được mời dự tiệc để chánh thức hoá sự ở chung của họ từ đây.

Bề ngoài quả đã được cứu vãn và ai nấy đều đinh ninh rằng đó là một thầy ký và một cô ký đồng sở, lấy nhau trong cảnh thanh bần, rất tốt đôi và tiên đoán cho họ một cuộc đời hạnh phúc.

Riêng với bạn hữu của Ngọc thì Liên chỉ là một cô thợ may thôi. Lúc được mời, họ hỏi thăm thân thế của vợ bạn và họ hơi thất vọng. Nhưng trong tiệc cưới, thấy nhan sắc của Liên, họ ngỡ hiểu lý do cưới vợ nghèo của Ngọc và tha thứ cuộc hôn nhân chênh lệch địa vị của hai người hôn phối này.

Trái với điều đã dự định, bé Mai vẫn cứ ở nhà với bà Cai, chỉ có Liên là về nhà chồng, sau tiệc cưới.

Ngọc không bỏ dạy giờ nào và chiều hôm đó vẫn đi đến trường như thường.

Lúc vắng người chủ nhà mà Liên không chịu nghĩ là chồng nàng, nàng quan sát lại sự thay đổi nơi đây và chú ý đến bàn máy may và dụng cụ nấu nướng, chén bát trong nhà.

Bà Cai rất kiên cố, căn dặn nàng rất nhiều lần là không nên về nhà, nếu không thì nàng đã chạy qua với mẹ rồi vì ngòi một mình sao mà buồn quá.

Đến chiều Ngọc về với một gói gì trên tay, có lẽ là bánh mì thịt quay mà hán mua để ăn buổi chiều, chưa kịp nấu nướng.

Đến cửa, Ngọc gặp anh Sáu thợ máy, anh ta tò mò nhìn cái gói và nói :

– Thầy hai và cô đi làm hết thì nên ăn cơm xách là hơn.

– Không – Ngọc đĩnh chánh – từ đây chỉ có một mình tôi đi làm thôi, còn vợ tôi thì lo việc nhà. Nhưng bữa nay chưa kịp nấu nướng.

Vốn có ác cảm với Ngọc, Liên không chào hỏi chàng. Khi trưa trong tiệc cưới, nàng buộc lòng phải vui tươi cho xóm giềng và bạn hữu của Ngọc khỏi thắc mắc thôi.

Ngọc cũng không ngạc nhiên trước sự thờ ơ lãnh đạm của bạn, đi tuốt vào buồng trong thay y phục, không nói một tiếng với Liên.

Thay đổi xong, chàng đi tắm và khi đi tắm vào, nằm dài lên giường mà nghỉ.

Liên có cảm giác rằng mình là một đứa trẻ gái trong nhà, ông chủ chẳng thèm ngó tới. Nhưng giá thử ông ta sai làm cái gì thì dễ chịu hơn ngồi ngậm câm như vậy biết bao.

Nàng nhớ có nghe mẹ nàng kể lại chuyện bà mới về nhà chồng những ngày đầu. Những lúc hiếm hoi được rảnh tay, bà cũng ngồi một xó mà làm thình như thế này.

Tuy nhiên thuở ấy có một tâm hồn bạn đang nóng lòng trò chuyện với bà. Tâm hồn ấy vì sợ tục lệ mà không dám ra mặt thân mật đó thôi.

Đằng này Ngọc là chủ nhà, trọn quyền hành động thì..

Ngồi buồn, càng nghĩ càng tức, Liên muốn gây với Ngọc một trận nhưng vô có. Vả khi không mà gọi người ta để nói cái gì trong khi mình quyết không thềm đếm xỉa đến họ thì cũng chạm tự ái quá.

Bỗng nàng mừng rỡ vô cùng khi nghe Ngọc nói, giọng bình thản và hiền lành :

– Liên ơi, em đồ thịt quay trong gói ra đĩa đi em, rồi làm một miếng nước mắm, chiều nay ta ăn tạm như vậy thôi.

Đã có công việc làm, lại có thể mở lời, dễ chịu quá. Nàng hỏi giọng cà rỡn :

– Bồn phận tôi có những gì, anh cứ kể ra đi để tôi biết mà làm ?

Ngọc vụt ngồi dậy, nhìn Liên, nghiêm sắc mặt mà nói :

– Mới hôm qua đây em còn xưng em, nay lại tôi. Làm như em giận điều gì. Bồn phận em à ? Thì em lo việc nhà, có cả việc cơm nước.

– Nấu cơm, dọn quét, giặt gạ đó là phương pháp trị bệnh của anh hả ?

– Ừ.

– Phương pháp hay lắm !

– Biết đâu !

– Nhưng người ta chỉ cưỡng bách trị bệnh khi nào căn bệnh nguy cho đoàn thể, như bệnh truyền nhiễm chẳng hạn. Còn bệnh riêng mà chỉ cá nhân là phải chịu thôi, người ta có quyền gì bắt ép ai.

– Anh không bắt em, anh chỉ làm áp lực thôi.

– Thì cũng thế. Anh có quyền gì mà làm áp lực như vậy ?

– Vì anh yêu em, như anh đã nói.

– Việc này chỉ có nghĩa là anh giựt nhon công của người khác, mà người nhon công đó lại chẳng muốn làm với anh. Nhưng thôi cũng tạm bỏ đi. Vậy chứ ông chủ mới có trả lương bằng số tiền mà người nhon công kiếm được trước kia hay không ?

Ngọc cười hì hì :

– Có nhiên là anh không thể vì anh nghèo lắm. Nhưng cho dầu giàu có, anh cũng cố ý trả thấp hơn nhiều lắm.

Thấy Liên làm thinh, chàng hỏi :

– Sự nổi loạn của em chỉ có bấy nhiêu đó thôi à ?

– Tôi là người lịch sự, không thể la hét như chị bán cá được. Ông chủ thích nghe la hét lắm sao ?

– Không, anh cảm ơn em đã không la hét. Anh chờ đợi một cuộc gây gổ như giông tố, mà may quá....

Liên bỏ đi ra sau bếp để hâm tỏi ớt đặt làm món nước mắm mà Ngọc vừa dặn. Xong nàng dọn bánh mì thịt quay lên chiếc bàn con đặt dựa vách nơi buồng ngủ và nói :

– Mời ông chủ ăn tối.

Ngọc lặng lẽ cười, ngồi dậy đi ăn. Chàng chỉ chiếc ghế thứ nhì, nhìn bạn mà rằng :

– Em ngồi đây với anh.

– Không, là phận tôi tớ, em ăn sau.

Ngọc bông đùa :

– Nếu ông chủ băm lăm cho em ăn chung để gần gũi em, em cũng từ chối nữa à ?

Liên không nín cười được, và trợn cười chung ấy làm cho không khí bớt căng thẳng.

Trong bữa ăn, Ngọc căn dặn :

– Mai em đi chợ luôn cho hai nhà, rồi giao cho má nấu phần má. Tiền chợ bên má, cứ lấy tiền của anh, rồi sau tính gộp lại, em trả lại anh.

Không phải anh không nuôi mẹ hay nuôi mẹ không nổi, nhưng anh sợ chạm tự ái của má và của em. Má ăn mỗi tháng độ bảy tám trăm, thêm tiền nhà nữa là lỏi một ngàn rưỡi, này kia này nọ nữa là hai nghìn, số tiền ấy chắc em làm ra được.

– Ngày trước, em cũng chỉ muốn kiếm có bấy nhiêu đó thôi, nhưng rút cuộc, em kiếm không ra một ngàn mỗi tháng. Nếu em đi may công cho các hiệu thì lương cũng độ một ngàn hai thôi.

Liên đã bỏ tiếng “tôi” gây gổ khi nãy, và giọng nàng chỉ còn buồn thoi. Nàng nói thêm :

– Máy ông viết tiểu thuyết, cứ hễ muốn lấy tượng trưng cho công nhân nghèo khổ, thì luôn luôn đưa ra một người phu xích-lô. Họ biết đâu rằng chị thợ may mới là hạng công nhân nghèo nhất nước.

– Em nói cũng chưa thật đúng. Máy chị xếp giấy ở các nhà in họ chỉ lãnh có chín trăm đồng mỗi tháng thôi.

– Vậy à ?

– Chớ sao. Vậy mà họ vẫn sống được. Có chị cũng nuôi mẹ nuôi em đàng hoàng.

Liên nghe xấu hổ vì hiểu được ám chỉ sâu sắc của Ngọc. Nàng nói để tự bào chữa :

– Cái đó cũng tùy lối sống của mỗi gia đình. Gia đình em đã quen sống dễ dàng...Tuy nhiên tiêu xài hai ngàn đồng mỗi tháng không phải là hoang phí, mà cũng chẳng kiếm được số tiền nhỏ mọn ấy bằng một nghề lương thiện.

– Từ đây thì em có thể kiếm được độ bấy nhiêu đó. Anh đã thương lượng với một hiệu may lớn quen biết để họ chia bớt những bộ y phục dễ may và bằng vải xấu cho em.

Kể từ câu chuyện ấy, không hiểu vì một lẽ bí mật nào mà Liên đâm ra sợ Ngọc, chớ không còn sẵn sàng gây chiến nữa.

Nàng ngạc nhiên cho mình, cố tìm hiểu và giây lát thì nhớ ra rằng đã bắt đầu sợ anh chồng trá hình này từ lúc mà nàng mắc cỡ trước nếp sống của chị thợ xếp giấy mà anh ta trình bày ra.

Nàng vẫn còn phân biệt đâu là phải đâu là quấy, việc gì sạch việc gì dơ. Còn biết xấu hổ và con người trước mặt nàng thì bình tĩnh lạ lùng và không quên được dĩ vãng của nàng, mặc dầu hẳn không hề nói ra.

Nếu hẳn nói tạch hoạch ra, mắng chửi nàng thậm tệ cuộc đời nhơ nhớp của nàng, chắc nàng xấu lắm, nhưng chỉ một lần thôi rồi không còn e sợ gì nữa cả.

Sự mắng chửi sẽ cho nàng biết sự khinh miệt của hắn tới mức độ nào, mắng chửi rồi ăn ở với nhau, điều ấy sẽ chứng tỏ rằng hắn rất ham sắc dục, ham hưởng vẻ đẹp của nàng và như vậy hắn chỉ là một con người xoàng, không đáng mắc cỡ với hắn.

Đằng này hắn nín thinh, không trách móc nửa lời về hạnh kiểm của nàng, mà vẫn kín đáo tỏ rằng hắn không quên, thì biết hắn khinh rẻ đến đâu.

Liên dọn rửa mấy cái đĩa, mấy đôi đũa, chỉ năm phút là xong. Khi lên nhà trên, nàng thấy Ngọc đã trải ghế bố gần bàn viết rồi nằm đó mà đọc sách.

Trên ghế bố có sẵn mùng mền, nàng đoán biết là Ngọc sẽ ngủ luôn trên đó, nhường giường cho nàng.

Liên cũng lấy sách trên kệ xuống mà đọc, nhưng mới ngồi lại nàng bỗng nghe một mặc cảm tự ti kỳ lạ là nàng không xứng ngồi đó. Tuy bàn ghế xấu xí nghèo nàn, nhưng chủ nhơn của nó chắc chắn chỉ tiếp những người thanh cao thôi. Ai nhơ bọn tâm hồn và thân thể, ngồi gần hắn, chắc hắn nhòm lăm.

Tự nhiên nàng trả sách lại chỗ cũ, rồi mắt rung rung lệ, rút êm vào buồng. Liên tủi thân quá, nằm úp mặt lên gối mà khóc không biết trong bao lâu. Đến chừng thôi khóc, nàng lại càng nghe tủi thân hơn. Thuở nàng còn bé, mỗi lần nàng khóc như vậy là mẹ nàng theo dỗ dành ngon ngọt, giờ lớn lên, với sắc đẹp ghê hồn của nàng, đáng lý ra khi khóc cũng phải được một người đờn ông hốt hoảng dỗ dành chớ có đâu mà khóc ướt cả gối chăn cũng chẳng ai thêm để ý đến.

Thế là cái mộng trả miếng Ngọc không thực hiện được nữa rồi. Nàng định bụng phá tiền Ngọc một lúc cho hấn bái xái bài xai cho bỏ ghét, rồi vớ cuối cùng là cho hấn mọc sừng với người bạn thân nhứt của hấn. Có thể mới trả được cái thù bị hấn hất bễ chén cơm và lôi đầu về cưỡng ép làm tội mọi, có thể cho tởn cái thói háo sắc của hấn, muốn giữ độc quyền hưởng trọn một mình một người đẹp.

“Nhưng tình thế đã khác hấn rồi. Hấn bắt mình vừa làm mọi cho hấn lại vừa làm lụng để nuôi mẹ, chứ không phải đem mình về để đóng trang mà thờ, để dâng tiền cho mình tiêu xài.

Và té ra đây là một cuộc hôn nhân trá hình thật sự, mình cứ ngỡ hấn xí gạt mình hoặc làm bộ nói thế để nghe cho hay đó thôi. Hấn ngủ riêng ngoài ấy cho đến bao giờ ? ”

Lần đầu tiên trong đời Liên, nàng nghe tất cả cái tủi nhục vì sắc đẹp của nàng không được làm vua nữa. Trước kia, mặc dầu Hồ có đủ quyền lực trong tay để cướp thân xác nàng, nó vẫn quì dưới chân nàng mà xin nàng hiến thân một cách vui lòng.

Về sau, bao nhiêu người nữa cũng có quyền lực như Hồ, quyền lực của đồng tiền ném ra, vẫn chiều chuộng nàng, khiến nàng đinh ninh rằng hễ nàng phán ra một tiếng là thiên hạ ai cũng phải nghe theo.

Bên ngoài, nghe tiếng Ngọc bước xuống, tiếng guốc cạ trên nền gạch, tiếng cây trụ mùng chạm nhau, Ngọc đi ra sau, ghé lại buồng trong mà dặn nàng :

– Mai em chịu khó giặt mớ quần áo trong cái túi móc nơi chân giường.

Liên nhìn lại thì thấy một chiếc túi vải ka-ki to lớn và no nóc. Nàng tự hỏi : ”Lạ quá, sao hắn ở có một mình mà quần áo dơ nhiều quá như vậy ? ”

Ngọc đi tuốt ra sau cầu tiêu, qua vài phút thì trở lên. Liên hộp ngóng đợi hắn ghé lại, vì tới phút đó, nàng vẫn không tin được rằng hắn ngủ riêng.

Nhưng hắn đã đi luôn và đóng cửa trước, tắt đèn nơi buồng ngoài. Nàng lắng nghe tiếng động của chiếc ghế bố và đoán biết hắn đã nằm xuống.

Liên đã chán chê việc sinh lý. Nàng chỉ mong đợi Ngọc cho khỏi tủi thân vậy thôi. Nhưng vì thế mà càng mong đợi nhiều hơn gái thơ mới về nhà chồng.

Nàng nằm đó, lắng nghe động tĩnh và giựt nẩy mình mỗi bận Ngọc cựa mình, chiếc ghế bố kêu răng rắc.

Nàng đợi đến mỗi mồn, đến tuyệt vọng rồi ngủ thiếp đi.

Ngọc dậy đâu hồi năm giờ sáng hay sao mà khi nàng bừng tỉnh thì đã thấy hắn đang dẹp dụng cụ thể thao và đi tắm.

Mọi ngày nàng thức trễ lắm, và nằm dật dựa cả giờ không muốn dậy. Nay sợ hãi Ngọc lúc đầu hôm lần vào tiệm thức nàng và đánh thức nàng sớm hơn mọi khi, và thức xong là nàng dậy ngay.

Liên rửa mặt, chải gỡ vừa xong thì Ngọc trao cho nàng hai ghim bạc và nói :

– Em cất hai ngàn này để chi dụng. Rồi anh sẽ đưa thêm khi nào tiền ấy gần hết. Giờ em đi mua đồ ăn sáng. Anh ăn phở, uống cà-phê sữa. Nếu em không ghét hai món ấy lắm, cũng nên ăn cùng một thứ với anh.

Hai xấp bạc này đối với Liên ít quá, vì nàng đã quen cầm tiền, những số tiền lớn lao hơn nhiều, và ngay cả tiền nàng kiếm được lúc sau này, từ khi trốn khỏi nhà Hồ, cũng quan trọng gấp mấy lần tiền phát cho hơn nửa tháng chi dụng của Ngọc.

Tuy nhiên, Liên lại nghe một cảm giác lạ khi cầm tiền ấy. Nàng nghe nó nặng quá vì biết sức kiếm tiền có hạn của ông giáo sư cần cù này mà nghề bắt buộc phải một bộ óc.

Nàng lại nghe xấp tiền nặng những tình : sự tín nhiệm, vẻ lịch sự; vì người chồng trá hình này đáng lý ra chỉ nên phát tiền chợ mỗi ngày như những anh chồng xem vợ không ra gì.

Lúc bước ra thềm, nàng ứa nước mắt khi thấy em Mai hé cửa bên kia mà rình nàng. Nó ngạc nhiên khi thấy sao xa cách chỉ có mấy thước đất mà chị nó không về, và chính nó cũng không được chạy sang bên ấy. Vài bữa nữa đây, nó sẽ được phép sang chơi, nhưng chắc nàng không cho nó qua, vì địa vị của nàng trong nhà này không ra gì cả, em nàng tới, nàng sẽ tủi thân biết bao !

– Chị hai !

Mai kêu lớn và ngoắt chị. Liên cũng cười đáp bằng một cái cười héo hon rồi lầm lũi đi luôn.

o O o

Khi mở miệng túi trút áo quần dơ ra thau, Liên mới thấy Ngao ngán cho công việc mà nàng sắp làm.

Trong đồng vải bản ngắn ngang ấy có đến bốn cái quần tây bằng vải nhơn tạo. Thứ vải này khi khô thì dịu, mềm nhưng nhúng nước xong là nó cứng và dày mo như da trâu.

Ngoài ra còn bốn chiếc sơ-mi, ba bộ đồ mát và nàò khăn mặt, khăn tay, áo gối...lu bù. Nàng càng hoảng sợ hơn khi moi lại đồng đồ, thấy đang nằm úp dưới đáy một tấm “tra” trải nệm bằng vải “tra” chánh hiệu, tức là thứ vải dày như vải may âu phục.

Trước kia nàng chỉ phải giặt áo quần của nàng may bằng lụa mỏng, vải nhẹ, và từ khi sống với Hồ về sau, thì bỏ tiệm giặt ủi tất cả mọi thứ kể cả khăn mù-soa nữa.

Đây là khổ dịch đầu tiên trong cuộc sống mới của nàng, khiến Liên nghĩ ngợi lung tung khi ngồi lại trước thau đồ giặt. Nàng tự hỏi :

“Có phải đây là một cuộc đời đáng sống hay không và thời cơ nào đưa đẩy nàng vào một ngõ hẹp như thế này ? ”

Đời nàng sao mà cứ phải trả bằng một giá rất mắc mọi việc.

Trước nàng đã trả sự xa hoa của nàng bằng cả tiết trinh của nàng. Sau đó phải lầy trụy lạc để chỉ mua được cơm ăn thôi. Còn giờ thì bù lại sự rửa sạch bọn nhơ bằng những khổ hình hằng bữa như thế này ?

Liên chỉ mới vò có một chiếc quần mà nghe rất bỏng cả da hai bàn tay non của nàng. Nàng hối hận đã làm việc sai phương pháp. Khi này nàng do dự để xem coi nên giặt thứ mỏng như sơ-mi, áo mát trước hay thứ dày trước. Nàng suy luận rằng giặt thứ dày trước để cho cái phần sau của công việc hoá ra như là nhẹ nhàng lắm. Nhưng giờ nàng thấy rằng giặt áo mỏng trước có lẽ dễ quen với công việc hơn.

Giặt xong thau đồ to lớn ấy, Liên nghe rưng cả hai tay và xem lại đồng hồ thì đã hơn tám giờ rồi, chợ chắc đã hết đồ ăn ngon.

Nàng phơi quần áo hối hả để còn kịp đi mua các thức ăn nữa và trên đường ra chợ Liên hoảng hốt khi cảm thấy hai bàn tay của nàng như cứng lại. Nàng đưa tay lên nhìn chất pô-tát của xà-bông đã làm cho da tay nàng tái lợt, xù xì và bọc các ngón tay nàng lại bằng một lớp nhựa nó cứng rắn lại khi tay khô trong gió.

Liên lại tự hỏi :

“Đây có phải là một đời sống đáng sống hay không ? ”

Nàng than thầm :

“Thật mình trẻ người non dạ quá. Cũng bởi tính xảng, thấy bị đẩy vào ngõ hơi bí rồi đâm khùng quyết nhắm mắt nhận lời để phá thằng cha gàn này một chuyến cho bỏ ghét, không dè bị vỡ mộng ngay từ ngày đầu.

“Giờ, có nên bỏ mà đi hay không ? Tại mình dại, mình cứ ngỡ bí lối chớ hấn dễ gì mà quen cùng khắp nơi để mượn tay kẻ khác hăm dọa mình ! Đừng nói đâu xa, mình cứ làm ăn ngay tại Sài Gòn này thì mười mặt hấn cũng không biết đâu mà tìm”.

Liên vừa đi vừa nghĩ mãi, lúc tới chợ Nguyễn Tri Phương nàng mới hay.

Dự định nàng vừa tính sơ, con đường mới vừa thoáng thấy, nàng chưa thực hiện ngay đâu. Nàng còn phải dò xem coi chỗ làm ra sao cái đã.

Thế rồi công việc bận rộn hằng ngày ngăn xét kỹ dự tính ấy.

Trưa hôm đó Ngọc đi dạy về rất trễ. Chàng đeo theo ở sau xe gắn máy một gói gì to tướng mà chàng mang vào nhà, thả lên giường ở buồng trong, mở dây ra. Liên đang dọn cơm dòm lại mới thấy đó là những bộ pyjama cắt sẵn, chưa may, cột thành từng bộ riêng ra.

Chàng nói :

– Một tháng người ta chia cho em trung bình bốn mươi bộ do hiệu may quen nhường lại vì họ không may xuể. Mỗi bộ bốn mươi đồng tiền công. Như vậy em sẽ kiếm được một ngàn sáu !

Liên ngừng tay dọn ăn, ngẩn ngơ nhìn những gói đồ may lăn ra ngổn ngang trên giường.

Nàng còn phải nấu ăn, lau nhà, giặt ủi thì muốn may xong bốn mươi bộ pyjama, phải thức đêm cho đến một, hai giờ khuya mới mong làm xong công việc.

Liên không phải là một cô gái lười biếng và bà Cai đã giáo dục nàng theo lối gái quê, tức là luyện cho nàng quen với công việc để có thể làm dâu về sau.

Nhưng thật chưa bao giờ mà nàng bị công việc bẽ bộn đến như thế, hơn nữa sự bẽ bộn ấy lại đến ngay sau một mùa nhàn rỗi, ở không mãi sanh ra luống xương.

Liên chỉ nấu ăn cho hai người, tiền chợ không bao nhiêu nên cũng chẳng có bao nhiêu món phải nấu, nhưng vì không quen nên nàng lụi đui cho gần tới giờ ăn mới xong.

Khi Ngọc về, nàng đã mệt lả vì đứng mãi bên cạnh bếp lửa, hao sức rất mau. Nàng dọn cơm, nhưng chỉ đem ra có một cái chén và một đôi đũa thôi.

Ngọc đoán nàng giận dữ nên nói đỡ :

– Em cực khổ, anh biết, nhưng rồi em sẽ sung sướng về sau. Em nên ăn cơm với anh.

Liên không giận hờn gì cả, nàng chỉ đuối sức thôi. Đuối quá nên cũng không buồn đánh chảnh hay cãi lại nữa.

– Anh cứ ăn trước đi, em còn mệt lắm.

Ngọc cũng mặc kệ vì biết khó đỡ một người đàn bà giận hờn lắm. Lúc chàng ăn, Liên đi nằm. Nàng hơi choáng váng và nằm một lúc mới tỉnh táo lại được.

Có lẽ là do bản năng sai khiến, nàng cố gượng ngồi dậy để soát lại mâm cơm, coi có cần rồi thêm món gì hay không. Hoặc tô canh, hoặc trái ổi. Liên chưa nghe rằng mình có bổn phận trong nhà này; làm lụng vì phải làm đó thôi, không thiết tha đến công việc đến nỗi phải chăm lo những cái nhỏ nhỏ như vậy.

Thấy bạn đi múc thêm canh, Ngọc ghi nhận ngay trong lòng sự thành công đầu tiên của chàng : là con thú dữ đã bắt đầu thuần.

Từ đó cho đến tám giờ tối, Liên chẳng may vá gì. Cơm xong, dọn rửa, nghỉ lưng một chút là phải dậy để ủi những áo quần đã giặt khi sáng.

Ủi xong đóng quần áo cao như núi ấy rồi phải lo buổi cơm chiều, thật là không hở tay. May là hôm nay nàng không có lau gạch, vì quên mất công việc ấy. Ngày mai, đồ giặt sẽ ít hơn, vì quần áo dồn năm ba ngày không còn nữa, nhưng có cái việc lau gạch ấy thêm vào thì cũng mất hết thì giờ.

Cho đến tám giờ rưỡi, Liên mới xong công việc kể cả việc nằm cho ngay lưng trong lối mười lăm phút đồng hồ.

Bây giờ Ngọc đã nằm dài trên ghế bô ngoài buồng trước, sách úp lên ngực, nhìn khói thuốc từ từ bay lên nóc ngói xi-măng không có trần.

Liên lấy ra một bộ quần áo mát đã cắt rồi, đoạn tra kim chỉ vào bàn máy, chiếc bàn máy mới mua, nhơn nhót dầu mỡ ở những bộ phận bằng kim khí có xi kền.

Không khí trong căn nhà hẹp ấy bị một ngày nhiều nắng đốt nóng lên. Sự nóng nực giữ bền cho mãi đến bây giờ, và mãi đến bây giờ dân cư ở đây mới nghe được cái nóng ấy vì khi trưa họ bận sợ sự nóng bên ngoài hơn nên quên nó mất.

– Phải chi mình có một chiếc quạt máy !

Liên nói to ước ao ấy lên, to quá nên có vẻ là nói với Ngọc. Nàng buộc lòng phải thêm hai tiếng “anh hớ” theo sau cho câu nói lịch sự một chút, kéo Ngọc lại khinh nàng ăn nói xằng lè như kẻ thất giáo.

Đây là lần đầu tiên mà cô vợ giả này tự nhiên trao lời với chàng chớ không phải chỉ đáp lại mỗi khi bị hỏi, nên Ngọc lại ghi trong lòng rằng con thú dữ lại nhượng bộ thêm một bước nữa.

Chàng vội đáp :

– Ủ, để mai anh mua. Anh vốn cũng định sắm quạt máy lâu rồi, nhưng ít ở nhà nên quên mãi. Bây giờ có em, anh ở nhà thường ...sau giờ dạy học thì phải sắm chớ không bỏ qua được.

Liên đã bắt đầu may. Nói đúng ra, nàng cho kim chạy trên một mảnh vải nhỏ để bao nhiêu chỉ lấm dầu đều tuông ra hết, kéo bản quần áo người ta lúc bắt đầu may thật sự.

Ngọc hỏi :

– Em biết cắt hay không ?

– Dạ biết, nhưng chắc em cắt không khéo hay sao mà không có khách hàng.

– Ngày nay em có một lăm hay không ?

Ngọc cũng muốn trò chuyện thân mật với bạn, muốn có những sản sóc nho nhỏ, muốn nói ra lời âu yếm nhưng thấy vẻ lạnh nhạt thờ ơ của Liên chàng đâm chán, ngậm câm luôn. Giờ thấy chính Liên mở cửa trước nên chàng mới bước vào lãnh vực thân tình phải có giữa đôi trai gái sống chung với nhau trong một căn nhà vắng.

Liên nhăn nải nói :

– Cũng khá mệt, nhưng chắc tại không quen. Em tin rằng chừng quen rồi sẽ xem bao nhiêu công việc đó là thường.

Đáp xong, nàng ngạc nhiên hết sức mà nhận thấy ngay sự sợ hãi của mình trong câu nói. Nàng nói KHÁ mệt, tức là nói láo vì nàng thấy rằng đó là những công việc quá sức của nàng. Và là vợ của một vị giáo sư, trong xã hội Việt Nam ngày nay mà nhân công còn tương đối rẻ hơn ở nhiều nước khác, nàng phải được một đũa tở gái nhỏ giúp đỡ cho vài việc nặng nhọc mà không khó khăn, như ủi quần áo, rửa chén, lau gạch v.v...

Nàng lại bảo rằng sẽ quen với công việc, sẽ xem làm lụng cực nhọc là chuyện thường, trong khi thâm tâm nàng lại phần nộ quyết không cúi đầu chịu số phận mãi.

Nàng sợ Ngọc ? Hừ, kỳ lạ quá ! Liên không thể hiểu được mình sao lại yếu hèn đến thế. Lời nói của nàng chứng tỏ sự khuất phục của cái sâu kín nhất trong tâm trí nàng. Sự khuất phục của tiềm thức, và chứng tỏ rằng nàng muốn chịu thua, mặc dầu bề ngoài, nàng cứ hăng hái nói cứng là sẽ thoát cảnh này.

Kể từ lúc ý thức được về mặt thật của đáy lòng mình, Liên bỗng nghe nàng bị mặc cảm nhỏ nhoi, nàng thấy nàng yếu đuối bên cạnh Ngọc, không còn nuôi ý chí đương đầu với chàng nữa.

Ngọc nói như nói một mình :

– Em cực khổ lắm, anh biết lắm và anh thương lắm, rồi em sẽ sung sướng...nếu em muốn...nếu em thật muốn.

Liên chưa hiểu được hết ý nghĩa câu nói của bạn. “Nếu em muốn, nếu em thật muốn”. Ai lại không muốn sung sướng và ai lại giả đồ muốn sung sướng hay muốn ít bao giờ ?

Tiếng máy chạy đều đều, vải tuôn ra khỏi chơn vịt tràn vào ngực nàng như giòng nước, không dứt. Chiếc áo này đến khuya sẽ may xong. Nhưng cuộc sống đều đều vô vị của nàng đến bao giờ mới dứt đây ?

Liên nghe hơi xót ruột. Từ trưa đến giờ trong bụng nàng chỉ có độ một chén cơm thôi. Ngọc đưa ít tiền quá tuy đưa trước một lần, nhưng cho nhiều ngày, phân ra số tiền ấy thì mỗi ngày không còn được bao nhiêu hết. Không quen ăn cực, nàng nuốt cơm khó trôi, trong khi thân thể mệt nhọc, sức gái đang lớn, nàng phải ăn tốn lắm. Thường thì ngoài ba bữa ăn chánh, nàng cứ ăn dặm thêm đủ thứ quả và trái cây. Về đây cũng còn ít tiền bỏ túi, nhưng nàng không có thì giờ để ăn vặt.

Chiếc máy may mới giống như một chiếc xe chưa rà, đập nặng chơn quá khiến nàng càng nghe mau đói hơn.

Đêm rồi Ngọc bỏ mừng hồi chín giờ đúng. Nhưng đêm nay sao hẳn cứ đọc sách mãi, Liên day lại thăm chừng thì Ngọc cứ say mê với những dòng chữ in, điều thuốc không rời khỏi môi.

Không khí trong nhà đã dịu lại phần nào. Một ngọn gió thổi lò vào cửa, làm cho mồ hôi của nàng bốc thành hơi, nên Liên nghe mát lạnh.

Bỗng có tiếng Ngọc hỏi :

– Bây giờ em ăn gì chơi được chưa hay còn no ?

Liên dừng chơn đạp máy, nhưng hoang mang không biết phải đáp thế nào. Nàng đói. Nàng rất mừng mà nghe bạn hỏi như vậy. Nhưng nếu đáp rằng ăn được, sợ hấn cười chằng. Hấn hỏi như thế tức là con người có thể còn no vào giờ này, mà sao nàng lại đói ?

Ngọc bỏ chơn xuống, đi nhẹ lại gần bạn mà nói :

– Hồi đầu hôm em ăn ít lắm.

Liên đã nghe rất nhiều lời âu yếm, nhưng nàng chỉ rung động vì câu nói trên đây thôi, những lời tỏ tình của Văn thì không kể vì nó đã thuộc vào một dĩ vãng xa xôi rồi.

Nàng chờ đợi một cử chỉ gì của Ngọc. Nhưng Ngọc dừng bước và ngừng lại ngay đó. Cả ba, chiếc máy may, Liên và Ngọc im lặng ngóng mong.

– Đi em nhé ! ta đi ăn cái gì mà có về bình dân chơi.

– Dạ, đi thì đi.

Liên vào buồng trong để mặc áo dài. Giáo dục gia đình đã làm cho nàng quen cái “tật” tốt là hễ ra khỏi nhà là mặc áo dài, và những tháng sống với bọn ăn mặc dị hợm, nàng vẫn cứ giữ phong thái nữ sinh của nàng.

Trong khi đó thì Ngọc giữ nguyên bộ đồ mát mặc lúc ăn cơm tối xong, chớ không thay đổi y phục loại dùng đi ra đường.

Liên nghe tự tin mình trở lại phần nào nhờ lỗi ăn mặc đứng đắn ấy nổi bật lên bên cạnh một người con trai chỉ mặc pyjama thôi. Nàng thấy mình xứng đáng sống chung với Ngọc phần nào.

Họ ra đầu ngõ ngoài thì gặp chiếc xe mì thường bữa đậu nơi đó. Xe mì này mặc dầu chỉ nấu đem vào các gia đình trong xóm thôi, nhưng cũng sắm vài chiếc ghế xếp để phòng hờ mà tiếp khách qua đường. Liên và Ngọc ngồi trên mấy chiếc ghế ấy.

Liên đã nếm đủ tất cả cao lương mỹ vị có trên đất nước và chắc chắn mình không thèm lạt món nào cả, và món nào nàng ăn cũng chẳng nghe ngon bao nhiêu.

Nhưng hôm nay nàng cứ đánh hơi mỗi bận người các-chú dờ nấp xửng ra, hơi nước lèo bay lên nghi ngút, và cứ thất vọng mỗi lần hẩn đưa một tô mì nấu xong cho thằng bé con để nó mang vào gia đình nào không rõ.

Nàng đói lắm, không phải mới hôm nay mà từ ba ngày rồi, và sung sướng vô ngần khi thấy thằng nhỏ bụng hai tô mì nhỏ cuối cùng đến cho Ngọc và nàng.

Ngọc rước lấy cả hai tô, trao cho bạn một tô rồi vừa bắt đầu trộn vừa nói :

– Thằng này nấu dở khệt, nhưng làm biếng đi tìm phở xa, phải ăn của nó. Em có biết tại sao mà mì đời bây giờ dở quá hay không ? Thuở mình còn bé mì ngon lắm, em còn nhớ hay không ?

– Nhớ, nhưng em e không thật như vậy, lúc bé mình ăn gì cũng ngon hết.

– Không phải đâu, mình chưa có già đến phải chán miếng ăn. Một ông bạn vong niên của anh, ông giáo sư già Trần Huy ổng nói điều này nghe rất có lý : đó là ngày xưa sở dĩ mì ngon là vì món ấy do những tay thợ chuyên môn từ bên Tàu qua hành nghề ở đây dựng sanh sống.

Mấy mươi năm nay, thợ mì người Tàu không di cư sang đây nữa, còn thế hệ thợ nấu mì cũ thì tàn lụn lần lần. Bây giờ bọn bán chap phô sạt nghiệp, bọn thợ guốc mất nghề, xoay ra nấu mì nên mì dở là phải lắm.

Có lẽ mì này dở thật, nhưng Liên ăn lại nghe ngon lạ kỳ. Có phải đây là cuộc đời đáng sống hay không ? Không giờ phút nào mà nàng không tự lự tự hỏi lại câu hỏi ấy và đêm nay nàng thoáng nghe như là sẽ khỏi phải tự hỏi như thế nữa.

Mới sống với Ngọc có hai ngày mà nàng đã tìm thấy một sung sướng nho nhỏ, cái thú ăn mì đêm, sau những ngày đói. Có cái thú ăn và lại có cái thú chờ đợi tô mì nấu xong nữa, sự sốt ruột đợi chờ khi này càng nhiều thì sung sướng bây giờ càng lớn.

Người nấu mì đã bỏ thật nhiều ớt trong mỗi tô mì, thế mà ăn nửa chừng, Liên còn bước lại lấy thêm một trái ớt, cắn nguyên trái mà ăn.

Ngọc kinh dị hết sức, không phải vì thấy bạn ăn ớt tựa như con nhòng mà vì một lẽ tế nhị khác.

Chàng có một người bà con đã ngồi tù một lần. Người này kể rằng tất cả tù nhân thời nào cũng vậy, đều ăn ớt thật nhiều và cứ thèm ớt mãi. Không ai biết nguyên do của sở thích ấy cả, ngoại trừ người bà con của chàng. Y là một người trí thức, hay tìm tòi và tìm được cách giải thích lối ăn ớt ấy.

Vì ớt kích thích hạch nước miếng của ta, mà hễ nước miếng chảy nhiều là ta ăn nghe ngon miệng. Tù nhor ăn cực, rất cần sự ngon miệng giả tạo mà không ngờ.

Lại có một hiện tượng lạ thứ nhì về ớt, hiện tượng dính lúu đến cử chỉ của Liên hôm nay. Là khi con người ta đói hoặc đang thèm khát mà gặp món ngon người ta tìm ớt một cách máy móc, không hiểu vì sao mà tìm, tìm do bản năng xui khiến, để mà kích thích hạch nước miếng hầu TẬN HƯỞNG món ngon đó.

Mì, món quà tuy ngon mà thông thường ấy sao lại là món quà quý đối với Liên – một người đã nếm đủ vị ngọt bùi ? Ngọc tự hỏi như vậy mà không đáp được.

Liên húp nước mì sồn sột, ăn sạch những cọng hẹ còn sót lại. Ngọc kêu :

– Ê, hai vắt mì nhỏ nữa !

– Hết dôi !

– Hết rồi à ? Sao lại hết rồi ?

Câu hỏi sau đó là của Liên. Nó vô lý một cách buồn cười và hàm một nỗi thất vọng, một niềm tiếc rẻ chua xót.

Mì hết rồi mà nàng chưa no ! Nhưng cái sướng của lúc ăn, cái ngon của tô mì vì thế mà tăng thêm bội phần.

Trả tiền xong, Ngọc nói với bạn :

– Ta đi ăn thêm cái gì nữa em hớ ?

– Thừa anh thôi, em cũng no rồi.

Liên nói láo phen nửa, nói thật phen nửa. Nàng chưa no nhưng quả tình nàng không muốn ăn thêm.

Ăn thiếu đã để lại nơi đầu lưỡi nàng một dư vị tuyệt trần của món ăn. Nàng vừa khám phá ra được rằng hạnh phúc ở đời chính là mơ ước, chứ không phải là đạt được. Hễ được rồi là nghe không còn thích cái món ao ước nữa. Hay chỉ còn cảm thấy thích là khi nào không được đầy đủ, không được trọn vẹn thôi.

Trước kia, nàng đã sống hai năm hạnh phúc với cái mộng được mặc sang, được sống đời sống tung bừng như Thanh. Nhưng khi nàng được rửa tay bằng nước hoa, khi nhà nàng có tủ lạnh, nàng thấy cuộc đời ấy như là không có gì đáng chú ý đến.

Ngọc thỉnh thoảng nhìn bạn xem phản ứng của nàng ra sao khi mà cuộc đi dạo mát buồn quá như vậy. Lại thật, Liên không buồn như hai hôm nay nữa. Có lẽ nàng đang nghĩ nhiều về vấn đề gì đó, những dấu vết buồn chán mà lúc ra khỏi nhà vẫn còn vương trên mặt nàng, đã tiêu tan đi đâu mất tự bao giờ rồi.

Liên đẹp thật, Ngọc thấy nàng đẹp hơn trước nhiều lắm. Người con gái nào cũng đi đến cái đỉnh của sắc đẹp trong nhiều năm, và càng già dặn trong sự sống, nhan sắc họ càng mặn mà.

Liên, ngoài cái lộng lẫy của dung mạo lại được thêm vẻ thù mị trời cho và giáo dục luyện thành, nên trông càng dễ yêu hơn nhiều cô gái đẹp khác.

Họ băng qua Ngã Bảy dễ dàng vì lúc ấy vắng xe, nên cả hai như không hay biết rằng họ đã đi qua đó.

Khi đôi bạn đến trước một giao điểm khác của nhiều con đường mà giữa giao điểm cũng được đánh dấu bằng một bồn bông tròn như đặng Ngã Bảy, Ngọc dừng chơn lại rồi hỏi Liên :

– Em đã nghe mối chưa ?

– Dạ mối lắm. Chắc em không đi thêm nổi nữa đâu.

– Nhưng đứng nơi đây cũng mối. Anh đã bị mối chơn nơi đây nhiều hơn là bắt kỳ đi đâu.

Thấy Liên như không hiểu, chàng hỏi :

– Em có biết đây là đâu không ?

– Hình như là Ngã Bảy, xóm lạ, em không nhìn ra.

– Không, đây là công trường Cộng Hoà.

Liên chợt nhớ lại chuyện cũ, nhớ lại cái đêm mà vì không nỡ đưa Ngọc vào tròng, nàng đã cho Ngọc leo cây rồi trốn Hồ luân, không dám về nhà nữa !

– Vậy à, lâu quá rồi.

–Ừ, lâu quá rồi, nhưng anh không sao quên được !

– Chắc anh đã vui lòng tha thứ lỗi của em đêm đó, khi anh biết rõ vì sao mà em sai hẹn...

– Cố nhiên, không quên không có nghĩa là không tha thứ. Anh không quên là không quên mối tình của anh.

Liên liếc nhìn bạn và nghe thương xót Ngọc vô cùng. Nàng muốn cầm lấy tay Ngọc mà kêu lên một tiếng “Anh !”. Nhưng nàng do dự lâu lắm rồi thôi.

Quả thật trong giây phút, nàng đã bị xúc động và nghe thương Ngọc nhưng chưa yêu hẳn ! Cái cử chỉ cầm tay này có thể làm cho hẳn hiểu lầm. Cũng chẳng sao, nhưng nàng muốn lương thiện, riêng với Ngọc mà nàng mến nhiều.

Nếu hẳn tưởng lầm rằng nàng yêu, hẳn sẽ làm chồng thật sự với một người vợ giả mà cửa lòng không mở để đón tình yêu của hẳn thì có tội nghiệp cho hẳn không ?

Có yêu, nàng mới nhẫn nại chịu số phận này mãi được. Bằng không, nàng sẽ ra đi. Như vậy không nên để hẳn ngộ nhận rồi hẳn phải đau đớn nhiều khi nàng nổi loạn.

Ngọc nói thêm :

– Anh không có ý đưa em đến đây, nhưng mà ta vẫn đến đây vì tiềm thức anh sai khiến bước đi của anh. Em vẫn còn ở mãi trong này.

Ngọc chỉ vào bụng chàng.

“Trời ơi, – Liên kêu than thầm – tại sao trong bụng mình, tình yêu lại không có như nơi Ngọc !

Hạnh phúc có thể đến dễ dàng khi hấn và mình thành đôi vợ chồng thật, và đời mình sẽ ổn định từ đây. Nhưng cái hạnh phúc trước mắt, vói tay tới thì lấy, mình lại không vói được ! ”

Đề khỏi nghĩ miên man, nàng giục :

– Thôi, đi về anh.

– Tùy em, nhưng anh thích đứng đây lâu thêm chút nữa. Bên cạnh em, anh cố quên sự thật, quên thời gian, cố tưởng tượng như đêm nay là đêm ấy, và em đã không sai hẹn, đã đến với anh, đang đứng gần anh đây.

Ngọc nói thế, nhưng cũng quay lưng đề đi. Nhưng Liên lại cầm tay chàng mà nói :

– Hay là ta đứng đây thêm một lúc nữa. Ở đây mát lắm.

Nàng chỉ thương hại Ngọc thôi, không đành làm cho chàng cụt hứng, mất hưởng sự tưởng tượng của chàng.

– Liên nè, – Ngọc hỏi – em nghe thế nào từ khi về ở với anh ?

– Em nghe lạ kỳ lắm.

– Lạ kỳ làm sao ?

– Em không nói ra được, nhưng lòng em không y như trước.

– Đã có gì thay đổi chưa ?

– Chưa, nhưng cũng chẳng đứng nguyên một chỗ. Nói tóm lại, lòng em không yên.

– Có lẽ đó là triệu chứng tốt em à !

– Em cũng mong như vậy, thành thật mà nói, em ác cảm với anh, nên mặc dầu lòng em bị xáo trộn, muốn biến chuyển, nó cũng khó mà biến chuyển qua nẻo cần phải đi là về hướng yêu anh.

– Anh biết em đang có ác cảm với anh vì em thấy rằng em bị bạc đãi. Nhưng rồi em sẽ hiểu. Riêng anh, anh cảm thấy càng ngày mỗi tiếp xúc giữa anh và em càng tiến bộ thêm. Thí dụ em đã chịu nói chuyện với anh, và giờ đây em đã thành thật nói rõ tình cảm của em đối với anh.

Ngọc đưa tay bắt một chiếc taxi và Liên nghe sung sướng vô cùng khi bước lên xe. Cái sung sướng được đi xe lần này cũng cùng một loại với cái sung sướng ăn mì khi nãy. Nó căn cứ trên sự tương phản giữa hai tình trạng trước và sau : người từ trong rạp chiếu bóng có máy lạnh đi ra ngoài sẽ cảm thấy bên ngoài trời nóng hơn là những người đang ở ngoài, và trái lại.

Sự thân mật giữa đôi vợ chồng giả này chỉ đến mực đó thôi. Rồi khi về đến nhà, Ngọc đi ngủ, Liên tiếp tục may cho đến khi mà lưng nàng đau như muốn đứt ra, nàng mới dẹp công việc.

Những ngày sau đó, công việc nhà đỡ nhọc hơn vì Liên đã quá quen việc làm. Đồ giặt ủi lại không còn dồn đống như hôm đầu. Tuy nhiên nàng vẫn không hờ tay, vì đồ may lớp trước chưa xong, Ngọc đã đem về thêm lớp khác.

Bây giờ con Mai thỉnh thoảng đã chạy qua thăm chị, và thỉnh thoảng nàng cũng bước sang nhà nàng để thăm mẹ.

Không, nàng không phải tủi thân mỗi bận Mai đến như nàng đã tưởng lúc đầu. Vì Ngọc thương Mai lắm và thấy Ngọc cưng Mai, mua sắm cho Mai thứ này thứ nọ, nàng cảm động lắm mà quên được sự nhọc xác của nàng.

Một hôm, về thăm mẹ, gặp bà Sáu Còn, người bạn của mẹ nàng lúc trước, đã bỏ xứ đi trước mẹ nàng mấy năm.

Bà Sáu Còn là vợ của ông Sáu trữ dục viên bị suy sụp vì không thể tiếp tục hành nghề cạnh các nhà thuốc. Bà cũng có một người con gái đồng niên với Liên.

Liên vừa muốn hỏi thăm tin tức người bạn thuở bé thì mẹ nàng đã mau miệng nói :

– Cháu Liễu độ rày chắc khá lắm, phải không chị Sáu ?

Bà Sáu Còn lắc đầu rồi thở dài :

– Nó đã năm đứa con rồi. Phải dì mà gặ nó chắc dì nhìn không ra đâu. Nó còn muốn già hơn tôi nữa. Nó khổ không thể tưởng tượng được. Chồng nó là một tư chức nhỏ, lương mỗi tháng có ba ngàn, thì chị tính coi năm đứa con thì nào quần áo, bánh hàng, thuốc men chúng nó, còn đâu đủ tiền để mà ăn cho no. Nó già vì cực khổ mà cũng vì quá thiếu thốn.

– Tôi nghiệp cháu Liễu, xinh đẹp như vậy mà không sung sướng.

– Thấy con nó khổ quá, tôi sốt ruột, nhiều khi nghĩ xằng rồi mắc cỡ với chính mình. Nó mà đi trắng hoa như bọn buôn hương, thì có lẽ còn sướng hơn lấy chồng tử tế mà như vậy. Dì nghĩ thử xem, làm thì đến mười hai giờ khuya cũng chưa xong công việc, con cái thì đứa sài dầu, đứa ghẻ chốc, thấy mà thảm.

Nếu câu chuyện trên đây mà kể ra trong những ngày đầu Liên về nhà chồng, chắc nàng nghe xong thì xách gói đi ngay.

Cái ý nghĩ xằng của bà Sáu Còn ấy sao mà giống hệt ý nghĩ của nàng lúc đó, khi nàng tự hỏi “Có phải đây là cuộc đời đáng sống hay không ? ”

Nhưng nay nàng đã nghĩ hơi khác rồi, nhứt là từ hôm qua, ngày mà Ngọc đem số tiền công của mớ đồ may đầu tiên giao lại cho tiệm may.

Số tiền ít ỏi, không đến một ngàn bạc ấy, do tay nàng làm ra, y như những số tiền lớn lúc trước, cũng chính do nàng làm ra. Nhưng lần này mồ hôi của nàng đã đổ nhiều nên nàng nghe tiền ấy xứng đáng quá. Cuộc đời bỗng nhiên có ý nghĩa hẳn ra vì nàng đã có hy vọng, hy vọng được lãnh ba món tiền nữa như thế, từ đó đến cuối tháng, chớ không phải phẳng lì như trước kia mà ngày này giống hết ngày khác, nằm dài trong sự ê chề không mong ước, không phấn khởi, không biết vui mừng về bất kỳ cái gì hết.

o O o

Đêm đó, trời nóng bức hơn bao giờ cả. Đây là cái nóng báo hiệu cơn mưa đầu mùa sẽ thành linh đổ xuống lúc nào không biết chừng.

Không khí bị lớp mây thấp trên trời đè xuống, dồn ép lại trong một khoảng không nhỏ hẹp khiến người và vật dưới này nghe ngột thở vô cùng.

Khi áp lực đã lên đến cực độ thì một cơn mưa như trận hồng thủy đổ xuống trong những cơn gió muốn dỡ tóc ngôi lên.

Đã đóng cửa sổ lại, Liên cũng chịu thua, không tiếp tục công việc được nữa. Bàn may kê sát cửa sổ ấy, mà bên ngoài không có hiên. Mưa bị gió tạt vào, nước lòn qua lá sách cửa, bắn lung tung lên vải, lên máy may, ướt cả.

Nàng đành phải dẹp đề đi nghỉ. Tiếng động của trận mưa ô ạt này to quá, khiến Liên không sao chợp mắt được. Nàng nằm đó mà nghĩ vẩn vơ về số phận mình.

Mưa nhiều giờ, khiến nước và gió ướp lạnh không khí lại.

Cái lạnh mưa đêm bỗng nhắc Liên nhớ đến một kỷ niệm xa, một việc còn con con xảy ra tại Định Tường hồi cuối mùa mưa trước.

Đêm nay sao mà giống đêm ấy quá với mùi ẩm ướt, với sự vắng lặng của một căn nhà mà trong đó chỉ có hai người : nàng và một người con trai nữa.

Có điều khác là căn nhà lúc ấy đẹp lắm và trang trí rất sang trọng. Đó là nhà của một họa sĩ Sài Gòn vừa được bổ làm giáo sư hội họa nơi đó.

Thanh niên ấy, tóc rối nùi, hút thuốc điếu không cần diêm quẹt, cứ điếu nầy gần tàn, sang lửa qua điếu khác.

Dầm mưa mà đi với chiếc áo tơ mỏng nên Liên lạnh lắm. Vừa bước vào nhà là nàng nói ngay :

– Ở đây ấm nhỉ !

Thanh niên không cầm giữ được, bật cười lên. Giọng miền Bắc, bắt chước vụng về nghe thật là buồn cười. Và có lẽ thanh niên nhớ lại những tiếng “ạ”, những tiếng “ô hay” do đào kép cải lương nhái giọng Bắc một cách trật lất, ngây ngô nên chàng lại cười thêm, cười sặc sụa đến mấy phút.

– Anh chế diễu em đấy à ? – Liên lại dùng giọng Bắc mà hỏi câu sau đó nữa, khiến thanh niên lại phát cười.

Giây lâu chàng mới dứt cơn được và hỏi đùa :

– Ấm thật à, mợ ?

– Hẳn chứ lị !

Liên chột hiểu rằng anh chàng ấy chế diễu nàng nên nàng khiêu khích mà đáp như vậy, bằng cái giọng Bắc sai bị chế nhạo ấy !

Gió lạnh thổi vào nhà khiến thanh nhiên nhớ sự lại rằng bên ngoài lạnh lắm. Chàng vội vã bước ra khép lại cánh cửa mà Liên khi vào đã vô ý quên đóng.

Rồi cả hai đi vào buồng trong. Ở đây lại còn ấm hơn ngoài buồng tiếp khách nhiều. Cả hai đều dừng chơn lại nơi cửa buồng mà nhìn về sang trọng ấm cúng của căn buồng ngủ này.

– Phòng này đẹp quá – Liên khen – Ở trong một căn nhà như vậy, chắc dễ chịu lắm anh nhỉ.

Cái giọng Bắc sai của Liên lần này không chọc cười thanh nhiên được nữa, vì hẳn cảm thấy rằng Liên nói ra câu ấy với tất cả thành thật của lòng nàng.

– Anh ở trong căn nhà này chắc sung sướng lắm. Hay em ở luôn đây với anh, anh nhá !

– Em nói giỡn hay nói thật ?

– Giỡn mà cũng thật đó.

– Nếu là thật, anh xin phép đáp ngay rằng không thể được, mặc dầu đáp như vậy rất mịch lòng em.

– Em cũng biết là không được, cố nhiên, vì anh có yêu em đâu.

– Không phải vậy. Cho dầu anh yêu em cũng không được.

– Sao lạ vậy anh ? Anh có vợ hả ?

– Không, anh chưa vợ. Nhưng là tại cái gì cũng phải hoà hợp với nhau. Như những tiếng đàn vậy mà. Lối sống bừa bãi của em không làm sao mà tạo được không khí ấm cúng như thế này. Bây giờ nếu anh sẵn lòng nhận em ở luôn đây với anh thì em sẽ đem mưa gió vào mà xáo trộn cả sự yên lành ở đây, rồi chúng ta sẽ hết dễ chịu.

– Không, nếu anh cho em ở đây thì em sẽ đổi khác lối sống đi chớ.

– Anh chỉ lo em đổi không được.

– Em tưởng cũng không khó lắm.

Liên chỉ nói chơi cho có chuyện, nhưng vẫn tiếp tục cuộc bàn cãi cho tới cùng.

– Khó hay không cũng tùy con người của mình. Cái gì cũng có giá của nó. Sự sống sạch sẽ yên lành, mắc giá lắm, phải hy sinh nhiều. Em liệu chịu cực khổ như một bà nội trợ có được hay không nè ?

– Kho cá, nấu cơm, lau gạch ả ?

– Ủ.

– Chịu thôi.

– Ấy !

– Thành ra em không hy vọng làm vợ ?

– Vẫn còn em à, nếu em thật muốn. Trước kia anh cũng đã sống lang bạt như em. Anh là một nhà hội hoạ đã được họ khen có một lối sống rất nghệ sĩ. Nhưng anh đã kịp nhận ra rằng sống nghệ sĩ theo lối đó, không làm nên trò trống gì cả, nên anh đổi đời ngay. Anh đã thất bại đến mấy lần trong việc hoán cải này, đã đau khổ nhiều, khi phải hy sinh lối sống kỳ thú mà chai cứng kia. Rồi rút cuộc nhờ nhiều nghị lực và nhẫn nại anh mới sống được ngăn nắp như ngày nay. Em có biết con rắn, con cua, đã phải đau đớn đến mức nào hay không mới lột bỏ tấm da cũ của chúng nó được ?

– Hy sinh thì em sẵn sàng hy sinh, nhưng không biết sự hy sinh ấy có đáng giá hay không ?

– Thế nghĩa là em còn hoài nghi. Hễ hoài nghi là không thật muốn lắm và như vậy sẽ thất bại chẳng sai. Có đáng giá hay không ? Trước kia anh cũng tự hỏi như vậy nhiều lần.

Sống có ngăn nắp, có tổ chức, có trật tự cũng có cái hay của nó, bằng có là em vừa thoáng thấy cái vẻ đẹp của nó trong giờ phút này.

Nhưng có bằng được sự bừa bãi mà người ta gọi là bừa bãi nghệ thuật hay không ? Chín giờ đêm trở về ổ, có thú bằng tụ năm tụ ba, đi la cà tới khuya hay không ? Nếu lười sau cho ta những vui vẻ ồ ạt thì trái lại nó cướp của ta rất nhiều thì giờ và sức khoẻ. Trong khi ấy thì lười trước tuy chỉ cho ta niềm vui nhỏ nhỏ nhưng trong lành và nhứt là bền dai.

Có ba ngàn bạc, xài bạt mạng cho hết nội trong vài ngày đầu rồi cầu bơ cầu bắt suốt mấy tuần, quả thật thú hơn là ăn xài một cách công chức. Nhưng sự thiếu thốn nhiều ngày lại về sau đó sẽ khiến mình dễ ho lao và gợi nhiều ý nghĩ hắc ám.

Anh chỉ thấy mệt mỏi sau những ngày vui ngắn ngủi ấy, đầu óc nặng những chán nản và u tối, không nghĩ qua được một điều hay nào. Anh ngỡ sống nghệ thuật như thế, vẽ vờ chắc là xuất sắc nhưng rốt cuộc lòng rỗng không, chỉ để ra những tác phẩm gượng gạo yếu hèn.

Còn em, em đã để ra được gì từ khi em lỡ bước sâu vờ ?

Về sau, những lúc ốm đau, nằm trong xó nhà của em, không ma nào thèm mời đi ăn cao lầu cả, chắc em phải thèm cuộc sống phẳng lì của một người vợ đảm lấm. Em sẽ khát khao sự chăm nom của một người chồng, khát khao một chén cháo trắng nóng hổi mà người chồng ân cần ép vợ ăn. Chừng đó cuộc đời gần nắp sẽ có cái giá của nó, nhưng chỉ đến lúc ấy, em mới thấy.

Đó là cuộc đời mà con người ra con người, con người đáng trọng vì biết cần cù, con người sạch sẽ cả thân thể lẫn tâm hồn.

Em thật có muốn thành con người có nhơn phẩm ấy hay không ?

– Có, em muốn lắm.- Liên nói đùa sau hồi giảng luân lý của anh họa sĩ gần đó – Anh nâng đỡ em nhé ! ?

– Nâng đỡ thì anh sẵn lòng nâng đỡ. Nhưng không thể nhận em ở đây được ngay từ bây giờ.

– Phải, em biết là không được. Số em phải sống như vậy hoài.

– Em lắm, không có số mạng gì hết. ...Nhưng mà bà phải tu luyện nhiều năm trong khổ hạnh mới mong thành chánh quả được bà ơi. Bà vào đây làm vợ dễ quá, e bà đắc đạo giả rồi ngày kia bà sẽ tuột giốc nữa. Bà thử đi bán bánh cam một lúc cho tôi xem thử cái đã.

Những lý lẽ của người thanh niên đêm đó, Liên chỉ nghe ngò ngò thôi, rồi quên luôn từ ấy những nay. Đêm nay bỗng nhiên nó vang lên, nghe qua thì biết đã có nghe một lần rồi, y như là một đĩa hát mà mình không ưa, bỏ quên dưới đáy hộc tủ, năm mười năm sau, tình cờ có người cho quay lại, nhưng may mắn nó hợp cảnh, hợp tình nên nghe thấm thía tận đáy lòng.

Đã có một lần trong đời Liên, nàng không dám đi bán bánh cam, nên nàng phải bán những thứ không nên bán.

Liên nghĩ :

“Đây là một dịp trong đời ta, mà cũng có lẽ là dịp cuối cùng trước khi mượn chày kền giống tỉnh giấc Vu San, trước khi bị đủ thứ vi trùng vật ngã xuống mộ.

Nhưng mà, ta không yêu Ngọc được thì biết sao”

Bây giờ mưa đã tạnh, và đồng hồ nhà bên cạnh đang đổ mười hai giờ khuya. Liên biết sẽ thức trắng đêm nay vì nàng kinh nghiệm hể thức quá canh thì không sao ngủ được.

Nhà vắng, một thiếu phụ nằm một mình. Liên lăn qua trở lại một hồi và nghe cô đơn quá. Không, đây không phải là sự cô đơn của tâm hồn mà nàng thường cảm nhận trong đời trụy lạc của nàng.

Đây là sự cô đơn của xác thịt, của một thân thể tràn đầy nhựa sống của tuổi hai mươi mà nhu cầu không được thoả mãn toàn diện từ ít lúc này.

Bỗng dưng nàng nghe rạo rức như thời nàng ở trọ nhà Thanh, nghe cả hai thứ rạo rức : ban đầu là sự băng khuâng, là nỗi buồn không duyên cớ nhưng về sau khi gặp Văn, là sự thèm thuồng gần gũi người bạn mà nàng yêu.

Hai thứ rạo rức ấy đêm nay lại hiện về. Nhưng nàng chỉ băng khuâng có một lúc ngẩn ngui thôi, rồi nghĩ ngay đến một người con trai...bây giờ không biết là ai.

Người con trai không có hình dáng ấy lại thành hình lần lần trong trí nàng với một gương mặt rõ rệt, với một dáng điệu rõ rệt : người ấy là Ngọc.

– Ủ, tại sao mình lại không yêu Ngọc ?

Liên không hỏi “Tại sao mình lại không yêu”. Và kể từ giây phút này là nàng đã yêu rồi.

Trong sự lao碌, với nỗi vui kiếm được đồng tiền xứng công, với nếp sống gần gũi cái sạch sẽ, trong lành, với sự chạy lạt của xác thịt trong một thời gian, tâm hồn bệnh hoạn của nàng đã lấy lại sức khoẻ đôi phần, như một người bị đánh đập nghe đỡ đau ê sau mấy hôm tịnh dưỡng, không cần uống thuốc gì cả.

Ủ, tại sao mình lại không yêu Ngọc. Ngọc chỉ kém Văn đôi chút về vẻ đẹp trai thôi, nhưng hấn lại thể thao hơn. Hấn ăn nói cũng khá có duyên, mặc dầu kém Văn chớ không đến nỗi khờ lẩn hay xằng lẩn !

Liên thử nhớ lại hai lần Ngọc nắm tay nàng. Hai lần ấy nàng không có cảm giác gì cả. Nhưng giờ, nàng cứ muốn được bạn nắm tay thử xem sao.

Bỗng tim nàng đập lên thình thình trong lồng ngực của nàng. Nàng vừa nghe tiếng gõ ghê bố kêu lên : Ngọc đang trở mình. Hấn sẽ giựt mình thức giấc hay không và hấn sẽ vào đây hay

Nàng ngạc nhiên lắm và nhớ rằng Ngọc chưa bao giờ làm gì để chinh phục nàng cả. Hình như cái thú được chinh phục là một phần của tình yêu, và người con gái không bị tiếng sét ái tình như con trai.

Ngọc lại cự mình, ghé bố lại kêu lên rằng rắc và Liên lại hỏi hộp. Nhưng nàng thất vọng quá vì lắng tai mãi mà tiếng guốc không nghe cọ trên nền gạch. Thế là Ngọc đã ngủ yên luôn, hay ngủ trở lại sau vài giây thức giấc.

Liên ôm ghì gối vào lòng, nhẩn nại làm bạn với sự cô đơn của nàng, tai nghe giọt mưa tí tách ngoài thềm đánh nhạc lên một chiếc lon thiếc tình cờ nằm ngay dưới mái tôn.

Bỗng nàng không còn hồn vía nào khi nghe nệm cự mình. Bên nệm phía ngoài, sau lưng nàng thỉnh thoảng như bị một sức mạnh nào đè xuống.

Liên day lại tức tốc để đương đầu với cái nguy hại để cho biết rõ rồi chạy trốn. Và nàng càng kinh sợ hơn khi biết đó là cái gì : Ngọc vừa ngò lại bên mép giường nàng.

Có lẽ chàng đã đi chon không nên Liên không hay. Nàng kinh sợ vì vừa tuyệt vọng thì cái mong mỏi của nàng được thực hiện ngay, khiến nàng khó tin và ngỡ là nằm mơ. Mà giấc mơ sao lại rõ rệt quá khiến nàng đâm sợ rằng thần trí nàng bị rối loạn, đang thức lại thấy chuyện của chiêm bao.

– Em chưa ngủ hay sao ?

Ngọc dịu dàng hỏi bạn. Nghe tiếng người ấm áp và rõ ràng đây là sự thật, Liên bình tĩnh trở lại và hỏi :

– Sao anh biết là em chưa ngủ ?

– Em không có buồn ngủ.

– Dạ, quả là em chưa ngủ. Nhưng em cũng có thể ngủ mà quên buồn ngủ.

Ngọc ngồi xếp bằng trên nệm. Đầu gối của chàng như một mũi dùi nhọn chĩa vào giường. Bấy giờ Liên đã nằm trở xuống gần kề đầu gối ấy. Nàng để ngửa tay trên gối bạn và nhìn những cái sọc màu trên vải popeline của bộ pyjama của Ngọc.

– Không, em chưa ngủ, anh trông là biết ngay. Em nên ngủ sớm, thức khuya hại cho sức khỏe.

– Không phải hề cứ muốn ngủ sớm là ngủ sớm được anh à !

– Anh dư biết lẽ đó, nhưng cứ cố mãi rồi cũng được. Hôm nay em hồng hào hơn lúc trước mà...

Liên nằm ngửa và Ngọc xoè bàn tay mặt ra, xỏ những ngón tay của chàng vào tóc trán của bạn.

Nàng rùng mình ! Cái ớn lạnh nơi xương sống, nàng đã cảm thấy được hôm nay. Nàng nghe như là cả tấm lòng của người ấy đều dồn lên mấy đầu ngón tay của hắn và mấy đầu ngón tay ấy đang tìm cách rót tình yêu vào nàng.

Trong giây phút cảm động, Liên muốn níu bàn tay của bạn xuống để hôn nó, hoặc để ôm mạnh nó vào ngực đang thăm lặng nói lên rằng nàng sẵn sàng hứng lấy tình yêu của người mà nàng bắt đầu xem là người chồng thật sự kể từ giây phút này.

Nhưng mấy ngón tay của Ngọc đã bắt đầu cày tới, len lỏi trong mớ tóc rối loạn của Liên.

Nàng nhắm mắt lại, sung sướng chưa bao giờ có, và chờ đợi những cử chỉ thân mật hơn nữa của chồng.

– Hôm nay, trông em hồng hào hơn khi trước nhiều. Khi trước mà phấn son nhiều lớp cũng không che dấu được sự tiều tụy bên trong.

Bỗng Ngọc lấy những ngón tay cày tóc ra thành linh. Nhận xét vừa rồi đột ngột nhắc nhở cho chàng bước đường trụy lạc của người con gái đang nằm trước mặt chàng, bước đường sa đoạ mà chàng cố quên vì yêu, và quên để mà yêu.

Trong giây phút sự nhóp nhơ, nhầy nhụa của nếp sống trước đây của Liên tràn tới xóa mờ tấm thân kiều diễm đã gọi cho chàng sự thèm muốn, hơn thế, sự thương yêu, vì chàng suýt yêu vợ đêm nay, mặc dầu đúng theo chương trình thì chàng còn phải đợi khá lâu.

Người con gái hồng hào mà chàng vừa khen bỗng được thay thế bằng một bóng mờ của một kỹ nữ tiều tụy mà tâm hồn vẫn đục những ý nghĩ không hay.

Ngọc dường như nghe được cả mùi bản thủ của dĩ vãng của nàng, nên thình lình chàng dang ra xa, bao tử nhảy dội lên trong một cơn buồn nôn mà chàng cố nén.

Liên hiểu ngay được tâm trạng của Ngọc. Nàng không dám mở mắt ra nữa để nhìn thấy sự nhòe mờ trên mặt của bạn.

Ngọc có yêu nàng hay không ? Nàng không còn dám tin chắc ở điều đó như trước nữa. Nếu có, thì phải chăng tình yêu ấy chỉ là một sự thương hại một cô gái con nhà lỡ bước, một đứa học trò cũ dễ thương, mà tấm lòng quảng đại của ông thầy học muốn cứu vớt ? Nếu có thì phải chăng tình yêu ấy chỉ là sự biểu lộ lòng ích kỷ của anh ta, đã trót yêu và yêu lắm, thì phải chiếm cho được người con gái để rồi xa nhau sau một trận giận hờn hầu nhờ đó mà quên được luôn, khỏi bị cái ngậm ngùi yêu hụt ám ảnh suốt đời ?

Tủi thân quá, Liên quờ quạng mò chiếc gối rồi đập mặt bằng gối, nàng khóc oà...

Thế là hết. Mặc dầu con ngựa không quen đường cũ, quyết tâm rửa sạch tấm thân và tâm hồn để sống lại đời sống bình thường, nó vẫn không được người nhìn nhận.

Kiếp sa đoạ đã đánh lên những người kỹ nữ những dấu vết không bôi xóa được, trọn đời họ và họ phải tiếp tục sa đoạ trọn kiếp hay sao mà !

Liên nức nở lên, đau xót không kém cái đêm mà nàng bị Hồ tổng tình nàng. Hy vọng cuối cùng thế là tan như mây khói, và đau đớn nhất là nàng đã bắt đầu yêu và bắt đầu yêu Ngọc.

Nếu câu chuyện này mà xảy ra trước ba tiếng đồng hồ chắc nàng chỉ buồn sơ rồi xách gói ra đi trở về kiếp gió sớm mây chiều của nàng.

Tình yêu Ngọc đến thành linh vào giữa đêm. Đó là kết tinh của bao biến đổi ngấm ngấm trong tiềm thức của nàng, đi song đôi với nếp sống lành mạnh từ ngót tháng nay, nên chỉ mặc dầu có vẻ đột ngột, tình yêu ấy đã ăn rễ sâu trong lòng nàng rồi, không thể phủi áo ra đi dễ dàng được nữa như hồi trưa này, hay hôm qua.

Liên đang khóc thì nghe cái sức nặng đè nệm khi nãy bay bổng lên. Nàng biết rằng Ngọc đã đứng dậy nhưng không đi ngay đâu, chàng đang do dự như đã do dự khi nãy. Chàng còn yêu Liên, chắc chắn sẽ tiếp tục lo cho nàng nhưng chàng không thể quên được dĩ vãng của nàng và sự nhớ lại ấy ngăn cản chàng âu yếm bạn khi chàng muốn âu yếm.

Liên đoán Ngọc đang đứng đó mà nhìn nàng, thương hại vô ngần nhưng hình ảnh cũ đã hiện ra, nằm chồng lên tất cả những cái gì chàng đang thấy.

Liên ngưng khóc, hy vọng cuối cùng thoi thóp nơi lòng nàng, hy vọng người bạn tốt ấy thành linh đôi ý và hẳn sẽ là chồng nàng đêm nay, chồng nàng cho đến lúc đầu nàng bạc, rằng nàng long, nàng sẽ phục dịch hẳn như con đòi, để trả ơn hẳn, để bù lại những hy sinh to tát và cao cả của hẳn.

Ngưng khóc, nàng đợi chờ sự xẹp xuống của tấm nệm, nàng nghe ngóng để theo dõi tiếng bước chân của hẳn, nếu hẳn đi ra ngoài.

Và đau xót thay, Ngọc bước đi thật. Lần này thật là hết. Kẽ bị đắm tàu trôi giạt trên hoang đảo là nàng, đã mừng không siết kẽ khi thấy một cánh buồm thấp thoáng ở ngoài khơi, kẽ ấy đã ra hiệu một cách tuyệt vọng, nhưng thuyền vẫn không hay biết và thờ ơ thuận gió xuôi buồm.

Thật là hết rồi ! Ngọc rón rén cố đi thật nhẹ nhưng có lẽ hẳn không quen việc ấy nên gót hẳn cứ nện thành thạch lên gạch.

Liên đếm từng cái bước đi ấy, và gót chơn của Ngọc nàng nghe như là đang đập lên tim nàng nó đau nhói từng cơn.

Đến phút cuối cùng nàng vẫn còn hy vọng. Biết đâu Ngọc lại không trở bước khi nghe tiếng nức nở của nàng. Và mãi cho đến lúc tiếng ghé bờ kêu rằng rắc, nàng vẫn chờ đợi..